

КАРЪН РОБЪРДС РОБИНЯ НА ЛЮБОВТА

Превод от немски: Людмила Иванова, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Стройното тяло на Лиза Колинс беше свито на кълбо, лицето ѝ почти опираше до пръстения под. Тя се опитваше да запуши здраво носа и устата си с голата, почерняла от саждите ръка. Навсякъде се стелеше дим, гъст черен дим, който се извиваше нагоре и после се разнасяше наоколо на вълна горящи лепкави сажди, проникваше в носа и гърдите ѝ, задушаваше я. Тя кашляше и отчаяно се мъчеше да прикрие шума. Слава богу, наблизко нямаше никой, който да я чуе. Ако я усетеха... тръпка пробяга по гърба ѝ. Не си правеше никакви илюзии каква би била съдбата ѝ в такъв случай.

Поне виковете бяха престанали. Знаеше какво означава тишината и макар да разбираше, че не е правилно, при цялото си съзнание за вина, Лиза беше благодарна за това. Имаше чувството, че ще полудее, когато слушаше измъчените викове на Иън и Мери Блас и на трите им деца, докато горяха в обвития от пламъци ад, бил някога техен дом. Ако не беше навън, когато дойдоха войниците, и ако не бе отишла малко преди лягане до колибата, където се намираха санитарните помещения на това селско имение, сега и тя щеше да бъде мъртва. Съзнаваше обаче ясно и това, че все още не се беше спасила. Убийците продължаваха да стоят тук, обграждаха я от всички страни и подлагаха всичко на палеш, колежа и хора, и животни. Квиченето на свинете и мученето на кравите се беше смесило с виковете на семейство Блас...

Разбира се, че това беше партизански отряд, но Лиза не можеше да разбере със сигурност на чия страна се бият. Когато кандидатства да получи тази задача, знаеше, че в Родезия се води гражданска война, но тогава всичко ѝ изглеждаше само като една възможност за бягство, пратена ѝ от небето, че тя изобщо и не помисли за действителната опасност. Освен това наивно си въобразяваше, че статусът ѝ на американска журналистка ще я предпазва от опасности. Беше се излъгала, както и в толкова други неща от живота. Може би щеше да плати с живота си за тази заблуда.

С всеки миг димът ставаше все по-гъст. Имаше опасност да се задуши. Лиза знаеше, че трябва да предприеме нещо, да избяга оттук, докато все още е в състояние да го стори, но мисълта да напусне скривалището си и без прикритие да пробяга свободното пространство направо я сковаваше.

От другата страна на тънката стена, точно до главата ѝ, се чуваха тежки стъпки. Лиза притаи дъх, когато някакъв мъж извика нещо на неразбираем език. Някъде над главата си чу приглушен звук. После обаче стъпките отново се отдалечиха, за нейно огромно облекчение.

Лиза тъкмо се беше поуспокоила малко, когато долови някакво зловещо прашене. Тя вдигна глава, огледа се и установи, че цялата задна част на колибата е обхваната от ярко сияние. Огън! Малки пламъчета ближеха с език покрива и бързо се спускаха надолу по стените. Сега вече не ѝ оставаше никакъв друг избор. Трябваше да избяга. Обзе я паника, повръщаше ѝ се. Тя се страхуваше, страхуваше се до смърт! Имаше чувството, че няма да може да се помръдне от мястото си. Но ужасът се превърна в неин съюзник, защото раздвижи изтръпналите ѝ крайници и тя изпъзля бавно до вратата. Дъхът ѝ секна. Сълзите оставяха парещи следи по лицето ѝ. Щеше да загине, знаеше го със сигурност, тук, в тази отдалечена ферма в южната част на Родезия. А бе само на двадесет и пет години! Беше несправедливо! О, боже, беше толкова несправедливо!

Метърът разстояние до вратата ѝ се видя като пет километра. Лиза беше замаяна от дима, а мускулите на гърба ѝ се стегнаха, мъчейки се напразно да се отбраняват срещу огъня, който бушуваше сега точно над нея. Наоколо вече падаха горящи трески. Лиза разбра, че е въпрос на минути, докато се срути покривът... и докато тя загине. Дали умирането е болезнено, попита се тя. Разбира се, че е. Спомни си само как викаха семейство Блас...

Заби нокти в пръстения под, за да може да пропъзли напред. Ако успееше да се измъкне навън, щеше да оживее, поне за известно време. Но когато най-сетне стигна до вратата, спря и започна на пресекулки да вдишва скъпоценния въздух, като остана да лежи по корем. Мислите ѝ се объркаха. Това, което я очакваше пред тази врата, ѝ внушаваше повече ужас, отколкото крематориумът, в който щеше да загине, ако останеше в колибата.

— В ръцете ти съм, Господи — прошепна накрая и блъсна леко вратата. Тя се отвори точно толкова, колкото да може да се погледне навън. Нощният въздух, който повя през процепа, охлади лицето и пресъхналото ѝ гърло. Лиза вдишваше жадно и в този миг въздухът ѝ се струваше нещо прекрасно и безценно. Погледът ѝ се плъзна ужасен върху сцената, която се разкри пред нея.

Беше нощ, но не бе съвсем тъмно. Пламъци се издигаха от къщата, плевнята и от съседните постройките и осветяваха двора, където беше светло почти като през деня. Навсякъде Лиза видя мъже в униформи. Някои стояха самодоволни пред разрухата, която бяха сътворили, други притичваха през двора и подхвърляха горящи факли, трети пък товареха на камиони различни предмети, които очевидно бяха плякосали. Никой от тях, изглежда, не се интересуваше от горящия клозет. Лиза пое дълбоко дъх. Значи имаше някакъв шанс. Само един малък шанс.

Бързо като змия тя се изви край вратата и пропълзла по-ниската, жилава трева към дърветата, които бележеха края на сечището. Ако успееше да достигне до джунглата, можеше да се скрие... можеше да продължи да живее! Мисълта, която преди това ѝ се струваше така невероятна, сега я опияняваше. Лиза се плъзна така бързо по земята, както и насън не си беше представяла, че може да се движи. Страхуваше се да се огледа. Камъни и остри треви разкъсваха дънките и спортната ѝ блузка с къси ръкави, драскаха кожата ѝ, но Лиза почти не усещаше болката. Мисълта ѝ беше насочена към това да измине сухата ивица земя, която я делеше от сигурността.

Оставаха ѝ по-малко от пет метра. Лиза погледна наляво и застина. На няколко сантиметра от нея лежеше трупът на някакъв мъж — на мъж, когото познаваше. Чоли, така се казваше той. Иън Блас го беше изпратил да я посрещне на малкото летище и да я докара във фермата, отдалечена на шестнадесет мили оттам. По целия път той не спря да говори. Вчера ли беше това? Не можеше да повярва. Сега той беше мъртъв. Усети, че ѝ се повдига и повърна. В стомаха ѝ не остана капка течност. При вида на този ужас изведнъж забрави своя страх. Скочи на крака и затича, олюлявайки се, към дърветата.

Успя като по чудо. Но дори и в този момент не спря и не забави трескавия си бяг. Не беше в състояние да спре. Паниката я тласкаше напред. Проправи си път през ниските храсти, които стигаха до кръста

й. На два пъти се препъва и пада по очи, но пак скачаше отново и продължаваше да бяга. Единствената мисъл, останала в главата й, беше, че трябва да се изплъзне... да се изплъзне... да се изплъзне...

— О, милостиви боже, какво, по дяволите, е това?

При този неистов вик тя се завъртя около оста си. Войници! Десетина и повече на брой, събрани в групичка на около два-три метра от нея. Катраненочерната нощ в джунглата и собствената й уплаха бяха причина да не ги забележи досега. Щеше да е жестоко да стигне само дотук и да не може да продължи нататък...

Тя опита все пак. Продължи да бяга отчаяно през гъстата растителност. Зад гърба си чуваше стъпки, които тъпчеха тревата и я следваха, после долови и яростното пхтене на някакъв мъж. Накрая я накараха да падне с помощта на хвърлено върху й ласо. Тялото й се просна върху трънливите храсти, а тежестта на мъжа я притисна. Опитвайки се да се защити, тя почна да размахва юмруци около себе си. Видя ръкава на униформа с цвят каки и изкрещя. И продължи да крещи. Докато нещо я удари силно по лицето и целият свят потъна в мрак.

Лиза сънуваше, че е отново у дома, че е пак онова безкрайно разглезено момиче, потънало в сигурността на огромната къща на дядо си на Чесапийк Бей. Той я глезеше, защото бе негова любимка, единственият му близък човек на този свят, и нямаше нищо, което да е прекалено добро за нея. Най-красивите дрехи, най-добрите училища, кола, всичко това й принадлежеше. Но на деветнадесет години тя вече не искаше нищо от тези неща. Или поне нещо друго беше станало по-важно за нея. А именно Джеб, Джеб Колинс, фантастично красивият футболист и сенаторски син. Беше излизала само два пъти с него, но искаше да го има за цял живот. А щом Лиза искаше да има нещо, тя го получаваше.

Щом Лиза искаше да има нещо, тя го получаваше. Дори насън Лиза се усмихна закачливо. С целенасочена упоритост, наследена от дядо й, един от най-влиятелните издатели, тя беше се мъчила да спечели Джеф и за шест месеца успя да изтръгне от него предложение за женитба. Двете семейства приеха с възторг годежа им. Всички говореха за „идеалната двойка“. Лиза предполагаше, че личното щастие е нещо, което се разбира от само себе си. За хора като нея, хора от „обществото“, животът просто си беше такъв. Всичко ставаше така,

както беше планирано, и тя очакваше да бъде „щастлива до края на живота си“.

И тя получи всичко. Почти за една година. Бракът ѝ може и да не беше романс, както пишеха в книгите, но беше добър и стабилен, основан на взаимно доверие и симпатия. Или поне тя така говореше пред приятелките си. Тайно обаче почна да си задава въпроси. Беше израснала, предпазвана от много неща, и затова знаеше твърде малко за секса. Беше се омъжила девствена, макар и по-скоро от липса на удобен случай (най-добрите училища бяха обикновено девически), а не толкова заради твърди морални убеждения. Малкото, което знаеше за любовната игра, ѝ беше показало, че физическият контакт с мъжа може да носи удоволствие. При Джеф не беше така. Той не изпитваше никакво удоволствие, макар че се мъчеше да прикрие липсата на желание. Когато това състояние не се подобри с течение на времето, Лиза почна да се пита дали причината не е у нея, дали не ѝ липсва онова, което възбужда мъжете, каквото и да е то. Не успяваше да запали страст у Джеф, въпреки че беше изключително красиво момиче. Беше висока и стройна, имаше хубава и пропорционална фигура. Добре оформеното ѝ лице беше безупречно. Блестящата пепеляворуса коса падаше свободно върху раменете. Почти не се гримираше, а само леко подчертаваше зелените си очи. Ухаеше приятно, обличаше се добре, какво тогава не беше наред?

Два дена преди да навърши двадесет години, тя разбра причината, в същия ден, когато узна, че е бременна. От няколко седмици имаше определени подозрения, но не искаше да каже на Джеф, преди да е абсолютно сигурна. Когато този преди обед лекарят потвърди, че тя действително очаква дете, Лиза отказа участието си в планирания обяд и побърза да занесе новината у дома. Отдавна не се беше чувствала така щастлива. С радостна изненада установи, че Джеф си е вкъщи — шапката и палтото му бяха долу. Лиза се усмихваше радостно и рисуаше във въображението си вълнението му, когато чуеше, че ще става баща. Изтича по стълбите към спалнята и видя Джеф, легнал гол на леглото, а до него — някакъв непознат мъж.

Щеше да се разведе, ако не беше очакваното дете, въпреки че Джеф плачеше и уверяваше, че било наистина за първи път, че мъжете наистина не го интересували и че няма да се повтори никога вече.

Заклинаше я да не казва на никого за случилото се и да му даде още един шанс. Накрая тя се съгласи заради бебето.

Това беше втората голяма грешка в живота ѝ. Трябваше незабавно да го напусне. С течение на времето ставаше все по-трудно, тъй като той наистина вземаше голямо участие във всичко, свързано с бременността ѝ, а след раждането на Дженифер стана всеотдаен баща. Сладката малка Дженифер го боготвореше от първия си ден — при това положение Лиза не се решаваше да вземе детето и да си замине. Как да обясни на едно пеленаче, че татко обича повече другите мъже, отколкото мама, защото така си беше всъщност?

Въпреки всичките му старания Лиза вече беше взела решение да го напусне, когато започна най-ужасната глава от кошмарния сън, в който се беше превърнал животът ѝ. Дженифер заболя от левкемия. Нито стотиците хиляди долари от наследството, нито милионите на дядо ѝ или безбройните му връзки можаха да спасят най-ценното, което съществуваше за Лиза. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да гледа замаяна как чезне детето ѝ. Само мъката на Джеф можеше да се сравнява с нейната. Те тримата умираха бавно, стъпка по стъпка, докато най-сетне всичко свърши и Дженифер бе положена в един студен, тъмен гроб. След това Лиза се прекърши. Минаха месеци, преди да дойде първият ден без сълзи, месеци, докато свикне с факта, че детето ѝ не е вече живо.

След една година осъзна, че трябва да се откъсне от всичко това. Спасителната сламка беше едно място при „Анаполис дейли стар“ — един от многобройните вестници, които притежаваше дядо ѝ. Не беше го молила за тази работа и не искаше да приеме предложението, но той настоя — било време най-сетне да поработи малко за разнообразие. Загрижеността, която се четеше в очите му, показваше, че недоволният му глас лъже, докато дядо ѝ гледаше слабата фигура и хлътналите ѝ бузи. Изобщо не искаше да чуе възраженията ѝ. Трябвало му някой, който да пише за събитията от обществения живот, каза ѝ той, и кой би могъл да се справи по-добре от собствената му внучка, която от самото си раждане е имала контакт с видните личности и достъп на равни начала в най-известните семейства. Лиза само сви рамене и се подчини. Апатията, която я обгръщаше от месеци, не ѝ позволяваше да се противопостави на желязната воля на дядо си. След това почна без желание да посещава разни приеми, благотворителни базари и балове,

които ѝ бяха отнемали толкова време преди раждането на Дженифер. Единствената разлика се състоеше в това, че сега пишеше съобщения, кой какво е носил, кой какво е казал и кой с кого е дошъл. За своя изненада Лиза установи, че има дарба да пише. Скоро наистина започна да се радва на своята работа. Подновяваше стари познанства, които беше пренебрегнала в скръбта си по Дженифер, а сред сътрудниците на „Стар“ намери нови приятели. Накрая стигна отново до такова състояние, че да може да мисли пак за раздяла с Джеф. Само ако се освободеше от него, имаше надежда да получи мънишко истинско щастие. Това ѝ беше ясно. Въпреки това обаче тя отлагаше нещата, защото се боеше как ще реагират дядо ѝ, родителите на Джеф и приятелите ѝ.

Когато Грейс Балард, която пишеше уводните статии за „Стар“, по време на един обед случайно спомена, че нейна съученичка от по-рано се е омъжила за някакъв фермер в Родезия и в момента преживява най-невероятни приключения и разбира какво значи да живееш в страна, в която се води гражданска война, това не предизвика дори искрица интерес от страна на Лиза. Но когато Грейс се оплака, че не може да събере достатъчно материал за една статия, нещата изведнъж придобиха нов вид. Лиза разбра какво иска.

Отказаха ѝ без церемонии, тъй като дори и фермата на Блас да бе доста отдалечена от мястото на военните действия, все пак тази задача беше твърде опасна. За първи път в живота си Лиза се възползва от семейните връзки, за да се наложи. Потърси дядо си и му каза желанието си. Той я гледа мълчаливо почти цяла вечност и долови пламенната настойчивост в зелените очи, които само преди няколко седмици бяха безразлични и безжизнени. Тогава той даде своето съгласие.

Лиза нито за момент не помисли, че би могла да бъде изложена на сериозни опасности. Имаше чувството, че молитвите ѝ бяха чути. Не би могла да намери по-подходящ начин, за да скъса с досегашния си живот, без някой да научи нещо, преди всичко да е свършило. Когато се готвеше за път, естествено не разказа на никого, че изобщо не възнамерява някога да се върне, поне не при Джеф или в къщата, в която живееха заедно.

Цялото тяло я болеше. Скимтейки от болка, Лиза отново дойде на себе си. Имаше чувството, че цялата ѝ кожа е в пламъци... успя да

си спомни за някакъв огън. Да не би да гореше? Или може беше припаднала и само си беше въобразила, че е успяла да избяга от плевнята? Или пък... Нещо остро я убоде и тя трепна.

— Ау! — изненадана, тя чу гласа си и отвори очи. Погледна някакъв мъж право в лицето — загоряло от слънцето, ъгловато, с необичайни черти и белег от рана на дясната буза. Не беше красиво — така й се стори, докато не погледна в невероятно сините очи.

— Все пак най-сетне се събуди, Спяща красавице.

Гласът съответстваше на лицето. Беше рязък и мъжествен и въпреки това се долавяше някаква провлечена мелодична нотка. Лиза премига, без да изпуска мъжа от очи. Той се усмихна и една кафява ръка с тънки, дълги пръсти много внимателно отстрани косата от челото й.

— Чуваш ли ме? — попита той.

Лиза кимна отпаднало и продължи да го гледа втренчено. Забеляза, че зъбите му бяха малко криви, но блестяха с белоснежна яркост върху тъмното му лице.

— Къде съм? — прошепна тя. Гласът й беше толкова слаб, че самата тя се уплаши.

— На сигурно място — отвърна той.

Дори и да не беше истински отговор, но точно него искаше да чуе.

— Вие кой сте?

— Казвам се Сам. Сам Истман. А вие коя сте?

— Лиза Колинс — гласът й идваше сякаш от незначайни далечини. Лиза почна да се пита дали целият този разговор, работата й за вестника, пожарът и всичко, което се беше случило, не е само въображение. Да не би от мъка по Дженифер да е загубила разсъдъка си...

— Ти истински ли си? Действително ли си тук?

Недоверчивият въпрос го накара да се усмихне отново.

— Мога да си представя, че съм повече тук, отколкото ти, съкровище. В състояние ли си вече да говориш? Можеш ли да ми кажеш дали имаш роднини тук, наблизо, някой, при когото можем да те отведем? — думите прозвучаха дружелюбно и загрижено. Трогната от тази съзнателна нежност, Лиза почувства как горещи сълзи напълниха очите й.

— Аз съм от Мериленд — прошепна тя безпомощно.

— Добре, добре. Няма защо да плачеш. Преживяла си ужасни неща, но всичко ще се оправи отново. А сега имаш нужда от спокойствие. Ще ти дам нещо, за да можеш да заспиш. Съгласна ли си?

— Съгласна съм — повтори Лиза и несмело се опита да се усмихне. Беше така обърквана, че би се съгласила на всичко, което непознатият кажеше. Той оказваше странно въздействие върху ѝ. Чувстваше се сигурна при него, сигурна и защитена...

Гледаше подире му и когато той се върна, отново нещо я убоде по ръката. Макар и все още замаяна, разбра какво я беше изтръгнало от съня ѝ — убождането с игла. Продължи да го гледа втренчено, докато лекарството задейства и тя заспа.

Беше вече нощ, когато се събуди отново. Облечена само в огромна мъжка риза, завита с одеяло върху походно легло, Лиза лежеше в една голяма палатка. Опита да се изправи, въпреки силните болки. Болеше я при всяко движение, но и лежането ѝ причиняваше болка. Затова тя упорито се мъчеше да седне.

— По дяволите — каза тя и се отпусна отново назад, след като с ръка беше попипала един от огромните червени белези върху лакътя си.

— Нима една дама се изразява по този начин? — попита с укор един внимателен, насмешлив глас. Лиза хвърли бърз поглед, когато единият край на палатката се повдигна и влезе едра, широкоплещеста фигура, прекомерно голяма за тесния отвор. При вида на униформата Лиза изпита инстинктивен страх, но когато видя сините очи, веднага се успокои.

— Здравей — каза тя и почувства някакво глупаво стеснение.

— За какво се отнасяше тази неприлична дума? — попита той усмихнато.

— О! — Лиза отново си спомни за драскотините и белезите по ръцете си. — Паднах на леглото, когато видях ръцете си. Изглеждат ужасно, сякаш някой ме е бил с камшик. Какво се е случило?

— Не си ли спомняте как тичахте през джунглата?

Лиза кимна.

— Предполагам, че там сте си издрали ръцете из трънаците. Но имате и много лоши рани на гърба, обгаряния, както ми се струва. Цялото ви тяло е в синини.

— Пожарът... семейство Блас... Колко време е минало оттогава?
— попита тя и нещо изведнъж стегна гърлото ѝ.

— Четири дена — Сам я погледна твърдо в очите. — Намерихме ви в джунглата и ви взехме с нас в лагера. Ние... въ... минахме край фермата, след като ви открихме. Ако това е било вашето семейство, дълбоко ви съчувствам.

— Не, не беше моето семейство — Лиза притвори за момент очи и преглътна тежко. — Познавах ги отскоро, няма и два дни. Но те бяха толкова мили...

— Жестоко е — гласът му изразяваше сурово съчувствие.

Лиза отвори очи. Не искаше да мисли за семейство Блас.

— Лекар ли сте?

Сам направи гримаса.

— Не, наистина не. Просто зная правилата за даване на първа помощ. Тези неща се учат автоматично в работата ми.

— И каква работа е това? — попита отпаднало Лиза, макар да се боеше, че отдавна го знае.

— Аз съм войник — отвърна той, както тя очакваше.

— На... на чия страна? — беше ѝ отвратително да си представи, че той може да се е бил на страната на онези зверове, които бяха нападнали фермата.

— В момента — на страната на правителството. Но съм непостоянен. Моите хора и аз можем да бъдем спечелени от всеки, който може да плати цената ни.

— Цената ви? — повтори Лиза, недоумявайки. Без да иска, добави припряно: — Вие също сте американец, нали?

— Да, така е — гласът му беше безизразен. Внезапно седна до нея и челото му се смръщи, когато пое в дланите си едната ѝ ръка. — Някои от раните са се подули, защото сте се движили. Да не сте си причинили и други наранявания?

Той пусна внимателно ръката ѝ и се наклони да отметне одеялото. Лиза потрепери. Очите му се насочиха към лицето ѝ. Изглеждаха замислени.

— Няма нищо страшно. Няма да ви причиня болка каза той и опипа петите. — Но ще трябва да видя изгарянията по гърба ви. Нали не желаете да се възпалят?

— Не — Лиза го погледна твърдо в очите и се почувства глупаво. В края на краищата, този човек се беше грижил за раните ѝ, докато е била в безсъзнание. Щеше да е смешно да прави сега голям въпрос. Освен това чувстваше инстинктивно, че може да му се довери...

— Съжалявам — промърмори тя разкаяно. — Знам, че не искате да ми причините болка. Причината е в това, че...

— Че какво? — подкани я той да продължи, като видя, че тя сама нямаше да довърши изречението си.

— Униформата ви... — отвърна Лиза. Докато казваше тези думи, извърна глава настрани. — Войниците във фермата... и те носеха такава униформа. Извинете, знаей, че не сте били от тях, но не мога нищо да направя, става ми направо... лошо.

По лицето му се изписа разбиране. Той подложи ръка под брадичката ѝ, притегли лицето ѝ към себе си и го огледа внимателно.

— Не знаех това... — произнесе той замислено. — Затова хукнахте да бягате като подплашено животинче, когато ни видяхте. И крещяхте, сякаш губите разсъдък си. Трябваше да ви сваля с удар на земята, за да млъкнете най-сетне.

— Вие... вие сте ме ударили? — попита отпаднало Лиза и внезапно я обзе неприятно чувство. Какво знаеше всъщност за този човек? Беше войник, което по нейно мнение беше само евфемистичен израз за наемен убиец. И той посягаше да удря жени.

— Трябваше да го направя. Крещяхте по-силно и от сирена. Само няколко минути и целият въстанически отряд щеше да разбере къде сме — гласът му беше делови. — А сега ще се обърнете ли, моля? Имам да върша и много други неща, а не само да ви бъда медицинска сестра.

Лиза се изчерви, когато се обърна по корем и вдигна ризата чак до врата. Той се зае да нанася някакъв разхлаждащ мехлем върху обгарянията. Докосванията му бяха безлични и въпреки това — успокояващи. Постепенно тя се отпусна. Войник или не, но спрямо нея се държеше внимателно.

— Така — каза той накрая и грижливо смъкна ризата ѝ надолу. После я зави. Лиза се обърна към него, но бузите ѝ бяха все още леко зачервени. Той го забеляза и се ухили подигравателно. — Гладна ли сте?

Лиза кимна. Беше страшно прегладняла.

— Така си и мислех — отвърна той и се ухили още по-широко. — За вечеря имахме консерва свинско с боб. Това би ли ви заинтригувало?

— Мисля... че да — ако гласът на Лиза изразяваше колебание, то беше само заради това, че никога в живота си не беше яла консерва от свинско с боб и нямаше никаква представа дали стомахът ѝ би го приел. Но гладът ѝ беше така силен, че би опитала всичко.

Секунди по-късно Сам се върна с една тенекиена чиния, пълна с изпускащо пара ядене. Лиза погледна чинията, вдъхна аромата на подправки и се поколеба. Сам забеляза неувереността ѝ, но се въздържа от каквато и да било забележка. Лиза му беше благодарна за това.

— Почакайте, ще ви помогна — каза той, когато тя се помъчи да се изправи. Вече беше оставил чинията върху сандъка до леглото и преди Лиза да осъзнае намерението му, седна с разтворени крака зад нея. Притегли раменете ѝ към себе си и я облегна на гърдите си, за да има опора за гърба. Доверчиво като дете, тя се подпря на него. Ръцете му я бяха обгърнали през кръста и той постави чинията в скута ѝ.

— Ще се справите ли сама? — попита я, тъй като тя не почна веднага да се храни.

— Да, благодаря — измърмори Лиза, усетила слабостта си.

Като изяде всичко, се облегна доволно назад. Струваше ѝ се, че е най-естественото нещо на земята той да я държи по този начин. Чувстваше се вече много по-добре, усети прилив на сили в тялото си и дори главата ѝ се проясни. Беше доволна и сигурна.

Главата ѝ лежеше върху здравото му рамо и Лиза се извърна, за да го погледне.

— Много сте мил с мен — проговори тя и погледът ѝ любопитно пробяга по лицето му. Отблизо можеше да види по-добре задебелялата му от слънцето и вятъра кожа с бледия белег и бръчиците около устата и очите. Имаше гъста, черна къдрава коса. Носът му беше крив, сякаш е бил чупен и после — недобре зараснал, имаше голяма уста с тесни устни, но долната издаваше чувственост, а по брадичката му растеше черна четина, сякаш не се беше бръснал дни наред. Правеше впечатление със своята мъжественост, но същевременно приличаше и на тип с крайно лоша слава. Лиза се чудеше колко уютно и сигурно се чувства при него.

— Инвентаризация? — попита той развеселен. Лиза се усмихна замечтано и си позволи лукса да се притисне още по-плътнo към него. Беше прекрасно да е в ръцете на един толкова силен мъж, на такъв, който с лекота можеше да я защити и да се грижи за нея.

— Сам? — промърмори тя и усети внезапна сънливост. Погледна го виновно, след като произнесе името му. Не искаше да го казва на висок глас.

— Лиза — отвърна той с подигравателна нотка, макар че ръцете му я прегърнаха още по-здраво.

— Сигурно изглеждам ужасно — чувстваше се толкова замаяна, сякаш се носеше из облаците. Клепачите ѝ натежаха... Тя затвори очи и ги отвори отново.

— Изглеждаш... добре — гласът му внезапно прозвуча дрезгаво. — А сега е по-добре да те оставя да поспиш. Ти си крайно изтощена.

— Не ме оставяй сама — възпротиви се тя и стисна ръката, която беше все още на кръста ѝ, но той стана невъзмутимо и ѝ помогна да легне на леглото.

— Ако имаш нужда от нещо, аз съм наблизо — каза той и гласът му прозвуча някъде съвсем отдалеч. Още не беше излязъл от палатката, а Лиза беше вече заспала.

Тя сънуваше приятни неща от детството си, но те внезапно се превърнаха в кошмари... някакво чудовище с пипала, което искаше да я изяде. То бълваше огън, червени пламъци, които я обхващаха цялата и изгаряха тялото ѝ.

Лиза извика високо. Собственият ѝ оглушителен писък я изтръгна от кошмара. В първия момент не знаеше къде се намира.

— Лиза? — гласът беше тих и познат.

Тя отвори очи и видя пред себе си един едър, тъмен силует.

— Сам? — протегна ръце към него. Струваше ѝ се, че ще е в безопасност, само ако я вземеше в обятията си. Той се приведе към нея и ръцете ѝ докоснаха голи, мускулести рамене, обвиха се около врата му и го задържаха. Тя го притегли към себе си със сила, каквато не подозираше, че притежава. — Дръж ме здраво, Сам, моля те — прошепна с треперещ глас.

— Какво се е случило, съкровище? — беше странно колко близък ѝ бе станал гласът му за това кратко време. Сякаш този мъж

беше най-добрият ѝ приятел, някой, когото познаваше и комуто се доверяваше, на когото можеше да се осланя.

— О, Сам, беше толкова ужасно! — тя произнесе трескаво тези думи и ръцете ѝ се вкопчиха в него, сякаш искаше никога вече да не го пусне. Той се остави да го притегли към себе си върху походното легло, отметна одеялото ѝ настрана и здраво се притисна до нея. Ръцете му я прегърнаха и привлякоха към едрото, силно тяло. Лиза не направи опит да се освободи от обятията му.

— Разкажи ми — прошепна той, а ръцете му успокоително галеха разрошената ѝ коса.

Докато му разказваше ужасния си кошмар, Лиза зарови лице в гърдите му. Пое си дълбоко дъх и притвори очи. Той нищо не каза, а само я държеше здраво и ръцете му продължаваха да я милват. Тя усещаше допира на топлата му кожа.

Без да разсъждава, тя се поддаде на инстинктите си и езикът ѝ се плъзна по шията му. Силното туптене на сърцето досами ухото ѝ я развълнува. Лиза отвори устни и го целуна, но усети как тялото му се стегна.

— Лиза! — каза той рязко. Прозвуча като предупреждение.

Но тя целуна устните му, този път със страст, и не искаше да мисли за нищо друго, освен за това, колко правилно ѝ се струваше всичко.

— Люби ме — прошепна тя. — Моля те, люби се с мене Сам.

С доволство Лиза забеляза колко дълбоко задиша той. Беше опияняващо да знае, че и той я желае.

— Лиза — той все още изглеждаше склонен да спори и затова Лиза направи онова, към което я призоваваха всичките ѝ сетива. Ръката ѝ се плъзна по гърдите му, забави се малко върху колана и после се пхна под него. Провря се по стегнатия му корем до онази твърда част на тялото му, която пламтеше и пулсираше от докосванията ѝ.

Когато пръстите ѝ се склчиха около нея, той простена от страст. Ръцете му стиснаха раменете ѝ и я обърнаха така рязко по гръб, че в първия миг дъхът ѝ секна. Легна запъхтян върху нея и устните му се вкопчиха с такава яростна жажда в нейните, като че ли искаше да я погълне. Лиза отвърна пламенно на целувката му — желаше го горещо, както едва ли някога в живота си беше искала да притежава

нещо. Точно това ѝ беше необходимо, това желаше от години — необузданата, неукротима мъжка сексуалност.

Той я разсъблече с неуверени движения, копчетата хвъркнаха от ризата ѝ. Лиза простена, когато ръцете му опипом стигнаха до гърдите ѝ и ги стиснаха така силно, че всъщност би трябвало да я заболи, но тя не усети никаква болка. Когато и той се съблече, я оттласна от себе си и тя го последва с готовност. Разтвори бедрата си, а ръцете ѝ трескаво му сочеха пътя. Той достигна целта и Лиза задиша на пресекулки, обзета от блаженство. Имаше чувството, че ще умре от щастие. Неговото стенание я възпламени. Тя се движеше в такт с неговите движения, когато го усети в себе си, следваше го в безжалостния ритъм, който все повече се ускоряваше, когато той я оттласкваше от себе си и после отново проникваше в нея. Отметна глава назад и разтвори устните си. Когато той я взе в обятията си, ноктите ѝ се забиха в стегнатия му мускулест гръб. Той я повдигаше, за да се притисне още по-плътено до нея. Лиза не можеше да се сдържа повече. Едно желание, потискано у нея с години, изригна като вулкан и тя високо извика. Той усети доволството ѝ, направи последен силен тласък и замря в нея. После всичко свърши.

Когато Лиза почувства тежкото му потно тяло върху себе си, тя се поддаде на изтощението си, но малко преди да заспи, ѝ се стори, че чува ругатните му.

ВТОРА ГЛАВА

Когато излезе от палатката, Сам беше ядосан на себе си и не се обърна нито веднъж назад. Той почна да удря по насекомите, полепнали на рояци по раменете и гърба му, и когато поиска да си запали цигара, установи с недоволство, че ръката му все още не беше се успокоила. По дяволите! Той се намираше в тази пустош да върши работа, а не да играе ролята на жребец за тази малка нимфоманка. Ако допуснеше това, можеше да предизвика всички възможни усложнения. Единственото разумно решение беше да се отърве от нея колкото е възможно по-скоро, преди да го е объркала или, което би било още по-лошо, преди да е предизвикала спорове сред хората му.

Въпросът беше само как? Ако беше поне наполовина толкова безчувствен, колкото обичаше да си въобразява, сега щеше чисто и просто да се върне, да влезе в палатката и да ѝ пререже гърлото. С това проблемът щеше да бъде решен. Макар и да се проклинаше за мекушавостта си, той знаеше прекалено добре, че нямаше да може да го направи. Да убие хладнокръвно една красива млада жена, която току-що му се беше отдала, не беше в характера му.

Разбира се, можеше да я отпрати. Но къде и как? Сейлсбъри с модерното си летище и реактивните самолети, които можеха да я изведат от страната, беше едно решение, но това го изправяше пред нови проблеми. Ако почнеше да разказва приключенията си, което щеше без съмнение да направи, можеше да му развали сметките. Но дори и да беше склонен да я пусне и да я помоли да държи устата си затворена, как щеше да я отведе до Сейлсбъри? Малкото летище наблизо беше завладяно от партизаните и това означаваше, че ще трябва да я изпрати с джипа до Сейлсбъри. Но и това не можеше да направи. Трябваше му всеки един от неговите хора. Групата му беше малка и подбрана специално за предстоящата задача и всеки от хората беше необходим за успеха на начинанието. Не можеше да си позволи да отстъпва някого като шофьор и телохранител на някаква млада жена, която безцелно се скита из джунглата. Освен това една такава

стъпка изискваше известна предпазливост, което можеше да се окаже фатално. Не, по дяволите, тя щеше да остане, докато свършеха работата си, но и това решение му се стори почти толкова невъзможно, както и всяко друго.

Един истински джентълмен без съмнение би предпочел да се провали всичко, но не и да падне и косъм от главата на това сребристорусо създание, но той още преди години беше разбрал, че благоприличието не е най-силната му черта. Трябваша му пари, ето как стояха нещата. В края на краищата, сто хиляди долара не бяха дреболия, която можеш да захвърлиш през прозореца, без да помислиш. С тези пари той и Джей можеха да платят вноската за някое ранчо и да купят животни. И насън не му беше хрумвала мисълта да проваля своя и на сина си шанс за един по-хубав живот, най-малкото пък за това, че някаква си атрактивна кукличка се бе напъхала в положение, което можеше да ѝ коства живота. Направи за нея повече, отколкото можеше да се очаква, като я донесе в лагера, въпреки че здравият му разум го съветваше да я остави в безсъзнание в джунглата. Някакво отдавна потиснато кавалерско чувство беше победило все пак, когато той я вдигна от земята, за изненада на своите хора, и я хвърли в каросерията на джипа. И като всяко импулсивно действие и това се оказа катастрофа със значителни размери.

От мига, в който я внесе в палатката и насочи светлината на джобното си фенерче към нея, му стана ясно, че го очакват проблеми. Пресните червени драскотини и белези не можеха да скрият красотата на стройното ѝ тяло и той изпита първия нежелан порив на плътта, когато свали разкъсаните ѝ дрехи. Пък и винаги беше харесвал руси жени. След като я спаси в джунглата, негово задължение бе, макар и против волята му, да поеме отговорността за живота на раненото и безпомощно момиче. Затова се погрижи за раните ѝ и си каза, че би могъл да си спести много неприятности с войниците, ако останеше единственият, който общува непосредствено с нея. До този момент беше вярвал, че владее отлично инстинктите си, но естествено по никой начин не бе могъл да предположи, че тая малка вещица ще го примамва в леглото си под предлог, че е сънувала кошмари, и после ще се държи с него по такъв начин, на който не би устоял никой мъж от плът и кръв. Бурната страст, която непознатата разпали у него, бе поискала незабавно удовлетворяване. И стана по-вълнуващо от

всичките му досегашни сексуални преживявания. Дори само споменът за това нежно, меко като коприна тяло беше достатъчен, за да усети, че устата му пресъхват. Щеше да е свършено с него, ако не си избиеше от главата мисълта за тялото ѝ. Отсега нататък трябваше да стои настрана от нея. След не повече от три седмици щеше да изпълни заповедта и да се върне отново в добрите стари Съединени щати. А тогава щеше да има достатъчно пари, за да си купи, която и да било жена на земята.

Задачата е от значение в момента, а не жената, каза си Сам, още повече че се касаеше за задача, която можеше да се изпълни само от елитна част. Три месеца полагаше добросъвестни усилия, докато събра групата си — петнадесет човека без него. Още три месеца изминаха, за да ги подготви. Войниците, които се бият за пари, наемните убийци — ако някой предпочиташе да се изрази по този начин — трябваше да бъдат абсолютни професионалисти, защото животът им зависеше от това, което умеят да правят. Но успехът зависеше и от това, колко сплотена беше групата, колко добре функционираше като тим.

На Сам като предводител плащаха добре за старанието му — петдесет хиляди вече го очакваха в една американска банка, другата половина щеше да получи след изпълнение на задачата. Плюс разноските, разбира се, а те се бяха оказали значителни. Останалите получаваха по-малко, от десет до петдесет хиляди, в зависимост от това, как Сам ще оцени участието им. Досега всичко вървеше като по вода. Успяха да влязат в страната, без да привлекат нечие внимание върху себе си, оборудваха базата си и вече бяха задвижили колелата. Скоро всичко щеше да свърши. Единственият проблем в целия блестящо замислен план бе жената.

Убийство из засада не беше точно по неговата част, но предложението дойде в един момент, когато спешно му трябваша пари. Той не си позволяваше да се разкайва. Някаква група от неизвестни лица беше готова да плати, и то добре, за убийството на Томас Кимо, един от най-популярните вождове на родезийските въстаници, ако то бъде извършено по такъв начин, че да се създаде впечатление, че е дело на привържениците на негов съперник, също въстанически предводител. На въпросите „защо“ и „с каква цел“ не бе дадено подробно обяснение, но Сам предполагаше, че убийството би трябвало да послужи за начало на борби сред революционерите. Докато те отклоняваха вниманието си, за да се избиват взаимно, господстващата

партия щеше да укрепи влиянието си върху правителството, така поне мислеше Сам. Ако вярно отгатваше, този план беше добър и обещаваще успех. Не че го интересуваше кой знае колко. Политическите убеждения бяха смърт за професионалния войник.

— Сам? — Франк Лийдс, заместник — командир и добър приятел, откакто бяха воювали заедно през 1964 и 1965 г. във Виетнам, се беше появил пред него, без той да чуе нито звук. По дяволите, навярно остарява! Сигурно вече е прекалено стар, за да може още дълго да участва в такива игри. Миналия месец беше навършил тридесет и девет и почваше да го усеща...

— Наред ли е всичко? — попита Франк предпазливо.

Сам изръмжа утвърдително. Франк, който пристъпи до него, се държеше странно. И при най-добро желание не би могъл да знае какво се беше разиграло току-що или...? По дяволите, не искаше да го повярва. Франк знаеше какво е отношението му към жените изобщо, а и често беше чувал възгледите му за това, че е лудост да се смесват секс и работа. Щеше да си падне от смях...

— И какво възнамеряваш да правиш с нея сега?

Сам изкриви устни. Значи Франк знаеше.

— Как разбра? По радара ли? — попита той сухо.

Франк изпуктя и закричи редом със Сам, който продължи да се отдалечава от лагера.

— Защо? Скимтенето ѝ се чуваше в целия лагер, като на котка, която се е опарила. Трябваше или да я убиеш, или да се любиш с нея, но някак си не мислех, че ще я убиеш.

— Хм — Сам отново си спомни колко сладострастен беше викът ѝ накрая. Този вик го беше довършил, но когато си спомняше сега за него, си помисли, че трябва наистина да е било дяволски високо. Той установи слисано, че по бузите му пропълзва червенина. О, господи, той наистина се изчервяваше! Ако Франк видеше, щеше да му го натяква до края на живота.

— И какво ще правиш сега с нея! — Франк търпеливо повтори въпроса си.

Сам направи гримаса.

— По дяволите, какво бих могъл да направя? Нищо.

— Какво означава това нищо? — избухна Франк, след като в първия момент беше замълчал от изненада. — Просто не е възможно

да не предприемеш нищо. Може да развали цялата работа!

— А ти какво предлагаш? — темата беше дошла до гуша на Сам. Идеше му сам да си удари един ритник, че изобщо я беше взел със себе си в базата, да не говорим за това, което се беше случило междувременно...

— Трябва да я махнем от главата си. Ако си прекалено чувствителен, ще го направя аз, и то още сега.

— Не! — отказът на Сам прозвуча доста рязко. — Проклетата история. Аз самият току-що обмислях всичко. Тя не е сторила нищо, което да оправдае смъртта ѝ, а ако я пуснем да си върви, не можем да сме сигурни, че наистина ще си държи устата. Затова тя ще остане.

Франк въздъхна дълбоко.

— От самото начало имах предчувствието, че ще кажеш точно това. От мен да мине, ти отговаряш за нея. Надявам се само, че знаеш какво правиш. Но трябва да си наясно, че заради нея ще си имаш неприятности с другите момчета. Някои от тях не могат дори да погледнат жена, без да загубят контрол над себе си.

— Зная — отвърна Сам замислено. — Не бива да им се изпречва на пътя, може би просто трябва да си остане в палатката. Райли би могъл да я охранява, така да се каже, за него това няма да е трудно.

Франк гръмко се изсмя. През всичките години, откакто се познаваха, Райли Бейтс и липсата му на интерес към другия пол бяха причина за всеобщи закачки. От слухове се знаеше, че в Корея налетял на мина и загубил важни части от тялото си. Можеше да е вярно, но можеше и да не е. Така или иначе човекът беше отличен войник и в ситуация като тази това бе единственото, което имаше значение.

— Добра идея. Но понякога ще трябва да излиза от палатката, нали знаеш, природни нужди и т.н. — Франк сниши глас и изглеждаше внезапно смутен.

Сам се засмя и зъбите му се бялнаха в тъмнината. Подейства му добре да види, че не беше единственият, когото присъствието на жена тук го караше да се изчервява младежки.

— В такъв случай може да излиза от палатката, придружавана от Райли — отвърна той. — Това ще му се отрази добре.

Двамата мъже се разсмяха при картината, която си представиха, и продължиха да се усмихват, когато стигнаха в базата. В палатките беше тихо. Франк се прозина, потупа Сам по рамото и отиде да спи.

Сам направи още една бърза обиколка из лагера, за да се увери, че мъжете, които бяха на пост, са будни и стоят нащрек. После си легна и той.

Слънцето вече грееше, когато на следващата сутрин Лиза се събуди. Тя се протегна и отвори с прозявка очите си. Въпреки болките, чувстваше се успокоена и доволна като котка до печката. От години не беше се чувствала така добре, помисли си тя, особено след сватбата. Каква ли беше причината за това вълшебно усещане на блаженство? Какво...

Внезапно Лиза установи, че е свършено гола под одеялото. Ръката ѝ недоверчиво се плъзна надолу и откри по корема и бедрата нещо мокро и лепкаво. Тя пребледня. Пронизаха я неясни спомени за едно силно, безогледно обладаващо я мъжко тяло. Мили боже, какво беше направила? Да не би да... не, това просто не можеше да бъде вярно!... Да не би да беше изнасилила един свършено непознат мъж? Откъслеци от това, което беше правила предишната нощ, минаха пред погледа ѝ подобно на недовършен филм. Лицето ѝ се обля в ярка червенина. Как беше могла да бъде толкова... толкова безсрамна? Да го умолява да се люби с нея, да го докосва така, както го беше докосвала...

Лиза притвори очи и изохка. От какво беше така обсебена? Как беше възможно тя — обикновено така студена и сдържана — да се държи по такъв безсрамен начин? И на всичкото отгоре — с такъв мъж! С един обикновен войник, за бога! Но тя знаеше, че това е истина.

Лиза издърпа със стон завивката над главата си, не искаше нищо повече да вижда. Какво ли си е помислил? И какво ли си мислеше сега за нея?

Постепенно у нея се събра ярост. Може би Сам не е толкова невинен, както тя си помисли в първия момент. В края на краищата, спомняше си само за две инжекции, които ѝ бе поставил, и не можеше да бъде сигурна дали преди това е имало нещо повече. Кой би могъл да каже какво точно ѝ е инжектирал? Може би той умишлено я е довел до това състояние и, е очаквал подобна реакция? Във всеки случай вчерашната нощ тя не е била съвсем на себе си, това поне е ясно, и той сигурно го е знаел. Да я използва по такъв начин, беше направо отвратително.

Когато чу стъпки върху меката трева почти досами палатката, тя подаде глава изпод завивката. Изчерви се въпреки всичките тълкувания на здравия ѝ разум, а ръцете ѝ, които стискаха одеялото. Очакваше всеки момент да види как една твърде позната фигура влиза в палатката ѝ. Вместо това обаче през отвора се подаде само една глава, която в никакъв случай не беше арогантната, чернокоса глава, която беше очаквала.

Погледът ѝ попадна върху плешивина, обкръжена от венец сивеещи коси, а очите, които я погледнаха, бяха кафяви. Не беше кобалтовото синьо, което караше кожата ѝ да настръхва, дори само като си помислеше за него.

— Кой... кой сте вие? — попита тя с отпаднал глас, уплашена изведнъж. Колкото и да се притесняваше от появата на Сам, той поне не ѝ беше чужд. Този мъж обаче беше напълно непознат, а след всичко преживяно напоследък тя не можеше да се отнася с прекомерно доверие към непознати.

— Казвам се Райли Бейтс — той влезе вътре, докато отговаряше. Гласът му не можеше да мине за любезен, но Лиза се успокои, когато чу името. Сам го беше повикал вчера, преди да...

— Какво искате? — тя внимателно се надигна. Очите ѝ оглеждаха Райли Бейтс. Беше слаб и приведен и изглеждаше най-малко на петдесет. Носеше същата униформа с цвят таки, както и Сам.

— Гладна ли сте? — попита той рязко. Лиза помисли малко и кимна. — Ще ви донеса нещо за ядене.

Когато той излезе, Лиза почна да умува върху поведението му. Той се отнасяше явно враждебно към нея, но защо? Доколкото знаеше, не беше сторила нищо, което би могъл да приеме като обида. Може би се дразнеше, че трябва да се грижи за нея. Но възможно бе и просто да не обичаше жените.

Преди тя да си отговори на този въпрос, Райли се върна и ѝ подаде алуминиева паничка. Лиза бе хваната натясно. Ако поемеше паничката, трябваше да пусне одеялото, а това беше абсолютно невъзможно. Тя прехапа устни. Райли разбра проблема ѝ, изсумтя и постави чинията на сандъка до леглото ѝ. Беше донесъл вилица и чаша, за която тя се надяваше, че съдържа кафе. После той мълчаливо се извърна и излезе.

Този път Лиза въобще не се замисли за мотивите му. Още при вида на яденето стомахът ѝ беше почнал да курка и в устата ѝ се събра слюнка. Тя бързо стана, уви одеялото около тялото си и седна на леглото, за да хапне.

Един по-сит стомах би се стреснал от това, което се намираше в чинията. Една белезникава, подобна на каучук купчинка, която тя побърза да опита. Може би бъркани яйца? Ако беше така, то това без съмнение бяха най-лошите, които някога е опитвала, а парченцата салам — надяваше се, че това наистина беше салам — имаха същия отвратителен вкус. Ако не беше така прегладняла, нямаше дори да опита да преглътне нещо от това ядене. Но много се съмняваше дали би получила нещо друго. Затова потисна чувството на гадене и почна да се храни. Кафето можеше да мине горе — долу, беше горещо, силно и щедро подсладено.

— Това е за вас.

Райли се върна с някакви дрехи — още по-сърдит отпреди, ако това изобщо бе възможно. Лиза го погледна колебливо, когато хвърли дрехите до нея върху леглото.

— Благодаря.

— Няма защо да ми благодарите, госпожице — изпръхтя Райли. — Това тук е военен лагер и не може да се разхождате гола, все едно как сте свикнали отпреди. Даже, ако искате да знаете, изобщо не може да се разхождате наоколо. Ще останете тук, в тази палатка, и един път дневно ще ви извеждам навън. През останалото време няма да си подавате и носа. Разбрано?

Лиза го погледна слисано. Да стои в палатката? Що за лоша шега? Още отсега беше задушно и имаше чувството, че с напредването на деня щеше да стане непоносимо порещо. Това просто не можеше да бъде вярно! И изобщо кой, по дяволите, беше този Райли Бейтс? Не можеше да повярва, че той беше човекът, който командваше тук.

— Къде е Сам? — запита тя студено и вирна брадичка.

Беше ѝ неудобно да го види отново, но той поне се държеше любезно и сигурно имаше повече власт, отколкото това странно джудже.

— Сам е зает. Няма повече време за вас. И освен това заповедта е негова. Не е човек, който мени мнението си заради някакво си цунигуни.

Лиза застина и го погледна втренчено. Обля я червенина. Думите и гласът му ясно ѝ показаха, че той знае какво се беше случило предишната нощ между нея и Сам. Мили боже, да не би това суетно същество да се е похвалило пред целия лагер колко лесно би могла да бъде спечелена? Представяше си как Сам описва поведението ѝ до най-интимните подробности, докато мъжете около него се смеят ехидно. Като си представи всичко това в детайли и във всички възможни краски, Лиза вече и не искаше да излиза от палатката. Само със сила можеха да я измъкнат оттук!

— Разбрахте ли? — попита самодоволно Райли.

Лиза успя само да кимне с глава. Щом Райли излезе от палатката, тя покри с длани пламналото си лице и ѝ се прииска земята да се разтвори пред нея и да я погълне.

Останалата част от двете седмици, които беше запланувала за престоя си в Родезия, мина в смесица от недоволство, неудобства и тягостна неловкост. Едва когато дойде и мина вторникът, в който възнамеряваше да си замине, и нито дума не се обелваше за това, кога и дали въобще ще ѝ позволят да се върне в цивилизацията, Лиза започна да осъзнава, че наистина я държат като заложница. Първо подходи дипломатически, но когато Райли не ѝ обърна внимание и се държеше като глухоням, тя почна все по-бурно да изразява протеста си. Лиза настояваше да я освободят или поне да ѝ разрешат да прати известие на близките си, че се намира в безопасност. Ако дядо ѝ чуеше какво се е случило със семейство Блас, а тя беше сигурна, че го е разбрал, след две седмици вече сигурно щеше да се побърка от тревога. Възможно беше и да оплаква смъртта ѝ, защото, доколкото знаеше, той и не можеше да подозира, че тя не е споделила жестоката съдба на семейството...

Възможно беше и шокът да го е убил. Въпреки жизнения си вид той беше стар човек, а Лиза — единственото, което му беше останало на този свят. Райли не се поддаваше на заплахите ѝ, нито на горещите ѝ молби, нито на опитите да го подкупи. Явно нямаше никакво намерение да ѝ помогне, а тя нямаше друга възможност за контакт със Сам, който издаваше заповедите тук. Беше така безнадеждно, че Лиза можеше да си спести всички усилия.

През цялото време ежедневните унижения бяха направо нетърпими. Когато излизаше от палатката под контрола на Райли,

злорадите усмивки по лицата на мъжете, край които минаваше, ясно ѝ показваха, че нощта, прекарана със Сам, беше достояние на всички. Също така ѝ беше ясно, че те смятаха, че всеки може да я притежава. Предполагаше, че единствено постоянният надзор на Райли беше причината да не последват дела след явните предложения, които получаваше.

Само отдалече виждаше Сам. Дори само видът на високата му, широкоплещеста фигура караше сърцето ѝ да бие по-силно. Изпитваше непоносимото желание да му причини нещо, да удрия по загорялото лице, докато то се зачерви и пламне.

В едно отношение имаше право — в палатката бе много горещо. Собственото ѝ найлоново бельо, което переше всеки ден, държеше щогоде хладно, но в униформата едва изтрайваше. Тя беше от тежка материя и прекомерно широка. Един ден измисли нещо за облекчение: почна да дърпа ръкавите и крачолите, докато се скъсаха. Знаеше, че така сигурно изглежда ужасно, но поне беше по-леко облечена.

Райли излезе от кожата си от яд, когато видя какво е направила. Той бурно изрази неодобрението си и отказа да я придружи в този вид навън. Завърши тирадата си от ругатни със заплахата, че ще иде при Сам и ще му каже, че тя пак се опитва да погажда своите курвенски номера. Беше улучил болното ѝ място и Лиза избухна:

— Тогава можете да кажете на многоуважаемия си Сам и това, че го пращам по дяволите — извика тя с разтреперан глас. — На мене ми е свършено безразлично какво си мислите вие или останалите животни тук. Презирам ви всичките до дъното на душата си!

След тези думи тя се обля в сълзи. Райли я гледаше така слисано, сякаш внезапно ѝ бе поникнала втора глава.

— Махайте се оттук! — хълцаше нервно Лиза.

Той излезе след кратко колебание.

Сълзите ѝ пресъхнаха веднага. Лиза пое дъх, подсмръкна с нос и си избърса очите. Защо плачеше изобщо? Беше останала жива, намираще се донякъде в безопасност, грижеха се за нея и беше достатъчно реалистка, за да осъзнае, че положението ѝ можеше да бъде несравнимо по-лошо. Единствените ѝ сериозни проблеми се състояха в напрежението и физическото неразположение, но и двете можеха да се отстранят. Щяха да са достатъчни или една по-продължителна разходка на чист въздух, или един горещ душ. Лиза си

представи с носталгия прохладни струи, които се стичат по тялото ѝ, мокрят я и я пречистват. Единственият път, когато се беше къпала за повече от две седмици, не бе нищо повече, освен едно повърхностно измиване. Косата ѝ също имаше нужда да се измие отново.

При ежедневните си разходки до варовиковата яма, която ѝ служеше за тоалетна, Лиза бе открила недалеч от нея малко поточе. Внезапно реши да си позволи една разходка и да се изкъпе. Ако Райли, Сам или пък който и да било друг имаха нещо против, толкова по-добре.

Тя грабна скъпоценния си калъп сапун и грубата хавлиена кърпа и погледна предпазливо през отвора на палатката. Беше ранен следобед — време, по което базата, общо взето, беше безлюдна. Знаеше, че Райли е някъде наблизо, но не го видя. Вероятно никога повече нямаше да ѝ се удаде по-добра възможност да се измъкне незабелязано. Ако имаше късмет, никой нямаше да разбере, че беше пренебрегнала заповедите на Сам. А като се изкъпеше, това щеше да ѝ е абсолютно безразлично.

Лиза се наслаждаваше на слънцето и чистия въздух, на синьото небе и на зеленикаво златистия пейзаж, който беше така типичен за този край на земното кълбо. Пъстри птици прелитаха от клон на клон, около нея кръжаха огромни пеперуди. Докато вървеше през високата трева, за миг си помисли дали няма змии, но отхвърли тази възможност. Сега единствено искаше да се наслади на този пръв момент от свободата си.

Тя стигна до бистрия, плитък поток, който просветваше на слънцето. Лиза се огледа, отбеляза със задоволство, че е сама, и бързо свали дрехите си. Някаква вродена срамежливост я накара да остави сутиена и найлоновите си, украсени с дантела, бикини. С някои от бикините, които притежаваше, не би била по-облечена.

На най-дълбокото място водата стигаше едва до раменете ѝ. Тя се потопи, насапуниса мократа коса и отново изплакна сапунената пяна. Когато се изкъпа, почна весело да пляска из водата. Накрая се отпусна по гръб, дългата ѝ коса се носеше подобно на бледи водорасли по повърхността на водата. В това положение можеше да гледа към небето и известно време се забавляваше да търси различни фигури сред белите облаци. Едва когато дългата сянка на едно дърво от брега падна върху лицето ѝ, тя разбра колко бързо бе отлетяло времето. По

небето се понесоха някакви черни ивици и тя не виждаше вече слънцето. Навярно беше малко преди здрачаване. Лиза се изправи, махна мократа коса от лицето си и отбеляза потиснато, че беше вече време да се връща. Щеше да бъде истинско чудо, ако досега не са забелязали отсъствието ѝ, а тя съвсем не се чувстваше привлечена от перспективата за разправия с Райли. Щеше да бъде много по-лошо, ако трябваше да се обяснява със Сам. Тя припряно тръгна към брега. Нямаше време да ляга там и да изчаква бельото ѝ да изсъхне, както беше възнамерявала. Лиза почна да зъзне, когато свали сутиена и бикините и ги изстиска, а после посегна към хавлията, за да избърше тялото си. Драскотините по ръцете ѝ бяха почти заздравели. Гърбът ѝ също беше почти наред, въпреки, че тя категорично отказа на Райли, когато с явно нежелание ѝ предложи да лекува нараняванията ѝ. Когато Лиза се наведе, за да вземе бельото си, видя двамата мъже.

Бяха в униформа. Без съмнение я бяха наблюдавали. Лиза се изчерви, припряно взе хавлията и я опъна пред себе си, за да запази тялото си от жадните им погледи. Начинът, по който стояха изправени и я гледаха втренчено със стъклени очи, та дори и мълчанието им, предизвикаха панически страх у нея. Тя бавно отстъпи назад. Единият от мъжете, тоя с грубото лице и едрото тяло, тръгна към нея. Струваше ѝ се някак познат. Другият, който беше по-млад и по-строен, също направи няколко крачки. Приближаваха се дебнешком.

Сърцето на Лиза заби учестено. Тя отстъпваше назад, докато кракът ѝ стъпи във водата. Отчаяно огледа наоколо и видя, че няма накъде да бяга. Тесният поток също не можеше да ѝ предложи закрила. Единствената ѝ надежда беше, че Райли е забелязал изчезването ѝ и в момента я търси някъде наблизо. Пое си дълбоко дъх и отвори уста, за да извика. За неин ужас от пресъхналото ѝ гърло се откъсна само някакъв приглушен звук. По-възрастният, който ѝ приличаше на маймуна, се усмихна. Очите му бяха малки и воднистосини. Косата му беше белезникава. Лиза го следеше с поглед. Когато направи още една крачка към нея, тя се обърна и се опита да побегне, но в този момент и двамата се хвърлиха върху ѝ.

Преди да успее да изкрещи, една потна длан затисна устата ѝ и задуши всякакъв вик. Лиза риташе с крака, дращеше и се виеше, когато я хвърлиха на брега.

Щом усети меката трева под гърба си, се подпря с крака и се метна напред.

— Какво има, гълъбче? Не сме ли достатъчно добри за теб? — присмиваше се белокосият задъхано и я захвърли със смешна лекота обратно на земята. После веднага се метна върху нея. Тежестта му накара дъха ѝ да секне. Лиза инстинктивно насочи ноктите си право към очите му.

— Дръж ѝ ръцете! — изрева мъжът и младият притича. Той се смееше, докато дърпаше ръцете над главата ѝ.

— Не, не, не! — тя мятеше яростно глава насам-натам и дори и сега не можеше да повярва, че наистина щяха да я изнасят. С всички сили накара тялото си да остане спокойно, когато краката на мъжа, обути в униформата, разтвориха бедрата ѝ. Може би все още можеше да го отхвърли с някакво изненадващо действие.

— Така вече е по-добре — изръмжа, той одобрително, когато тя привидно се предаде, и ръката му задърпа ципа на панталона. Лиза вече не усещаше дланта му върху устата си и я отвори, за да извика. Но той заглуши вика ѝ със своята — мокра и гадно миришеща, като я прилепи до устните ѝ. Езикът му се провря между зъбите ѝ. Ръцете му сграбчиха гърдите ѝ и брутално се забиха в зърната им. Тялото ѝ продължаваше да се извива, съпротивлявайки се, а голият ѝ гръб се триеше болезнено о земята. После за свой ужас усети до бедрото си горещия му, пулсиращ член.

Тя го ухапа за езика. Беше толкова просто и близко до ума, че Лиза не можеше да разбере как не ѝ беше хрумнало по-рано. Той извика и ръцете му я стиснаха за гърлото. Тя обаче не го пусна. Другарят му я дърпаше за косата, а нападателят ѝ ревеше от болка и продължаваше да я стиска за гърлото. Шията я болеше ужасно и Лиза разбра, че скоро ще смачка прешлените ѝ, ако не пуснеше езика му. Не беше сигурна дали би разтворила зъбите си, дори и да искаше. Освен това по някакъв странен начин вече не я интересуваше това, което ставаше тук. С широко разтворени стъклени очи тя гледаше това разкривено от болка лице, което все повече се размиваше пред погледа ѝ. Кога беше дишала за последен път? Откога...

— Луц! — този вик проникна дори и в гаснещото съзнание на Лиза.

— По дяволите, това е Истман! — промърмори по-младият.

Лиза усети как се отпускат пръстите, които стискаха шията ѝ, и извъртя очи в посоката, откъдето Пешо дошъл викът. Беше Сам... Белокосият се търкулна напрани от нея и после се изправи неуверено. Държеше ръката си пред устата. Лиза видя кръвта да се стича изпод пръстите му и да капе по брадичката. Когато успя с мъка да си поеме дъх, изпита истинско блаженство. Надяваше се да го е наранила сериозно.

Междувременно двамата мъже се бяха изправили и застанаха пред Сам с гръб към нея. Лиза също поиска да стане, но за неин ужас не можеше дори да мръдне. Краката ѝ бяха сякаш парализирани и тя остана да лежи на земята, гола и безпомощна като пеленаче.

— Вървете си в лагера!

Рязката заповед, отнасяща се до нападателите ѝ, идваше от Сам. Лицето му бе окаменяло, а очите му — твърди като ахати, когато погледна двамата мъже. Изглеждаше едър и силен и много опасен, както бе застанал с леко разкрячени крака и скръстил ръце пред гърдите си. Лиза беше благодарна, че гневът му не се отнасяше до нея.

— Тя ни предизвика! — хленчеше по-младият.

— Да, съблече се гола, а ние гледахме. Какво трябваше да направим? — добави навъсено белокосият.

— Казах да се прибирате в лагера! — този път гласът на Сам изплющя като удар с камшик.

Лиза се опита да отрече казаното от мъжете, но не можа да издаде никакъв звук. Можеше само безмълвно да гледа как двамата поемат обратния път, като по-старият продължаваше да държи с едната си ръка устата, а с другата да оправя ципа на панталона.

Сам се приближи с провлечена крачка, докато застана точно пред нея и тялото му закри небето. Той я гледаше с такова отвращение, сякаш беше купчина воняща мръсотия, която беше открил пред вратата на дома си. Лиза разбра, че е повярвал на това, което казаха двамата мръсници, и я обзе ярост. В очите му се четеше само презрение и отвращение, когато погледът му се плъзгаше по тялото ѝ, което лежеше в тревата голо, със синини и разтворени крака, без дори да мръдне.

— Стани! — чу тя рязката заповед. Лиза премига. Не беше в състояние да се движи. Мускулите ѝ наистина бяха като парализирани.

— Стани! — гласът му режеше от гняв, а от очите му излизаха яростни искри. Лиза прекара език по сухите си устни и притвори очи.

Тя усети ръцете му, които бързо опипаха тялото ѝ. Тогава отвори очи и видя Сам да коленичи до нея. Погледът му все още искреше от гняв. Пръстите му внимателно провериха гръдния ѝ кош, после дългите ръце и крака. Лиза трепна от допира му, простена и сложи ръце пред гърдите си — прастарият жест на жена, която иска да се защити. Сам веднага се дръпна.

— Ранена ли си? — попита той с рязък глас. Лиза го гледаше с подивял поглед — не можеше вече да различава кой е приятел и кой — враг. — Попитах те дали си ранена — гласът му беше груб. Лиза пое дъх и поклати отрицателно глава. Устните ѝ силно трепереха. Не каза нито дума. — Сигурна ли си? — едно мускулче подскачаше край устата му, а устните бяха здраво стиснати. Очевидно се владееше с огромни усилия. Лиза трепереше, защото сега ясно осъзна, че избухването му се отнасяше и лично до нея.

— Си-сигурна съм — думите се процедиха с мъка през здраво стиснатите ѝ зъби. Не искаше нищо друго, освен да затвори очи и да заспи, за да забрави тази ужасна история.

— Сигурно са се държали с теб малко по-грубичко, отколкото ти се харесва? — избухна той.

Лиза задиша учестено и трепна, сякаш я беше ударил. Той все пак не можеше да приеме насериозно това, че тя самата е предизвикала двамата мъже. Или пък...? Погледът ѝ се насочи изпитателно към лицето му и напразно затърси следи от снизхождение.

— Ако наистина толкова ти се искаше, скъпа, би трябвало само да ми дадеш знак. Все щеше да ни хрумне нещичко — каза той провлечено.

Когато тя осъзна казаното, ядът даде нови сили на омаломощеното ѝ тяло. Тя скочи задъхано на крака, сви ръката в юмрук и замахна. Ударът го улучи в носа.

— По дяволите! — изрева той и очите му се свиха от гняв и болка. — Ах, ти, вещице! Трябва да те пребия от бой за това!

Той я стрелкаше с ядосан поглед. Лиза му отвърна със същото.

— И защо не го направиш? — предизвика го тя, останала без дъх. Беше прекалено ядосана, за да може да мисли за възможните

последници. — Нали си достатъчно силен! Хайде, побойнико, удари ме! В края на краищата, няма да е за първи път!

Тя се тресеше от ярост и не мислеше за това, че би могъл да я нахъса на парчета дори само с едната си ръка, ако беше поискал, а в момента изглеждаше готов точно за това.

— Не ме предизвиквай! — изсумтя той. Погледът му падна върху голото ѝ, упорито изпънато тяло и той се ухили злорадо. — Изглежда, гола се чувстваш най-добре.

Думите му бяха толкова обидни, колкото и погледът му, насочен към нея. Лиза избухна в куп ругатни, от които нито една не можа да се разбере.

— Те ме нападнаха, не разбра ли, свиня! Опитаха се да ме изнасят! — произнесе тя накрая с мъка, като го гледаше кръвожадно. Идеше ѝ да го убие на място.

— Ах, нима? — провлеченият му глас наля масло в ярко бушуващия огън на гнева ѝ. — В такъв случай ми кажи следното, скъпа: щом си толкова невинна, какво изобщо търсиш тук? Ако си спомням добре, ти трябваше да си стоиш в палатката. А къде са дрехите ти? Не ги виждам да са разпръснати наоколо, уж че някой ти ги е смъкнал от тялото, докато си се съпротивлявала с всички сили. Уликите потвърждават това, което твърдят Луц и Брейди — ти си ги предизвикала. Да допуснем, че са се поувлекли малко повече, но така, както виждам аз нещата, причината е повече в теб, а не в тях.

— Мръсник!

Лиза скочи и сви ръце в юмруци. Сам се изправи също толкова бързо. Този път беше подготвен за нападение. Когато тя се хвърли срещу него, той ѝ се измъкна с финт, хвана я за ръцете и тя загуби равновесие. После силното му рамо болезнено я удари в корема. Преди да разбере какво става, той я беше праметнал като пожарникар през рамо. Главата ѝ безпомощно се мятеше надолу, а косата ѝ стигаше до краката му. Лиза яростно се противеше, ругаеше колкото можеше и биеше с юмруци по мускулестия му гръб. Тихият му подигравателен смях я плесна като с камшик, когато Сам тръгна с нея по пътеката.

— Миналия път трябваше да ми кажеш, че предпочиташ грубостта. Щях да се съобразя с това — забеляза той с небрежен, лековат тон.

Възмутена, Лиза заби малките си остри зъби в гърба му и изпита огромно задоволство, когато усети, че проникнаха в тялото му през плътната памучна материя на ризата му. Сам нададе вик и я напляска така здраво, че тя почна да крещи.

— Дръж се прилично — каза той и гласът му изведнъж прозвуча заплашително. — Или дяволски ще съжаляваш за това — ядосаният му глас я убеди в сериозността на казаното повече, отколкото всяка заплаха. Лиза беше така вбесена, че почна да гризе ноктите си от яд. Да не би да възнамеряваше да я пренесе така — гола, метната на рамото му — през целия лагер?

— Пусни ме долу! — заповяда тя и когато той продължи да крачи, без да обръща внимание на думите ѝ, тя извика: — Свали ме, Сам!

— Какво има? Луц, Брейди и аз можахме да те видим гола. Не ми разправяй сега, че ще се притесниш от една по-широка публика!

— По дяволите, те се опитаха да ме изнасят! — извика тя. Упоритото му недоверие я докарваше едновременно до отчаяние и ярост.

— Да, разбира се, както и аз тогава в палатката ти, нали? — присмя се Сам с рязък глас. — Скъпа, забраниш, че аз съм те видял в действие!

— Сам, заклевам се, че казвам истината! — заяви тя като последен, отчаян опит да го убеди. Но нямаше смисъл. Той я пренесе през лагера, без да обръща внимание на виковете и присмеха на мъжете, които веднага ги наобиколиха. Лиза притвори очи, когато я заля нова вълна на унижение. Отвори ги едва когато Сам мълчаливо я пусна на земята в палатката си.

— Искаха, значи, да те изнасят, тъй ли? — каза пресипнало Сам. — Скъпа, можеш да ме убедиш само ако ми го докажеш.

ТРЕТА ГЛАВА

Тези безмилостни, сияйно сини очи я пронизваха като свредел. Очите на Лиза се превърнаха в големи смарагдови езера, когато Сам разкопча ризата си, без да каже нито дума. Когато се съблече и легна до нея, погледът ѝ пробяга със смесица от възхищение и безпокойство по широките, загорели от слънцето рамене, по мускулестите ръце и тъмните косъмчета на гърдите му. Той свали пистолета, поставен в кобур под лявата му мишница. После ръцете му се насочиха към токата на колана. Разкопча я с небрежно движение. Лиза го наблюдаваше като хипнотизирана, а той не я изпускаше нито за миг от поглед, докато разкопчаваше ципа на панталона си.

В този момент Лиза възвърна способността си да разсъждава. Размърдай се! — изкрещя разумът ѝ и тя го стори. Устата ѝ пресъхна, когато разбра на какво изпитание искаше да я подложи. С един скок се изправи, дръпна с треперещи ръце одеялото от походното легло и се загърна с него. Не можеше да допусне да се случи това, което Сам се опитваше да направи тук — не така — като експеримент за проверка на сексуалната ѝ готовност. Ако се стигнеше дотам, силата на физическото му привличане щеше да победи разума ѝ и това щеше да бъде извечната победа над жената от по-силния и по-едър мъж. Защо я тласкаше към това ужасно изкушение?

Когато погледна отново Сам и видя, че е съвсем гол, Лиза прехапа устни и се загърна още по-плътно с одеялото. Той я наблюдаваше безизразно, а ъгълчетата на устните му се свиха в цинична усмивка. Погледът ѝ бързо премина по цялото му тяло — от широките рамене, по стегнатия корем, до дългите, силни крака. Внезапно Лиза осъзна какво прави всъщност. Ужасена откъсна очи от него. Лицето ѝ силно почервения.

— Малко си позакъсняла да се преструваш на плахо момиченце — присмя се тихо Сам.

Лиза го погледна — лицето му бе твърдо и непреклонно. Тя веднага отмести поглед. Наистина беше плаха, помисли си с мъка.

Джеф много беше държал на своя интимен живот и малкото пъти, когато наистина бяха спали заедно, беше ставало при пълен мрак. Джеф настояваше за това и тя никога не го видя гол. Познанията си за това, как изглежда едно мъжко тяло, беше получила само от няколко снимки, които видя в някакво женско списание, разгърнато по невнимание на една вестникарска будка. Погледът ѝ попадна върху загорелите, окосмени голи мъже, когато тя започна да го разлиства. Почувства се шокирана и същевременно — привлечена. Веднага затвори списанието и го върна на мястото му. После се огледа виновно и се надяваше никой да не я е видял. Но месеци след това в най-различни моменти виждаше отново пред себе си тези объркващи я картини. Неприятното и невероятното в този случай беше, че тя наистина не беше виждала истински гол мъж. Да не говорим пък за такъв, който застава дръзко и небрежно пред нея. Той изглеждаше толкова голям и силен и толкова невероятно мъжествен, че Лиза внезапно осъзна своята собствена женственост така силно, както никога досега. А в момента беше абсолютно ясно, че той я желаше.

— Ела насам, Лиза! — думите прозвучаха спокойно. Когато тя погледна, видя, че очите на Сам проблясваха лъчезарно сини. Тя преглътна и усети болки в гърлото. После отстъпи инстинктивно крачка назад.

— Знаеш, че и сама го искаш — Лиза мълчаливо поклати глава. Отстъпи още малко назад. Погледът ѝ нито за миг не се откъсваше от лицето му. Когато я видя как отстъпва назад, той стисна устни и челото над сините му очи се смръщи. — Ще се разкайваш, ако ме принудиш аз да дойда при теб! — заплахата прозвуча меко, но недвусмислено си беше заплахата. Лиза усети как сърцето ѝ заби учестено при мисълта, че той наистина имаше възможност да я накара да отстъпи и че тя му беше в ръцете.

— Слушай, та това е глупаво. По този начин и без това нищо няма да докажеш — произнесе тя с треперещ глас. Надяваше се да успее да отклони вниманието му, защото се боеше, че ако я докосне, няма да може да му устои.

— Казах да дойдеш тук! — нямаше съмнение, че го казва сериозно и очаква тя да му се подчини. Въпреки това Лиза опита още веднъж.

— Ако ти...

— Ела тук, по дяволите!

Лиза го погледна внимателно. Сините му очи бяха станали леденостудени, ъгълчетата на устата потрепваха предупредително и тя разбра, че го беше докарала до границите на търпението му. Понататък нямаше да отстъпи. Да продължава да му се противи в този момент, беше твърде рисковано.

— Да, добре — промърмори тя недоволно. Тръгна към него с високо вдигната глава. Спря едва когато го наближи така, че да може да протегне ръце и да я докосне. — А сега би ли... — „се вразумил“, искаше да каже тя, но той безмилостно я прекъсна.

— Пусни одеялото!

Лиза го погледна в очите.

— Н... не! — съпротивляваше се по инстинкт. Когато той сви очи, тя осъзна, че би било по-добре да беше формулирала отговора си малко по-дипломатично. Въпреки това не можеше да изпълни заповедта му. Беше изключено. Трябваше да сложи край на тази безсмислица. Той трябваше да разбере, че тя не беше някой, с когото можеше да се отнася както си иска и когото да командва безогледно. Зелените ѝ очи го гледаха дръзко, докато обмисляше как да го накара да разбере коя е тя. Стискаше здраво одеялото, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— Пусни одеялото!

Заповедта прозвуча като изстрел от пистолет. От уплаха Лиза изпусна одеялото и то се свлече в краката ѝ. Тя стоеше пред него смутена и безмълвна. Голотата ѝ и въздействието, което оказваше върху мъжа, който я оглеждаше, достигнаха съзнанието ѝ, когато съзря в очите му проблисъците на нескрито желание. Докато Сам оглеждаше с невероятна педантичност голото ѝ тяло, Лиза усети, че по бузите ѝ пропълзява червенина. Сама знаеше, че е детинско и глупаво да се смуцава така. В края на краищата, този мъж по някакъв каприз на съдбата вече ѝ беше любовник, а и преди обяд също я видя гола. Въпреки това ѝ беше трудно да преодолее смущението. Идваше ѝ да се скрие в миша дупка, за да не я разглежда така студено. Да бъде проклета, ако вземе да се стряска като някоя превзета стара мома. Тя го погледна предизвикателно и гордо.

— Това, което си мислиш, е напълно погрешно — каза тя, държейки се така, че да изглежда убедително. — Дали ще повярваш

или не — но аз не съм примамвала тези животни да ме нападат. Просто се къпех в реката...

Гласът ѝ замря, когато видя, че той не я слуша. Очите му жадно се бяха втренчили в кръглите ѝ гърди. Той внезапно вдигна ръка и погали с върха на пръстите си извивката им.

— Прекрасно — прошепна дрезгаво. След допира му Лиза се усети предадена от слабото си тяло. Малките ѝ зърна ѝ с цвят на ягода внезапно щръкнаха като войници. Тя пое въздух, за да продължи това, което беше искала да каже.

— Опитаха се да ме изнасят — произнесе отчетливо, но в този момент разумът ѝ я напусна, защото една мазолеста ръка обгърна едната ѝ гърда и нежно погали с палец зърното. Лиза усети болка ниско в корема си. Ръцете ѝ неволно стиснаха китките му и се опитаха да сложат край на милувките. Когато дланите ѝ го докоснаха, той вдигна поглед и видя унесено как тя навлажнява с върха на нежно розовото си езиче долната си устна.

Страстта, лумнала изведнъж в очите му, разтърси Лиза до мозъка на костите ѝ. Тя притвори очи, за да се брани мълчаливо, но още в следващия миг разбра, че е допуснала тактическа грешка. Вече беше твърде късно. Устните му, жарки и настойчиви, докосваха нейните и той я целуваше така неистово, че тя не можеше да си поеме дъх. В първия момент Лиза се опита да се съпротивлява, но това беше повече от безсмислено. Срамните спомени от този ден бързо бяха пометени от мисълта за това здраво, силно тяло, което я привличаше така, че я докарваше до състояние на върховна възбуда.

Беше загубена. Разбра го още преди устата ѝ да се отвори, за да приеме езика му. Когато ръцете му обгърнаха кръста ѝ, за да я привлекат, нейните ръце се заключиха зад тила му, притиснаха главата му към нея и пръстите ѝ се заровиха в гъстата черна коса. Отвърна бурно на целувката. Беше пламнала от желание по него и се опиваше от насладата да усеща косъмчетата на тялото му върху нежните си гърди, по корема и бедрата. Изпадаше във възторг от яките мускули по гърба и раменете, когато ръцете ѝ трескаво ги галеха, и беше опиянена от мъжкия мирис на тялото му. Това здраво мъжко тяло изцяло владееше малкото ѝ женско същество.

Ръцете му бяха груби, но се плъзгаха така умело по кожата ѝ, че Лиза се задъхваше. Галеше гърдите ѝ с леки докосвания и спираше при

всяко щръкнало зърно. После дланите продължаваха пътя си надолу, милваха тясната талия и корема, сякаш разполагаше с цялото време на света. Накрая пръстите му докоснаха мекия ѝ skut и се заеха да го изучават. Лиза постепенно се отпусна. Разтапяше се в ръцете му. Облегна се на него и го остави да прави с нея каквото си иска.

— Желаете ли ме? — чу тя гласа му. Забравила всякакъв разум и срам, само рязко кимна. — Кажи ми го — заповяда той тихо.

Лиза се поколеба. Задържахше някаква последна капчица гордост. Сам галеше гърдите ѝ.

— Да, о, да! — изохка тя.

— Какво да? — гласът му беше само дрезгав шепот. — Да, ти ме желаеш или...

Устните му изкусително се бяха впили в едната ѝ гърда. Лиза изпита дива страст.

— Да, желая те! — тя се предаде без съпротива. Желаете го, помисли си тя, и то как...

Сам я взе на ръце и я притисна към гърдите си. Лиза се вкопчи в него, докато той измина няколкото крачки до леглото. Главата ѝ легна на рамото му. Лиза му поднесе лицето си. Беше затворила очи, върху бузите миглите ѝ образуваха трепкащи тъмни полукръгове. Желанието ѝ се засилваше, сърцето ѝ биеше все по-учестено и тялото ѝ пламтеше в очакване.

Той спря и продължи да я държи притисната до гърдите си с чувството на собственик. Лиза очакваше да я пусне на леглото, но нищо такова не се случи. Тя отвори объркано очи и видя, че той я наблюдава със странно, почти жално изражение. Не може да разбере този поглед, но и не беше настроена в този момент да мисли за това. Шепнеше му нежности, подканваше го и без всякакъв срам притискаше гърдите си към неговата здрава, окосмена гръд. Беше нетърпелива, повече от нетърпелива, защото не можеше да дочака момента, в който отново ще преживее екстаза, до който той можеше да я доведе. Обсипваше с леки целувки тила му. Той продължаваше да стои неподвижно. Объркана, тя го погледна въпросително. Той отвърна на погледа ѝ, като подигравателно разкриви устните си и се изсмя.

Когато я остави, Лиза застина и продължи да го наблюдава с леко отворена уста. Падна върху леглото и остана да лежи замаяна. Премига

шокирано един, два пъти, без да разбира нищо, а в този момент той се обърна и почна бавно да се облича.

— Сам...?

Той отново облече панталона, придърпа нагоре ципа, закопча колана и едва тогава вдигна очи към нея. Лиза беше изумена от враждебността, която се криеше в тези сини очи.

— Съкровище, при момиче от твоята порода и при най-добро желание не би могло да се говори за изнасилване — заяви той. После вдигна ризата и пистолета си, завъртя се на тока си и излезе от палатката.

На Лиза ѝ се струваше, че са ѝ нанесли удар в корема, който я е смазал. Сам отдавна вече беше излязъл, а тя продължаваше да лежи свита на кълбо и се чувстваше ужасно. Бяха необходими само секунди, за да си спомни отново, че Сам съзнателно я беше подложил на изпитание — за да я унижи! И това наистина му се беше удало! При това по-успешно, отколкото би могъл да планира или да си измисли. Идваше ѝ да се измъкне, да се скрие зад някоя скала и да не се показва никога вече на бял свят. Той беше я пожелал, тя знаеше това. Не беше все пак толкова наивна и невинна, за да ѝ убегне такова нещо. Но той овладя собствената си страст, а нея докара до състояние да го желае така, че доброволно да пожертва гордостта и самоуважението си, само и само да получи физическото удовлетворение, за което тялото ѝ неистово жадуваше. Доведе я до състояние да го умолява, а после се изсмя и се отвърна. Всяка отделна дума, всяко докосване и всяка въздишка живо и с всички подробности се връщаха отново и отново в паметта на Лиза. Тя простена и легна по корем, за да скрие лице във възглавниците. Стискаше здраво очи, сякаш да оттласне обратно картините, които я връхлитаха. Беше я възбудил с хладнокръвна пресметливост, повтаряше си тя с нарастващо отчаяние. Никога нямаше да може да преживее това, никога. Щеше да го мрази до края на живота си. Само ако можеше някога да забрави спомена за това, как се беше гушила гола в обятията му и как се беше вкопчвала в него, целувайки го по соления, загорял врат!

След известно време осъзна, че продължава да седи в палатката на Сам, върху леглото му, и беше така гола, както майка ѝ я е родила. Ако имаше нещо сигурно в този побъркан свят, това беше обстоятелството, че Сам щеше да се върне. Противно на досегашното

й мнение, тя почна да мечтае за собствената си палатка. Това малко зелено убежище сякаш ѝ предлагаше сигурността, от която имаше такава нужда сега. Изправи се рязко и реши да се прибере в палатката си, преди Сам да се е появил отново. Ако я намереше гола тук, сигурно щеше да реши, че го очаква. Дори само като си представи това, на Лиза ѝ стана горещо. Какво отвратително, арогантно чудовище! Преметна крака през леглото и стана, за да се махне незабавно оттук. Огледа се за нещо, с което да се завие. Освен одеялото нямаше нищо друго. Когато осъзна, че трябва да мине през лагера загърната само в едно одеяло, тя се разколеба малко в силното си желание да изчезне оттук. И без това вече сигурно всички ѝ се присмиват. Но какво друго ѝ оставаше? Всичко друго беше за предпочитане, отколкото да остане тук до завръщането на Сам.

Тя смело се загърна с одеялото и все се канеше да излезе навън, но дочу стъпки и най-лошите ѝ опасения се потвърдиха, когато влезе Сам — носеше в ръка дрехите и обувките ѝ.

— Ето — каза Сам и ѝ ги подхвърли.

Те паднаха на земята пред нея. Лиза се изчерви, а Сам се ухили отвратително. Усмивката му ѝ помогна да се овладее отново, тъй като се ядоса, а това ѝ беше по-приятно, отколкото смущението, което беше изпитала преди. Сдържа гневните думи, които ѝ бяха на езика, защото само щеше да го развесели, като му покаже колко много я беше разстроила тази специална форма на наказание. Заради себе си тя трябваше да му даде да разбере, че това не я беше засегнало, както очевидно и него.

— Благодаря — каза Лиза със спокоен глас, доволна от небрежната си реакция. Погледът на Сам беше насочен към нея. Тя видя, че очите му се присвиха. Беше го изненадала със спокойствието си.

— Облечи се! — заповяда ѝ отсечено.

Лиза го погледна с отвращение.

— Разбира се — гласът ѝ беше смразяващ. — С най-голямо удоволствие, но само ако ти излезеш.

— Пак ли се правиш на стеснителна? — изпръхтя Сам. — Мислех си, че вече сме се разбрали колко късно е за това.

Лиза напрегна цялото си самообладание, за да не се нахвърли със зъби и нокти срещу това подигравателно лице. Веднъж вече го стори,

но резултатите не се оказаха удовлетворителни. Можеше да си представи радостта му, ако се беше поддала на този импулс. Щеше да има още един предлог, за да я унижи отново, а Лиза имаше усещането, че това му доставя удоволствие.

— Да, ти, разбира се, си прав — отвърна тя колкото се може по-спокойно и се надяваше той да не забележи горчивата враждебност в погледа ѝ.

Сам не отвърна нищо. В сините очи блесна нещо, само за миг, и после пак станаха непроницаеми, когато я погледнаха. Лиза не можеше да проумее какво можеше да означава това бегло припламване. Приведе се с несъзнателна грациозност, за да вземе дрехите си от земята. Тъй като това бяха дрехите, които беше облякла, преди да се изкъпе, тя предположи, че Сам си е направил труда да измине още веднъж пътя до потока и обратно, за да ѝ ги донесе. Надяваше се той да не очаква благодарност от нейна страна, тъй като това бе последното нещо, което щеше да получи от нея.

Лиза хвърли дрехите на леглото и погледна Сам с крайчеца на очите си. Той стоеше по средата на палатката, там, където можеше да застане изправен. Беше скръстил ръце пред гърдите си, а около устните му пробягваше ехидна усмивка. Сякаш очакваше, че тя ще поиска да се обърне или дори да излезе от палатката, за да може да ѝ откаже и по този начин отново да може да демонстрира кой е неоспоримият началник тук. Да бъдеше проклета, ако му доставеше това удоволствие! Тя вирна брадичка, погледна твърдо в присмехулното му лице и пусна одеялото.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ, сякаш не можеше да устои на изкушението. По лицето му ясно се изписа учудване и още нещо. Желание? Лиза триумфираше вътрешно, докато обуваше бикините си. Значи силният сърдит войник не беше чак толкова недосегаем, колкото искаше да се представи — трябваше да го запомни за в бъдеще. Тя нарочно се бавеше, докато обличаше останалите дрехи. По лицето му не можеше да се прочете нищо повече, но Лиза знаеше, че беше успяла да го разколебае. Това ѝ помогна да преодолее част от досегашното унижение.

Закопча сутиена около кръста си и после се зае с умели движения да го придърпа нагоре, докато го облече както трябва. Съзнателно прекара длани по гърдите си, които изпълваха почти

прозрачната материя, с цвят на праскова, и хвърли отстрани поглед на Сам. Очите му бяха втренчени в едва-едва прикритите заоблености. Лиза се усмихна и задържа за момент ръце върху гърдите си. После бавно се дооблече. Погледна го едва когато закопча и последното копче на орфаната и прекалено дълга риза. Лицето му пак беше придобило познатата безизразност. Не мигаше и не даваше да се разбере, че видът на тялото ѝ го беше смутил, но Лиза беше видяла припламването на страстта в очите му и се чувстваше несравнимо по-добре.

— Налюбува ли се на спектакъла? — попита тя язвително и доби увереността, че най-сетне може да му върне за някои неща.

— Доста мило — отвърна той привлечено и закова поглед върху лицето ѝ. — Но за петдесет цента съм виждал и много по-вълнуващ стриптийз. Е, разбира се, това тук беше точно обратното. Затова и беше нещо по-особено...

— Ти си... — изфуча Лиза, без да се замисли. Беше бясна, че я сравнява с ония жени, които работят в заведениеята. По лицето му мина доволна усмивка и Лиза изведнъж млъкна. Идеше ѝ сама да си удари един ритник. И вторият рунд бе в негова полза, помисли си тя ядосано.

— Ако бях на твое място, сладурче, бих си спестил ругатните — посъветва я той и пристъпи към нея. Лиза се дръпна инстинктивно крачка назад. Сам вдигна подигравателно вежди и се отправи към едно приспособление, което използваше като маса, в единия край на палатката, където бяха нахвърляни купища документи. — Не си ли спомняш старата поговорка за ония, дето сами са затънали в нечистотии? Похотлива малка твар като теб не бива да си позволява безнаказано да ругае другите!

Тя онемя от ярост, но веднага осъзна, че е по-добре да не противоречи. След няколко минути се овладя отново.

— Ако нямаш нищо против, сега се връщам в палатката си — произнесе тя с ледена учтивост. Сам, който се беше привел над книжата си, отвърна само с „м-м“, без да се обърне. — Какво значи това? — попита предпазливо Лиза.

— Точно това, което казах — той обърна лице към нея, после седна в края на масата и залюля крака, докато говореше. Лиза се молеше от душа масата да се срути под тежестта му.

— Би ли могъл да ми обясниш по-подробно?

— Изключено — изглеждаше леко развеселен. Меките устни на Лиза се свиха заплашително. — Няма да се върнеш в палатката си. Не мога да рискувам да се повтори това, което стана днес при реката. Една побъркана за мъже малка мръсница е истинска заплаха в нашето положение. Наложил се вече да накажа двама заради теб и резултатът е, че моите хора не са твърде благоразположени към нито един от двама ни. Такива неща изобщо не бива да се случват тук.

Очите на Лиза хвърляха искри, но тя се овладя.

— Ако не си ида в палатката, къде ще отида тогава? Да не би пък да искаш да кажеш, че възнамерявах да ме изпратиш вкъщи? — когато мисълта за тази възможност ѝ мина през ума, тя засия. Досега още не беше имала удобен случай да разговаря със Сам за завръщане в Америка, но Райли ѝ беше дал да разбере, че ще стои в това забравено от бога и от хората място, докато се осъществи планът на тези бандити, какъвто и да бе той. Но може би вече беше успяла да причини толкова неприятности, че Сам е размислил.

— Казах, че никъде няма да мърдаш! — той я погледна твърдо и видя разочарование в очите ѝ. За един миг тя наистина беше изпитала някаква надежда.

— Какво означава това „никъде“? — гласът ѝ беше отпаднал, но когато се сети за една възможност, която не ѝ беше идвала на ума, тя избухна: — По никой начин няма да остана с теб в палатката ти!

— Няма? — гласът му беше толкова саркастичен, че изпита желание да му удари плесница.

— Няма! По никой начин няма! — войнственото ѝ настроение се отразяваше в очите ѝ. Беше застанала в нападателна поза и ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

— А аз пък казвам, че ще останеш тук! — той я наблюдаваше развеселен, но въпреки закачливия тон тя навреме усети непреклонната му твърдост.

— Ако смяташ, че ще дойда да живея при теб, за да... за да задоволяваш чрез мен плътските си желания, когато ти се ще, то най-добре е веднага да си го избиеш от главата! — страните ѝ горяха от ярост, но Сам само се изкиска.

— Що за изрази са това! — присмя ѝ се той и поклати с престорена изненада глава. Когато видя пронизващия ѝ поглед,

усмивката слезе от лицето му. — Изпускаш от внимание една подробност, която обаче е съществена — каза той студено.

— И каква е тя?

— Не ти командваш тук, а аз.

За какъв, по дяволите, се мислеше той? Как можеше да се осмелява да я командва? Сега пък очакваше от нея да му стане метреса и да се настани в палатката му само защото беше решил да има винаги едно женско тяло на разположение? Какво си въобразяваше всъщност този човек, който за момента беше водач на тази сбирщина, но не беше нищо повече от един платен наемник, стремящ се с гнусната си работа да припечели някое и друго пени! Тя обаче беше внучка на един от най-богатите мъже в Мериленд, може би дори и в целите Съединени щати! И тя сметна, че е време най-сетне окончателно да изясни това съсловно различие.

— Чуй ме, мистър, чуй ме добре! — каза тя ожесточено. — Не приемам никакви заповеди от теб. Не знам за какъв се смяташ и изобщо не ме интересува, но мисля, че е време да изясним някои неща. Преди да се омъжа, се казвах Лиза Бенет. Това да ти говори нещо? Ако не, нека ти обясня. Моят дядо е А. Хърман Бенет, да, точно така, А. Хърман Бенет и ако все още не си разбрал, тогава ще ти кажа, че той е един от най-богатите хора в Съединените щати. Вероятно междувременно е пратил цялата армия да ме издирва. И когато ме намерят, не бих искала да съм на твое място. Кажа ли как си се отнасял с мен, сигурно ще те разстрелят на място.

Когато Лиза свърши кратката си реч, тя го изгледа със задоволство и зачака промяната, която неизбежно щеше да настъпи при споменаване името на дядо ѝ. Обикновено тя не обичаше да се възползва от влиянието му за своя изгода, но вече ѝ беше дошло до гуша. Крайно време беше да почнат да се отнасят към нея с малко повече респект.

Изглежда обаче изясняването на произхода ѝ не впечатли особено Сам. Той продължаваше да седи, както и по-рано, клатеше крака и наблюдаваше разгорещеното ѝ лице по-скоро с любопитство, отколкото с тревога.

— Значи си била една богата глезла? — попита той накрая и гласът му изразяваше доста умерен интерес. — Би трябвало да се досетя. Никоя нормална жена няма да избухва така, сякаш е

десетгодишно дете. Дядо ти е трябвало да ти нашари задника, когато си била още малка, и всичко е щяло да се оправи. Но тъй като не го е сторил, също както и мъжът ти впрочем, когато се върнеш отново у дома, не забравяй да предадеш на бедния човек моите съчувствия... Тъй че на твоето място не бих си позволявал да прекалявам с нищо.

Лиза го гледаше, без да разбира. Той отвърна с любопитство на погледа ѝ. Опитът да го заплаши с последствията от действията му отиде нахалост, провали се. Но може би имаше и друга възможност... Той беше в Родезия, защото му плащаха. Може би щеше да приеме да му се плати повече за това да се махне оттук и да я вземе естествено със себе си.

— Добре, значи ти е все едно кой е дядо ми — призна тя с най-деловия тон, на който беше способна. — Но това не променя нищо от обстоятелството, че той е много, много богат. И ме обича. Какво ще кажеш, ако ти предложи той да ти плати каквато сума поискаш — трийсет хиляди долара, четирийсет хиляди... кажи само сумата, но ме заведи вкъщи... и то веднага.

Тя подхвърли примамката с надежда.

— Бих казал не, благодаря — отвърна той студено.

Лиза го погледна слисано.

— Но защо? — попита тя. — Ти не ме искаш тук. Аз не искам да съм тук. Ти искаш пари. Аз имам пари. Защо тогава не?

— Защото така реших — думите прозвучаха доста нетърпеливо.

— Добре, можеш и да не заминаваш оттук, щом не искаш — продължи тя отчаяно да се пазари с него, защото виждаше как губи най-големия си шанс да се измъкне здрава и читава от тази ужасна бъркотия. — Ако можеш да накараш някого — може би Райли — да ме заведе до най-близкото летище, аз ще се погрижа да получиш парите си. Заклевам се. И ти ще се отървеш от мен.

— Не! — тази единствена дума прозвуча грубо. Сам се изправи и насочи вниманието си отново към книгата. Даде ясно да се разбере, че смята разговора за приключен.

— Няма да остана при теб в палатката ти! — Лиза почти изкрещя тези думи. Той не отвърна нищо. Сякаш изобщо не я беше чул. — Не можеш да ме накараш насила!

Сам се извърна и я погледна. Изразът на помрачнялото му лице беше всякакъв друг, но не и дружелюбен.

— О, не, мога — произнесе той тихо. — Но няма да го направя. Оставям те просто на избора ти: или ще държиш проклетата си уста затворена и ще правиш каквото ти се казва, или можеш още сега да изчезнеш от лагера и да се помъчиш сама да се спасиш. Решението е твое.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лиза го стрелкаше с ядосан поглед. Беше готова да му каже, че нищо на света не би ѝ доставило по-голямо удоволствие от това да напусне лагера и да не го вижда никога повече, но една мъничка искрица здрав разум я накара да сдържи езика си. Намираха се, в края на краищата, в абсолютна пустош, а около тях бушуваше партизанска война. Като жена, разчитаща само на себе си и без никакъв опит за оцеляване при такива условия, тя лесно можеше да стане жертва на безмилостния климат, на дивите зверове или най-вече на жестоките мъже, които обикаляха на орди из страната и се наричаха войници. Местността беше рядко населена и шансът ѝ да попадне в населено място или в някоя ферма, където да намери подслон, беше минимален. Но дори и да успееше, не виждаше какво можеше да възпре човека, който я приемеше, да не поиска от нея същата цена, каквато беше поискал и Сам. Това вероятно все още би било най-малкото, което можеше да ѝ се случи. Много по-голяма беше възможността да попадне в ръцете на зверове, които да се възползват от тялото ѝ, докато им омръзне, а после да я убият без всякакви угризения на съвестта. Лиза отново си спомни за жестокостите, които бяха извършени със семейство Блас, и потрепери вътрешно от ужас.

— Не говориш сериозно — каза тя накрая. Тонът ѝ беше значително по-мек.

— Ах, наистина ли? — сините очи ѝ се присмиваха. — И какви погрешни предположения те навеждат на тази мисъл?

— Не би, могъл да направиш такова нещо. Ти... всъщност ми спаси живота — стори ѝ се абсурдно да казва това сега, след като се сети колко високо бе крещяла само преди няколко минути. Внезапно обаче изпита ужас при мисълта, че той наистина можеше да я прогони и да я остави сама на себе си.

— Беше наистина страхотна глупост — промърмори той недоволен. — Както вече казах — решението предоставям на теб. Можеш да живееш с мен в тази палатка, и то при условия, които аз

определям, или ще се махнеш, и то незабавно. За мен това е напълно безразлично.

— Това е изнудване — произнесе Лиза тихо, но знаеше, че всъщност няма друг избор. Той определено не се шегуваше, а животът като негова метреса беше по-малкото зло, отколкото да остане сама в един свят, обърнат нагоре с краката.

— Можеш да го наричаш както си искаш. Е? — въпросът прозвуча нетърпеливо.

Лиза преглътна тежко.

— Ще... ще остана.

— Така си и мислех — думите прозвучаха цинично. — Можеш да си спестиш пред мен преструвките, че ти е невъзможно да спиш с мен в едно легло. И двамата знаем, че не е така, нали?

Лиза не отговори. Боже мой, колко много го ненавиждаше! Нима искаше да ѝ отнеме и последната искрица гордост? Но тя имаше нужда от него.

Лиза така се беше вдълбочила в мислите си, че се сепна, когато Сам се изправи рязко и пристъпи към нея. Той я гледаше с поглед, пълен с презрение.

— Не се плаши. От мен няма защо да се боиш, поне за момента — каза той. — Хайде, ела да хапнем нещо. Умирам от глад, а след вълненията от днешния ден и ти сигурно си огладняла.

Лиза не знаеше какво точно беше очаквала, но определено не нещо толкова прозаично. Когато той тръгна да излиза от палатката, тя разбра, че е разочарована. Тръгна подире му, но изведнъж се закова на място. Не можеше да излезе сега и да застане пред всички тях, особено пред двамата мъже, които я бяха нападнали, а и пред останалите, които бяха наблюдавали как Сам я пренася през лагера гола и риташа с крака.

Той спря до отвора на палатката и я погледна навъсено.

— Хайде, тръгвай.

— Не съм гладна — каза тя, без да забележи как лицето ѝ се изчервява.

Сам я изгледа замислено.

— Не е вярно, ти си гладна. Изпитваш само смущение. Не се безпокой, реших да заявя на всички, че отсега си моя жена. Така мъжете няма повече да те безпокоят.

— Не съм твоя жена! — опита се да протестира Лиза със задавен глас. Омръзнала ѝ беше тази типично мъжка формулировка, с която се изразяваше чувство за собственост.

— Да, ти си ми жена. Във всеки случай — докато си тук в лагера. Не такива бяха намеренията ми, но това е най-доброто, за да ти спестя големите неприятности. А сега тръгвай! Да вървим.

Той се обърна и сви глава в раменете, за да излезе навън. Лиза се поколеба за миг и после го последва.

Нощта беше ясна, а небето приличаше на балдахин от среднощно синя коприна с хиляди сребристо трепкащи звезди. Щом слънцето залезеше, природата се събуждаше за нов живот. Лиза дочу гласове на птици и други животни в далечината, които преследваха дивеч или сами биваха преследвани, които убиваха или сами биваха убивани. По гърба ѝ пробягаха тръпки, когато се отправи редом до Сам към малкия лагерен огън сред палатките. Беше попаднала в примитивна среда, в която можеха да оцелеят само силните. А тя не беше кой знае колко силна...

Мъжете бяха насядали около огъня върху всевъзможни неща — камъни, обърнати сандъци или направо върху земята. Повечето се бяха привели над вечерята си. Лиза се надяваше тя да е погълнала вниманието им. Появата ѝ неизбежно щеше, да предизвика голяма изненада, сигурно щеше да чуе и някои язвителни забележки. До тази вечер тя си беше оставала в палатката и намръщеният Райли ѝ беше носил яденето.

Лиза напразно се надяваше да мине незабелязано. Мъжете вдигнаха поглед един подир друг, щом я видяха да пристъпя нервно зад огромната фигура на Сам. Всички прекъснаха вечерята си и се втренчиха в нея. Сам се правеше, че не забелязва любопитните им погледи, и нехайно пристъпи към огъня. Лиза го следеше забила поглед в една точка между плещите му. Не искаше още веднъж неволно да съзре тревожните, развеселени или язвителни лица, обърнати към нея. Можеше да е доволна поне от това, че двамата, които я бяха нападнали, не седяха край огъня.

— Тя ще яде ли? — осведоми се Райли навъсено, докато сипваше в чинията на Сам някаква ужасно отвратителна смес от говеждо и зеленчуци.

— Да — отговорът прозвуча лаконично, но сините очи така изгледаха Райли, че той не каза нищо повече, а само подаде пълна чиния на Лиза. Лицето му изразяваше гневно неодобрение.

— Кафе? — Сам ѝ подаде тенекиено канче, пълно догоре с кафява течност.

— Благодаря — Лиза пое канчето, като старателно отбягваше всякакъв допир до пръстите на Сам.

— Да ѝнося ли утре закуската или отсега нататък ще се храни с нас? — гласът на Райли ясно показваше, че той се гнуса от присъствието на Лиза.

— Отсега нататък ще се храни с нас — потвърди Сам. Думите прозвучаха спокойно и тонът беше сравнително любезен, но дрезгавият глас накара Райли да млъкне, а погледите на останалите незабавно се насочиха отново към чиниите. Когато Сам тръгна и Лиза го последва, те всички бяха заети сякаш само с това да пхат яденето в устата си. Лиза беше силно впечатлена. Пред тези груби хора Сам явно имаше внушителен респект. Като се поразмисли, тя разбра защо. Беше едър като горила и силен като бик, а освен това у него бе заложена подлост за двама!

Лиза беше така потънала в мислите си, че едва не се блъсна в Сам, когато той спря. Трябваше да задържи препълнената чиния с едната си ръка и да се помъчи с всички сили с другата да не разплиска горещото кафе върху ризата му. Всъщност нямаше нищо против да го залее с врялата течност, ако не подозираше обаче, че я очаква неприятна реакция.

Когато Сам се извърна и я погледна, тя тъкмо беше успяла да спаси по-голямата част от вечерята си да не се изсипе на земята и беше доста ядосана. Устните му неволно се разтегнаха в усмивка, щом съзря израза на лицето ѝ. Постави канчето си на един камък и пое чашата на Лиза от ръката ѝ. Тя му хвърли недружелюбен поглед, но го остави да вземе кафето. Сам посочи с кимване един голям, плосък камък вляво от тях.

— Сядай — каза той.

Заповедта прозвуча така, сякаш се отнасяше до куче. Тя получаваше по болезнен начин нови и нови уроци. Вече знаеше, че не бива да провокира Сам пред хората му, затова седна намусено на камъка и премълча.

Сам ѝ подаде безмълвно кафето, а после леко се отпусна до нея на земята, без да се налага да жонглира с чинията и канчето си. Лиза го наблюдаваше намусено как се нахвърля на вечерята си, сякаш е най-безгрижният човек на земята. Омразна личност, помисли си тя мрачно.

Стомахът ѝ си избра точно този момент, за да заяви на всеослушание, че малко подсилване би му дошло много добре. Тя се изчерви и се надяваше Сам да не е чул нищо. И за да успокои куркането, посегна към вилицата. Яденето изглеждаше ужасно и на вкус не беше по-добро, но тя беше вече свикнала с храната в лагера. Трикът се състоеше в това да гълта колкото е възможно по-бързо, преди да са запротестирали сетивата ѝ. Лиза опита да поеме първата хапка, но тази несмилаема топка заседна в гърлото ѝ и тя изпита страшна болка. След като направи още няколко опита, се отказа окончателно. Гърлото така я болеше, че не можеше да преглътне нищо. И тя ясно си спомни как ръцете на нападателя ѝ се бяха сключили около врата ѝ, така че не можеше да диша. Още няколко минути и щеше да е мъртва.

Лиза отпи глътка от горещото кафе и реши да не мисли повече за това. Беше се отървала само с няколко синини. Гордостта ѝ беше пострадала повече, отколкото тялото. При тази мисъл Лиза вдигна очи към Сам. Той беше виновен за това по-голямо нещастие.

Сам беше седнал пред нея и така Лиза можеше да го наблюдава как се храни, без той да забележи. Трепкащото сияние на огъня подчертаваше мъжествените черти на лицето му. За момент Лиза сравни изрязания нос и силната брадичка с лицето на Джеф, което според разбиранията на средата ѝ бе красиво. Джеф без съмнение изглеждаше по-добре, но му липсваше нещо, което Лиза не знаеше как да назове, нещо, което Сам притежаваше в изобилие. Може би беше мъжественост? Старата животинска сила на привличане? Вероятно беше точно това.

— Отговори ми на един въпрос — Сам я изгледа през рамо. На Лиза ѝ стана неудобно, че я беше уловил как го разглежда. Тя припряно отпи глътка от кафето си.

— Какъв?

— Какво, по дяволите, търси внучката на А. Хърман Бенет в Родезия по време на гражданската война?

Изглежда, наистина го интересуваеше. Лиза сви рамене.

— Работя за един вестник. Искаха някой да напише серия статии за това, как войната се отразява на всекидневието на американците, които живеят тук. Аз се обявих за доброволка — тя направи гримаса. — Изглеждаше, като че ли нищо не може да ми се случи. Възнамерявах да остана само две седмици.

— Значи тук нищо не може да ти се случи? — той поклати глава. — Тоя, който те е пуснал тук, трябва да е бил луд. Имаш късмет, че си още жива. Дядо ти не се ли опита да те спре? Или мъжът ти?

Лиза поклати отрицателно глава.

— А защо не, по дяволите? — гласът на Сам прозвуча ядосано.

Лиза го изгледа и после отново отмести поглед. Нямаше настроение да му разкаже цялата тази ужасна история, а и това изобщо не го засягаше.

— Смятах, че ще ми се отрази добре, ако поживея някъде другаде.

— В Родезия? — запита недоверчиво.

— А защо не? На Ривиерата по това време е доста многолюдно — гласът ѝ звучеше безгрижно.

Сам я изгледа мрачно.

— Щом е за разнообразие, се приема всичко, така ли? — промърмори той със сарказъм и отново се зае с вечерята си. Преглътна няколко хапки, преди да ѝ зададе нови въпроси. — Откога работиш като журналистка?

— От около година.

— Какво си правила преди това?

Той ѝ задаваше въпросите като на разпит. Лиза беше притеснена.

— Нищо, естествено — каза тя и не беше съвсем лъжа. — Е, занимавах се с домакинството...

— Ти и още пет прислужници, предполагам — презрението му ясно се долавяше. — Вероятно си била и в някой от изисканите колежи на изток?

— В Брин Мор.

— Какви курсове си завършила? Кой ти беше основният предмет?

— Аз... посещавах най-различни лекции по история на изкуството. Никога не съм се занимавала с някой основен предмет. Бях там само една година.

— Спряла си да следваш, след като си се омъжила сполучливо — беше констатация, а не въпрос и презрителният акцент падна върху „омъжила сполучливо“.

Лиза настръхна.

— Да, точно така беше. И какво те засяга това?

Сам изобщо не се впечатляваше от факта, че тя се ядосва все повече и повече.

— Откога си омъжена?

— От шест години, макар че не те засяга.

— А миналата година изведнъж ти е доскучало, така ли? Как без всякаква журналистическа подготовка си успяла да получиш тази работа във вестника? Чакай, не ми казвай. Нека отгатна. Вестникът е на дядо ти. Вярно ли е?

— Да.

— Колко практично — той вече неприкрито ѝ се присмиваше. — Няма защо да се чудя, че вестникът те е изпратил тук. Вероятно са били готови на всичко, за да се отърват от теб.

Подигравката му улучи Лиза по болното място. Знаеше твърде добре, че във вестника никога нямаше да я назначат, ако не беше това, което беше. Искаше ѝ се да вярва, че оттогава беше доказала, че може да пише добре. Лиза изглежда ядосано Сам и внезапно стана.

— Какво ли знаеш ти за това? — попита тя със снишен глас и погледна отвисоко към загорялото му лице. — Ти...

Той протегна ръка, стисна я за китката и я дръпна.

— Сядай и си свивай устата! — гласът му прозвуча заплашително.

Лиза се канеше да зареже всяка предпазливост и да му каже къде да изчезва, но после се огледа, забеляза любопитните погледи на мъжете, насочени към тях двамата, и седна.

— Имам още един въпрос. С него изчерпваме темата. Какво каза мъжът ти, когато разбра, че го напускаш, за да дойдеш тук?

Лиза го изглежда, преизпълнена с ярост.

— Това беше мое решение. Той изобщо не се и опитва да ми дава никакви предписания.

Нищо на света не беше в състояние да накара Лиза да му разкаже как стояха всъщност нещата с нейния брак. Това си беше нейна лична работа и тя изобщо не го засягаше. Освен това той несъмнено би

поискал да разбере защо се е провалил бракът ѝ, а това беше нещо, за което не беше разговаряла с никого, дори не и с дядо си. Смяташе, че това е най-малкото, което дължеше на Джеф.

— Бедният мухльо, вероятно също както и вестникът ти се е радвал да се отърве от теб — заяви брутално Сам. — Обзалагам се, че порядъчно си му дотягала. Кажи ми изневеряваш ли му, когато си вкъщи, или твоята активност се ограничава само през периодите, когато ти практически си извън страната?

Това дойде така неочаквано и беше толкова несправедливо, че Лиза задиша шумно. Без да се тревожи какво ще си помисли той или към какво наказание щеше да прибегне, тя скочи и хукна да бяга.

Сам не се спусна подире ѝ. Стъпките на Лиза постепенно ставаха все по-бавни. После тя спря. Беше безсмислено да бяга — смехотворно прехосване на време и енергия. Къде щеше да отиде, освен в палатката на Сам, където бездейно да очаква какъв отговор ще даде той на поведението ѝ? В края на краищата, не беше толкова глупава безразсъдно да хукне из джунглата...

Беше странно, че хапливата му забележка я нарани толкова много. Тя никога не беше гледала на онази единствена нощ с него, която все ѝ се струваше някак нереална, като на предателство спрямо Джеф. Бракът ѝ беше разрушен от години и не бе останало нищо още от времето преди раждането на Дженифер. Ако Джеф разбереше, че е спала със Сам, това ни най-малко не би го засегнало. Може би малко щеше да бъде наранена гордостта му, но Лиза се съмняваше дори и в това. Той от години си търсеше своите форми на наслади. Защо тогава и тя да не го направи? Тя отдавна би го сторила, ако не беше Дженифер.

Докато насила крачеше към палатката на Сам, Лиза отклони далеч от себе си всички мисли за дъщеря си. Това, което беше свършило, беше свършило завинаги и тя беше сключила договор сама със себе си да живее единствено в настоящето и бъдещето. Но близкото бъдеще обещавахе един доста неприятен разговор със Сам.

Когато влезе в палатката, Лиза видя с облекчение, че той още не се е върнал. Лампата продължаваше да свети и Лиза спря нерешително, гризейки нервно нокътя на пръста си. Бездейно ли да изчаква появата и наказанието му, или да се върне в палатката си и да го принуди да я потърси там? Изкушението да се прибере в палатката

си беше доста голямо, но споменът за поставения от Сам ултиматум я обезкуражи. Беше сигурна, че и без това вече го е ядосала, като устрои сцена пред хората му, и ако сега се противопоставеше на заповедта му, той можеше като едното нищо да изпълни заканата си и да я изостави в джунглата. Цената беше прекомерно голяма за едно безсмислено упорстване.

Времето минаваше, а Сам все още го нямаше. Накрая Лиза се сви на кълбо върху леглото му, и се зави през глава с одеялото. Гърлото я болеше, червата ѝ ръмжаха от глад и тя все повече се плашеше от завръщането му.

Беше решила да остане будна до появата му. Наистина, не можеше да го спре да пожелае тялото ѝ, но ако бъдеше честна пред себе си, не би могла да отрече, че тази представа съвсем не ѝ беше неприятна — но след всичко, което той беше казал и направил, тя не искаше да го улеснява в тази насока. С удоволствие премисляше думите, с които да опърли арогантността му.

Навярно беше вече към полунощ, когато Лиза се отказа да се съпротивлява повече на умората и заспа.

Събуди се, когато две силни ръце я поемаха в прегръдката си. Тя се протегна чувствено и се притисна към здравото тяло, което я държеше. После въздъхна и отвори очи. Беше тъмно. Трябваша ѝ секунди, докато си спомни къде се намира и чии бяха ръцете, които я държаха. Сам... Лиза си спомни, че му беше сърдита и трябва да го отблъсне, вместо да се гуши у него. Но беше така сънлива, а нощният въздух така прохладен...

Усети като насън, че той я повдига. Ръцете ѝ автоматично се склупчиха около врата му. Пръстите ѝ несъзнателно галеха стоманено яките мускули на гърба. Малкият ѝ студен нос потъна в гъстите къдрици по гърдите му. Миришеше така приятно и беше така топъл и леко изпотен — един истински мъж. Тя притисна устни към гърдите му и езикът ѝ усети соления вкус на кожата му.

Той я понесе. Лиза не знаеше накъде, но не се и тревожеше. Чувстваше се така добре в обятията му... Тя сви пръстите на краката си, изпълнена с радостно предусещане за това, което щеше да се случи, когато той отново я оставеше да легне.

Той я положи върху някакво походно легло — чие? — на отсрещната страна на палатката. Когато тялото ѝ се отпусна върху

тънкия матрак, ръцете на Сам се откъснаха от нея и той направи движение, като че ли ще се изправи. Ръцете на Лиза се вкопчиха в знак на протест около врата му. Не искаше да го пусне да си отиде. Защо изобщо искаше да се изправя? Та нали това беше имал предвид, когато ѝ предложи, не, заповяда, да се премести в палатката му. Ах! Лиза се усмихна отпуснато, когато се сети какво е решението на загадката. Та той трябваше първо да се доразсъблече. А после щеше да съблече и нея, преди... Тръпки побиха тялото ѝ, когато си представи всичко това.

Ръцете ѝ неволно се плъзнаха по гърдите му, а ноктите ѝ се забиха в къдравите, леко влажни косъмчета. Той задиша тежко. Лиза изпитваше неприятното подозрение, че на следващия ден щеше да се разкайва за това, което вършеше в момента, но сега това ѝ беше абсолютно безразлично. Не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен за разтапящата топлина между бедрата си...

Когато ръцете ѝ най-сетне го пуснаха, Сам се изправи. Лиза видя неясното тъмно очертание на тялото му, когато той отстъпи назад. Вероятно беше изгасил светлината, преди да я събуди.

Лиза дочу звън от метал, когато той разкопча колана си, а скоро след това последва и съвсем недвусмисленият звук от разкопчаването на цип. Тя с трепет очакваше да събуе панталона си и отново да се върне при нея. Сякаш му беше необходима цяла вечност... Тя се взря, за да го види в тъмнината, но не можа да го открие никъде.

— Сам? — думата беше само един дрезгав шепот.

— Боже господи, наистина си ненаситна. Направо невероятно! — процеди той през зъби. Лиза беше шокирана от думите му. Дъхът ѝ секна и тя изхлипа високо. — Съжалявам, мисис Колинс — додаде той, когато неприятното мълчание ясно показва, че тя нямаше да отговори. Гласът му преливаше от язвителна насмешка. — Тази нощ ще трябва сама да се приспиш. Аз имам принцип да не се залавям с омъжени жени.

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Лиза се събуди с отвратително настроение. Беше сама и това бе добре дошло за нея, защото, ако имаше нещо, което съвсем определено не можеше да понася, това бяха многозначителните погледи и хапливите забележки на един мъж, който определено я смяташе за развратница. Лиза трябваше да признае, че тази мисъл не е съвсем необоснована, след като си спомнеше как се държа, откакто го видя за първи път. Ако бъдеше наистина справедлива, трябваше да си каже, че той изобщо не можеше и да знае колко малка беше склонността ѝ да се нахвърля като питон върху всеки изпречил се на пътя ѝ мъж. Дори напротив... Всичко беше свързано единствено с него! Но това тя по никой начин нямаше да каже. Следователно трябваше да го остави с неговата мисъл.

Когато направи пред себе си това унижително признание, Лиза се почувства още по-зле. Точно този мъж! Защо не някой от представителните, заможни и уважавани господа от собственото ѝ обкръжение у дома, от нейната обществена среда, някой от интеллигентните, талантиливи мъже, които работеха за нейния вестник, защо не дори и русият студент, който ѝ помагаше понякога в редакцията? Как, по дяволите, можа да избере точно този човек за своята прекалено дълго потискана сексуалност? Беше костелив орех, груб и циничен, самонадеян до мозъка на костите си. За бога, та той дори не изглеждаше добре! И тя не го харесваше — когато го срещаше понякога, в някой спокоен ден, дори го мразеше. Но въпреки това се разкъсваше от желание да усети тялото му. Трябва да е полудяла. Тук се затвори кръгът на размишленията ѝ.

Лиза изобщо не искаше да си спомня събитията от изминалата нощ. Гърлото ѝ болеше, не можеше да преглъща. Тя неволно си спомни за малките, обезобразени пръсти на нападателя си, които се бяха вкопчили в шията ѝ. Ако Сам не беше се появил навреме, насилникът сигурно щеше да я удуши. Тръпка пробяга по гърба ѝ. Трябваше да си признае, че Сам отново спаси живота ѝ.

Тя се изправи. С изключение на гърлото, всичко друго по тялото ѝ се оправи за няколко дена. Тъй и тъй нищо не се беше получило при това малко произшествие, помисли си тя цинично, но поне се повиши чувствителността ѝ.

Лиза установи, че Сам е приготвил второ походно легло за нея. Това можеше да означава, че и в бъдеще ще я остави да спи сама. Ако наистина имаше скрупули да спи с омъжени жени, то тя можеше да се обзаложи, че те бяха едва от вчера. Беше почти убедена, че го е казал само за да я засрами.

Лиза седеше на края на леглото, когато някаква силна, загоряла ръка отметна краищата на палатката. От страх очите ѝ се разшириха инстинктивно. После позна тъмните къдрици и веднага се успокои.

— Още в леглото? — гласът му прозвуча леко насмешливо. Когато се изправи в цял ръст и погледна надолу към нея, Лиза срещна погледа на сините очи. Те гледаха подигравателно.

— Както виждаш — искаше да произнесе думите надменно и небрежно, но остана изненадана от сухото дращене, което излезе от гърлото ѝ.

Сам присви очи. Наведе се и повдигна брадичката ѝ, преди Лиза да успее да се отдръпне. Отметна главата ѝ назад, за да разгледа по-добре шията. Известно време я оглежда, без да каже нито дума, но изразът на лицето му говореше вместо него. После вдигна другата си ръка и я прекара по гръкляна ѝ. Докосването беше изненадващо внимателно, но въпреки това Лиза потрепери. Той веднага я пусна.

— Гърлото те боли — не беше въпрос, а констатация. Погледна я със смръщено чело.

— Да — гласът ѝ прозвуча предизвикателно.

— Май наистина са се държали по-грубичко, отколкото си очаквала, нали?

— Престани, за бога! — каза Лиза ядосано. Затвори очи, а после пак ги отвори, за да го стрелне с гневен поглед. За нейна изненада той ѝ се усмихваше. Тя го гледаше слисано. Беше направо невероятно колко много тази усмивка променяше лицето му.

— Добре, добре — произнесе той успокоително. — Вярвам ти за онова, което ми разказа за случката при реката. Имах малък... ъ... ъ разговор с Луц и Брейди, които те бяха нападнали там, и те си признаха честно случилото се.

— Отпрати ли ги? — попита Лиза припряно. Беше приятно да знае, че Сам ѝ вярва, но щеше да е още по-добре, ако разбереше, че мъжете, които я бяха нападнали, са се махнали от лагера.

Сам я погледна изненадано.

— Те са ми необходими — каза той, сякаш това обясняваше всичко.

— Означава ли това, че те ще останат тук, в този лагер, след като... след като... — гласът ѝ се прекъсна.

— Нали ти казах, че са ми необходими — отговорът прозвуча недоволено.

— Но какво ще стане, ако те... ако те...? — гласът ѝ отново отказа и тя почна да хапе долната си устна, без сама да го забележи.

— Ако се опитат отново? — довърши Сам изречението вместо нея. — Не се тревожи, няма да го направят. Тази сутрин им дадох да разберат що е страхопочитание.

Лиза неволно се усмихна:

— Имаш предвид страх от теб?

Сам се ухили:

— И така може да се каже.

— Щях обаче да се чувствам наистина по-добре, ако ги нямаше тук. Не можеш ли да ги изхвърлиш или нещо от този род? — когато го погледна, очите ѝ бяха замъглени от сянката на спомена и изразяваха страх. Сам я погледна и погледът му се плъзна против волята му по разрошената пепеляворуса коса и по лицето ѝ с цвят на праскова, на което слънцето беше придало златист оттенък, по големите, зелени очи и по меките, треперещи устни. Тя представляваше самата женска безпомощност. После погледът на Сам попадна върху огромните жълтеникаво черни отоци, които обезобразяваха шията ѝ. В този свят на мъже и на война тя се нуждаеше от неговата закрила. Но въпреки това можеше да се обзаложи на значителна сума, че там, където се чувстваше на мястото си и можеше да се бори с женските си оръжия, тя имаше въздействието на ръчна граната, хвърлена само на шест метра разстояние.

— Не мога да ги „изхвърля“ — заяви той малко по-търпеливо от друг път. — Ние сме тук, за да изпълним своята мисия, и Луц и Брейди — колкото и лошо да са постъпили с теб — са от значение за задачата ни. Не можем да се лишим от тях. Не можем да подменим никого от

хората. Струва ми се, че изобщо не си наясно каква жертва е за мен да оставям Райли по цял ден в лагера. Не мога да се лишавам от никого повече заради теб.

Лиза беше разочарована от това откровение. Беше уверена, че след като е разбрал истината, той щеше да прогони тези зверове, които се опитаха да я изнасят. Очевидно това, от което се нуждаеше, беше по-важно от нейната сигурност. В очите ѝ се четеше известна враждебност, когато го погледна.

— Разбирам — отвърна тя студено.

— Добре — тази единствена дума той произнесе доста рязко. — А ако сега постоиш мирно, имам мехлем, който ще ти помогне. Почакай малко.

С тези думи Сам излезе от палатката. Лиза погледна подире му със смесица от гняв и тревога. Когато той се върна с мехлема и се зае да го нанася по шията ѝ, тя не каза почти нищо. Едва когато той излезе отново, тя разбра, че страда накърненото ѝ усещане за справедливост. Беше признал, че е казвала истината от самото начало, че е права, а той се е заблуждавал. Затова ѝ дължеше поне някакво извинение.

През следващите три дена Лиза рядко виждаше Сам. Когато вечер се връщаше в палатката, беше така изморен, че само кимваше в нейна посока и веднага се строполяваше на леглото си. Каквато и да е задачата, която трябваше да изпълни, той се старал много. Тя се опита да гадае относно същността на задачата, но когато Райли беше отговорил многозначително на въпроса ѝ, че по-дълго живее този, който по-малко знае, тя с благодарност прие съвета му и не задаваше повече никакви въпроси.

Лиза страдаше най-вече от скуката. Нямаше абсолютно никакво занимание. Нищо за четене, никаква телевизия, никакво радио — нищо. С големи мъки ѝ се удаде да се добере до лист и молив и няколко часа се опитва да опише патилата си по начин, който да е подходящ за „Стар“, ако изобщо някога ѝ се удадеше да стигне до вестника, което ѝ се струваше все по-малко вероятно. Не успя да направи неутрален репортаж. На всеки втори ред споменаваше името на Сам. Опита се наистина да изпусне свързаните с него преживявания, но без описание на това, как я е спасил и се е грижил за нея, да не говорим за всичко друго, което беше направил за нея или ѝ беше причинил, в тази история се получаваше някаква празнота, която

не можеше да се запълни. Тя ядосано накъса листчето на хиляди дребни късчета. Грейс и „Стар“ щяха да минат и без нейните литературни излияния поне докато се върне у дома.

Нямаше дори човек, с когото да си поговори. Сам беше по цял ден навън и единственият, който беше при нея, беше Райли. Но беше невъзможно да говори с него. Той вървеше подире ѝ през целия лагер, подобно на сърдито малко куче, което в отговор на опитите за разговор само ръмжеше. Лиза знаеше, че единствено заповедта на Сам го заставяше да ѝ служи като телохранител и затворнически пазач едновременно. Ако останеше само на него, той не би сторил нищо, за да предотврати да я обесят с главата надолу. Въпреки всичко тя смяташе, че поведението му не е насочено лично към нея, а че той по принцип мрази жените. Вероятно му се струваше като разхищение на време да се грижи като гувернантка за жена, която и без това нямаше какво да търси тук.

В отчаянието си Лиза се зае с готвене. Но от кашата в консервните кутии, които Райли наричаше без желание порции „С“, наистина трудно можеше да се приготви нещо. Въпреки това Лиза направи опит. От яйчния прах успя да направи прилично изглеждащ омлет, на който така се зарадва, че предложи на Райли да си го поделят. Той изсумтя, но въпреки това опита една хапка и веднага я изплю на земята. Лиза се изплаши малко. Когато опита сама, беше принудена да признае, че не е кой знае колко вкусен, но все пак е доста по-добър от бърканите яйца на Райли. Тя размисли дали да не готви за Сам и естествено и за останалите, но после се отказа. Продължи да готви само за себе си.

Не се отразяваше добре на самочувствието ѝ да спи заедно със Сам в една палатка и да не живее наистина с него. За цялото това време той не беше направил нищо, което да може поне донякъде да се изтълкува като опит за сближение. Лиза неохотно си призна това, но беше оскърбена и разочарована. Той така естествено се събличаше и обличаше пред нея, сякаш го правеше от години. Тя подчертано извърщаше лице настрана, но съзнанието за физическата му близост я правеше неспокойна. Тъй като той често излизаше от палатката, тя можеше безпроблемно да се занимава с поддръжката на хигиената на тялото си, но той не ѝ обръщаше никакво внимание, сякаш е куп

парцали. Интересуваше го само задачата, която го беше довела в Родезия.

Държанието на Лиза спрямо Сам доста охладня, но той дори не забеляза недоволството ѝ. Лиза виждаше това и за да привлече вниманието му върху себе си, беше готова да го удари с нещо по главата.

Един следобед тя седеше на някакъв камък и наблюдаваше разсеяно птиците. Беше чудесен безоблачен октомврийски ден. По това време в Родезия почваше лятото.

В лагера пристигна джип. Лиза се изненада, когато видя Сам на кормилото, и се попита какво ли търси по това време тук. Обикновено се връщаше доста след като се беше мръкнало.

Райли скочи и хукна към джипа, който вече беше спрял, а Лиза го последва след кратко колебание.

— Има ли нещо? — попита Райли. Лиза установи развеселена, че той наостри уши подобно на някой териер.

Сам поклати глава.

— Не — отвърна той. — Сега имам нужда от теб. Искам да решиш къде да се остави този товар.

Райли кимна, сякаш беше разбрал този непонятен израз. После с грубо движение на главата посочи към Лиза и попита:

— А тя? — попита той.

Сам погледна Лиза. Тя отвърна с вирване на брадичката.

— Днес следобед аз ще я пазя — каза той. — После ще видим. Отсега нататък имам нужда от теб — последната му забележка беше отправена отново към Райли.

Дребният мъж кимна още веднъж.

— Да взема ли джипа?

Сам поклати глава.

— Вземи резервната кола. Джипът може пак да ми потрябва.

— Окей — Райли си тръгна и Лиза остана сама със Сам.

— Какво означаваше всичко това? — попита тя с леден глас.

Сам повдигна крайчеца на устните си в усмивка.

— Нямах ли такава поговорка, че който много знае, бързо умира?

— Нека бъдем честни — отвърна намусено Лиза. — Не разбирам защо се държиш така тайнствено. На мен ми е свършено безразлично

какво правиш тук. А дори и да знаех, тук няма никой, на когото бих могла да го разкажа.

— Повярвай ми, сладурче, че колкото по-малко знаеш, толкова по-добре — заяви сериозно Сам. — Освен това никога не се доверявам на журналистки. Щом узнаят нещо, бързат да го разпространят.

Лиза реши да не се унижава да отговаря на това, защото ѝ стана ясно, че той го казва само за да я ядоса. Вместо това тя му хвърли само един леденостуден поглед. За нейна огромна изненада обаче той само се усмихна.

— Не се ли радваш, че ме виждаш? — присмя се той.

Лиза изпръхтя съвсем не като дама:

— Не много.

Усмивката на Сам стана още по-широка. Той пристъпи към Лиза и я погледна така, сякаш искаше да накара сърцето ѝ да затупти още по-силно, ако продължаваше да е чувствителна към неговия чар.

— Предполагам, че има някаква причина да си тук? — попита Лиза студено.

— Предположението ти е вярно — отговори Сам и скръсти ръце. Тъй като Лиза не каза нищо, той извади пистолета от кобура си. Лиза ококори очи, местейки поглед от оръжието към лицето му и обратно.

— Какво... — заекна тя, обзета от паника. Може би беше решил, че най-простото решение е да я убие. В края на краищата, беше войник. Сигурно е убивал десетки, може би стотици хора...

— Не се паникьосвай — посъветва я той сухо, когато видя, че кръвта се дръпна от страните ѝ. — Няма от какво да се боиш. Ако бях искал да се отърва от теб, щях да го направя още преди. Досадна си, признавам, но сега изпитвам някаква странна отговорност за теб.

Тези не много ласкави думи ѝ върнаха чувството за абсолютна сигурност. Каквото и да беше правил, Сам никога не ѝ причини физическо страдание. Дори няколко пъти ѝ спаси живота.

Тя реагира на думите му с извиняваща се слаба усмивка. Сам прие извинението ѝ, като кимна с глава и отново насочи вниманието си към пистолета.

— Боравила ли си някога с такова нещо? — попита той, играейки си с оръжието. Лиза го гледаше с възхита. Блестящият черен предмет толкова добре подходеше на загорялата, невероятно мъжествена ръка на Сам, сякаш беше част от нея.

— Разбира се, че не — отвърна тя. Още не беше успяла да си възвърне самообладанието. — Та кога ли съм имала причина да използвам някаква пушка? — каза го с такъв тон, сякаш говореше за змия.

Сам се усмихна.

— Това е пистолет — поправи я той разсеяно. — Откъде да зная? Мислех си, че богатите момичета ходят поне на лов за лисици.

— За бога, та нали не се стреля по лисици! — Лиза го погледна втренчено. Не беше сигурна дали не се шегува с нея. — Във всеки случай мразя оръжията. Смятам, че трябва да бъдат забранени.

— Наистина ли? — Сам я изгледа развеселен.

Лиза погледна студено лицето му. Ако имаше ясно мнение по някоя политическа тема, то това беше по въпроса за оръжията. Смяташе, че повече хора биха живели по-дълго, ако правителствата се намесят и забранят тези оръдия на смъртта.

— Да — каза тя.

— Съжалявам, че трябва да пренебрегна принципите си, но ще трябва да се научиш да боравиш с пистолет.

Лиза почувства как се стягат мускулите ѝ.

— Защо? — попита предпазливо.

— Защото не мога повече да се лишавам от Райли и да го използвам за бавачка — отговори той и я погледна право в лицето. — Защото не мога лично да те пазя. Защото от утре оставаш сама в този лагер. И защото не мога да гарантирам, че някой от хората ми няма да се върне и да се опита да направи онова, което Луц и Брейди не успяха да направят.

Лиза преглътна при споменаването на тези две имена. Едва сега, когато се озова в положение да трябва да се справя без помощта на навъсения Райли, Лиза разбра колко много беше свикнала да разчита на него и да е сигурна, че ще я защити, защото Сам му е наредил... Отново си спомни как се чувстваше сама сред джунглата, след като бяха подпалили фермата на Блас, също и когато ония две животни се бяха промъкнали до нея — безпомощна сред собствения си ужас.

И точно толкова безпомощна щеше да се чувства сама в този лагер.

— Аз... аз се страхувам от оръжията — успя тя да произнесе най-сетне неловко. — Не съм сигурна дали изобщо бих могла да

боравя с тях.

Сам я погледна с усмивка.

— Нали затова съм тук — да те науча. Много е просто. А сега ела да ти покажа.

Лиза се подчини неохотно и застана до него. Главата ѝ стигаше едва до мускулестите му рамене. Тя самата беше доста висока. А той трябва да беше поне метър и деветдесет. До него се чувстваше съвсем мъничка и тя засрамено си призна, че това ѝ харесва.

— Слушаш ли ме? — попита Сам с недоволство, което беше понятно. Лиза трепна и погледна лицето му с чувство за вина. Той въздъхна и после търпеливо повтори онова, което току-що беше казал.

Отново и отново ѝ показваше как се зарежда пистолетът. Лиза го наблюдаваше недоверчиво. Най-сетне всичко ѝ се стори съвсем просто, но когато опита сама, приклещи палеца си. Сам се засмя, а тя го изгледа ядосано и засмука пръста си.

— Правиш го много добре — похвали я той успокоително и прикри усмивката си. — Вероятно няма да ти се наложи да го зареждаш. Ще почистя пистолета и ще го заредя вместо теб, показвам ти само за в случай, че трябва допълнително да слагаш патрони.

— Това ли е всичко? — попита Лиза с надежда. Палецът продължаваше да я боли и тя беше убедена, че щеше да се справи по-добре, ако хвърли този пистолет по някой нападател, вместо да се мъчи да стреля с него.

Сам поклати глава и се засмя.

— Не. Разбра как се зарежда, а сега трябва да разбереш как се улучва това, което искаш да улучиш. Трябва да се упражним.

Лиза го погледна слисано. Внезапно разбра, че цялата тази история му доставя удоволствие.

— По-добре не... — поде тя. Само с едно кимване на главата Сам я накара да замълчи.

— Ще се опиташ! — заяви той решително.

Лиза вдигна поглед към него, въздъхна и се призна за победена.

Качиха се в джипа и когато пристигнаха, тя можеше само да се надява, че стомахът ѝ скоро ще се успокои от това друсане по неравния път.

Сам обели малко мъх от ствола на някакво голямо дърво.

— Ето мишената ти — обяви той. Лиза изгледа с отвращение тежкото оръжие в ръката си.

— Не искам — заяви тя.

— Хайде, почвай! — заповяда той и застана зад нея. Ръцете му обгърнаха тялото ѝ, когато ѝ показваше как да държи пистолета. Лиза чувстваше топлото му тяло и стегнатите мускули и хапеше устни. Трябваше да се насили да слуша обясненията му. Бореше се с желанието да се облегне назад, за да намери опора в тялото му.

— Внимавай! — изкреця Сам в ухото ѝ и Лиза виновно трепна.

Трябваше да се напругне, за да се концентрира върху думите му. Върху кожата си усещаше допира на косъмчетата по ръцете му, а големите мазолести длани, които държаха малките ѝ ръце, ѝ напомниха...

— Така, а сега дърпай спусъка. Внимателно.

Лиза автоматично изпълни заповедта му. За нейна изненада вместо оглушителен гръм се чу само леко свистене. Тъкмо се канеше с облекчение да отпусне ръцете си, когато Сам ѝ даде да разбере, че почивка няма да има.

— Продължавай — каза той окуражително. Гласът му прозвуча съвсем близо до ухото ѝ.

Лиза затвори очи, тъй като не искаше да гледа как осакатява дървото.

— Можеш да махнеш пръста си от спусъка — произнесе Сам сухо. — Барабанът е празен.

Лиза отвори очи. Сам оглеждаше дървото.

— Как беше? — попита тя, когато той се приближи до нея.

Сам поклати недоволно глава.

— Нито едно попадение — каза той.

Лиза въздъхна облекчено. После добави смутено:

— Наистина ли не съм улучила нито веднъж?

— Нито веднъж — потвърди той. — Но би било по-добре, ако си държиш очите отворени. Хайде да опитаме още един път.

Сам застана отново зад нея, но този път държеше с ръце само раменете ѝ и я остави сама да се прицелва. Лиза беше готова да изтълкува този жест като утеха, ако не я обзе подозрението, че той се чувства най-сигурно зад гърба ѝ.

Близостта на тялото му и мирисът на мъж я замайваха и разсейваха, макар че правеше всичко възможно да не им обръща внимание. С треперещи ръце насочи пистолета към дървото. Лиза усети как се изпотява горната ѝ устна, но реши, че е от горещия ден. Те бяха застанали наистина на сянка, но маранята, която проникваше и тук, я караше да се чувства доста зле.

Ядосана, Лиза отново натисна спусъка и искаше само едно: да отклони мислите си от реакциите на тялото. Имаше чувството, че е убийца, когато малкото късче кора литна нагоре.

— Улучи! — ликуваше Сам. — Браво! А сега още веднъж — докато казваше това, ръцете му я прегърнаха през кръста.

— Не искам — Лиза го погледна през рамо и в очите ѝ се четеше гореща молба, която тя не осъзнаваше. Трябваше доста да извие глава, за да може да го погледне право в очите. Той смръщи чело, но не изглеждаше ядосан. Тези сини очи бяха сякаш приковани към устните ѝ...

Лиза неволно притихна. Беше толкова близо до него, че можеше да види всяка бръчка, всяка пора на кожата му. Черната му коса беше паднала на влажни кичури върху челото, а сините очи проблясваха живо и темпераментно. Лиза не се и опита да определи чувствата, които се отразяваха в тях. Устните му бяха присвити в примамлива твърда черта...

Ръцете му я прегърнаха така силно през кръста, че я заболя. Лиза усети тялото си пометено от силна вълна на желание. Сам също долови това вълнение. Тя разбра това по внезапния пламък в очите му.

Бавно, сякаш под въздействието на хипноза, Лиза се извърна към него, повдигна се на пръсти и положи длан върху силното му рамо, за да запази равновесие. Устните ѝ нежно докоснаха неговите и затрептяха. Беше притворила очи, за да отстрани реалността и да не изпитва нищо друго, освен чувството към този мъж.

Той беше застинал неподвижно и нито предприемаше нещо, за да я стимулира, нито пък се опитваше да я спре. Лиза потрепери, когато се притисна още по-плътно до него и докосна с меките си гърди здравия му гръден кош. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и го прегърнаха. Пистолетът небрежно се люшкаташе в едната ръка.

Лиза отметна глава назад и го погледна в сините очи, пламнали от желание, но въпреки това той не помръдна. Тя се усмихна и се

сгуши в него. Сам притай дъх.

ШЕСТА ГЛАВА

— Защо не, по дяволите? — успя той най-сетне да произнесе с одрезгавял глас и я обсипа с горещи целувки, а ръцете му я притискаха така, сякаш никога повече нямаше да я пусне. Беше притиснала глава към рамото му и така трепереше от възбуда, че ѝ се струваше, че краката ѝ няма да я удържат, ако той я пуснеше. Това, което правеше, бе безсрамие, разбира се, но въпреки това тя никак не се срамуваше! Желаше го прекалено много.

Устните му се плъзнаха по нежната буза и докоснаха ухото ѝ. Лиза тихичко простена, когато той поигра с ухото ѝ, хапейки го лекичко.

— Изкусителка — прошепна Сам дрезгаво и Лиза усети горещия му дъх. Думата беше произнесена като упрек, Лиза знаеше това, но за нея тя прозвуча много възбуждащо.

Устните му следваха своя път по шията и надолу по тялото. Тя усети боцкането на небръснатата брада. Сам я прегърна и обхвана с длан гръдта ѝ. Зърното веднага се стегна и се притисна през ризата и тънкия сутиен към ръката му. Той пое напирещата пъпка с палеца и показалеца и леко я стисна. Краката на Лиза омекнаха.

Той я отпусна на земята и я подпираше с ръце, докато легне сред високата трева. Лиза премига и съзря една умолителна усмивка върху устните му. Беше малко объркана.

— Мисля, че е най-добре да ми го върнеш отново — каза той насмешливо, макар че думите трептяха от страст.

„Го“ беше, както разбра, пистолетът — тя съвсем беше забравила за него. Сам го пое внимателно от ръката ѝ, а тя се питаше унесено наистина ли някога беше смятала, че той не изглежда добре. Това беше най-красивият мъж на земята, който можеше да си представи в момента. Това прорязано от бръчки, несиметрично, невероятно мъжествено лице и това силно загоряло тяло я възбуждаха по начин, който не беше изживявала досега.

Той беше застанал над нея. Лиза наблюдаваше жадно как разкопчава ризата си с бързи, пестеливи движения. Когато я пусна небрежно на земята, погледът ѝ, пълен с желание, се плъзна по широките рамене и здравия врат, след това се спря на мускулестата, окосмена гръд, с препасания кобур на пистолета. Ръцете му посегнаха към колана и разкопчаха токата. Когато разтвори ципа на панталона, Сам спря за момент, подпря ръце в хълбоците и погледна насмешливо към нея и развълнуваното ѝ лице.

— Харесва ли ти представлението? — попита той тихо и Лиза си спомни неясно, че някога тя самата му бе казвала нещо подобно. Кимна без сянка от стеснение. Усмивката му стана още по-широка, но очите му добиха някакво заплашително изражение. Трябваше да приседне, за да си събуе ботушите. После се промъкна до нея, съвсем гол, и се приведе на четири крака над тялото ѝ. С коленете си допираше краката ѝ, а ръцете му бавно, много бавно се заеха с копчетата на ризата ѝ. Лиза искаше да му помогне, но пръстите ѝ не я слушаха. Той ги отстрани и сам разкопча ризата. След всяко разкопчано копче той целуваше бързо и предизвикателно тръпнещото ѝ от желание тяло. Когато ризата най-сетне бе разкопчана, Лиза вече не можеше да сдържа стоновете си. Протегна ръце към него, но той ги стисна и положи отново на твърдата земя. Притискаше я здраво и тя беше принудена да гледа безпомощно как погледът му се опива от вида на тръпнещото ѝ тяло.

Гърдите ѝ се открояваха с белотата си на фона на разкопчаната риза и панталона с цвят каки. Красиво оформеният ѝ бюст прозираше през бледата копринена материя на тънкия сутиен, а точно над колана на панталона се виждаше пъпът ѝ.

Сам се любуваше на тази гледка. Лиза искаше да се освободи, за да го притегли към себе си, но той с лекота спря движението ѝ. Дългата светлоруса коса образуваше около главата ѝ ореол и контрастираше с по-тъмния златист цвят на тревата. Котешките ѝ очи блестяха, сияйно зелени, и го умоляваха.

Сърцето на Сам заби учестено, Лиза наблюдаваше признаците на усиливащата се възбуда и усети как тръпки пробягват по гърба ѝ.

Дъхът ѝ секна, когато той приведе глава и докосна гърдите ѝ с разтворени устни. Горещият му, влажен дъх проникна през сутиена, а езикът му играеше със зърното на гърдата ѝ през тънката материя. Тя

притвори безпомощно очи и замята глава, обзета от мъчително желание. Желаше го така бурно, че сама беше изплашена от това.

Устните му не преставаха да подлагат гърдите ѝ на мъчение. Тя изохка, когато ръката му се плъзна надолу, за да докосне пулсиращия корем, изучавайки го, и да мине след това по панталона, за да спре между бедрата ѝ. Когато той я докосна, тя се изви и отблъсна ръката му, за да сложи край на тази мъка.

— Боже мой! — чу тя гласа му. Думите прозвучаха задавено. После ръцете му трескаво задърпаха панталона, треперещите пръсти се опитваха да се справят с връвта, която ѝ служеше за колан. Тя се надигна към него, за да го улесни, когато той се опита наведнъж да съблече панталона, бикините и обувките ѝ. После легна върху нея и тежестта му я притисна към земята, а ръцете му свлякоха сутиена.

— Сега! — извика тя. Простена и бедрата ѝ се разтвориха, за да го приемат. — Сега, Сам, о, моля те, сега!

Той я облада бурно. Тя охкаше, стенеше и викаше името му, а краката ѝ се увиваха около хълбоците му. Пръстите ѝ стискаха здраво гъстата коса, стигаща до раменете.

Ръцете му я стискаха с такава сила, която щеше да бъде болезнена, ако Лиза беше в състояние да възприема и нещо друго, освен отчаяното желание на тялото си. Стенанията му се смесваха с тихите ѝ викове, докато той я водеше към връхната точка на екстаза. Ноктите на Лиза се забиха в стегнатите му мускули. Тялото ѝ, натегнато от страст, се движеше в синхрон с неговото...

— Да, да, да! — изхлипа тя, когато той най-сетне проникна в нея с мощ, която би могла да я разкъса на парчета. Сам простена в отговор, зарови лице в чудно ухаещата ѝ коса, потрепери от глава до пети и тя усети пулса му дълбоко в себе си. Лиза се впи, здраво вкопчена в него, и простена. После изпита такава сладост, каквато не беше преживявала никога досега.

Може би бяха минали часове, а може би и само минути, когато тя отново се върна на земята и усети слънцето да пари по кожата ѝ. Отвори очи и видя, че сянката, където бяха лежали, се е преместила и сега бяха изложени безмилостно на жарките лъчи на следобедното слънце. Огледа продължително тялото си и се чудеше, че то беше способно на подобни вълшебни усещания. И насън не беше мислила, че ще може да преживее някога такава страст...

Тя се изчерви леко, като осъзна колко сладострастно изглеждаше така, легнала гола в тревата, докато яркото слънце на Африка жареше тялото ѝ. Надигна се и седна изтощена. Сутиенът ѝ, все още закопчан, се беше вдигнал до подмишниците, тя го дръпна надолу и с неуверени движения го навлече върху гърдите си. Ризата ѝ висеше от раменете, измачкана и пропита с пот. Тя я облече.

После се огледа за Сам.

Той лежеше на половин метър от нея, проснат по корем. Лицето си беше скрил с ръце и се виждаше само тилът му. Дългите му крака бяха леко разтворени. Слънцето огряваше силно загорялата кожа на гърба му.

Лиза се усмихна, когато го видя. Какъвто и да беше иначе, но си оставаше фантастичен любовник. Тя протегна не смело ръка, за да го докосне, и пръстите ѝ погалиха здравите мускули на ръката му. Искаше да я погледне. Искаше да разбере дали и той се чувства така превъзходно, както и тя. Той не се помръдваше. Тя още по-смело погали ръката му от рамото до китката, а после пръстите ѝ докоснаха тила му. Изведнъж той стисна ръката ѝ, хвана я за китката, обърна се настрана и се подпря на лакът. Собствената му голота сякаш изобщо не го притесняваше.

Сините му очи я огледаха с такъв израз, който трудно можеше да се определи. Като си спомнеше сега какво беше казвала и правила в обятията му, ѝ ставаше малко неудобно и тя беше доволна, че ризата скрива от погледа му най-интимните части на тялото ѝ. Дългите ѝ, стройни крака бяха голи. Очите му я оглеждаха от петите до горния край на бедрата.

Той внезапно вдигна очи и я погледна в лицето. Лиза усети топлина по бузите си, когато погледът му опипа лицето ѝ и се спря на устните. Беше уверена, че е още зачервена и подпухнала от целувките му. Усмихна му се неуверено. В отговор той пое ръката ѝ и притисна устни към дланта ѝ. Побиха я тръпки чак до петите.

— Не мога да отрека, скъпа — каза той провлечено и целуна последователно върховете на пръстите ѝ. — Ти си наистина най-доброто парче, което ми е минавало през ръцете.

Тя остана слисана и не можеше да повярва на ушите си. После подскочи от възмущение и изтръгна ръката си. Как се осмеляваше...? В нея се надигна вик. Как можеше да я оскърбява така? Като видя

слисаното ѝ лице, той се засмя — един подигравателен смях, който отразяваше цялото му огромно задоволство. После се изправи.

— Какво очакваше — лунна светлина и цветя? — подигра се Сам брутално.

Лиза трепна. Не можеше да е вярно... същински кошмар... Тя вдигна поглед и болката се отрази в очите ѝ.

— Мразя те — прошепна тя със злост. Усмивката му стана още по-широка, но очите му бяха твърди като диаманти, когато се плъзнаха по полуголото ѝ тяло, свито в тревата.

— Твоята форма на омраза страшно ми допада, съкровище — подигра се той. Лиза затвори очи, за да не вижда повече този иронизиращ варварин, който току-що ѝ беше любовник. Хапеше устни, за да не изкрещи безполезните си обвинения. Идваше ѝ да го убие — но не можеше да го стори. Искаше да го накара да страда — но не беше във възможностите ѝ. Беше безпомощна пред този садистичен мошеник...

— В косата ти има трева — каза той с презрителен глас. Когато се наведе да махне стръкчетата от косата ѝ, Лиза блъсна ръката му и се изправи с един скок. Без да размишлява, замахна и го удари право в злорадата физиономия.

— Ах, ти малка... — изсъска той и я стисна за китката като в менгеме. Лиза знаеше, че има всички основания да се страхува, но не се боеше. Беше напълно извън себе си...

— Заслужи си го — процеди тя през зъби и го изгледа гневно. За наказание той стисна още по-силно китката ѝ.

— Защо? — попита тихо. — Затова ли, че взех само онова, което отдавна искаше да ми дадеш? Ти беше тази, която се разкъсваше от желание. И днес ти беше тази, която започна, а не аз, скъпа! Беше похотлива от разгонена кучка и ако си честна, ще си го признаеш.

Лиза го стрелна с поглед и го намрази повече, отколкото изобщо някога беше мразила някого. Ако можеше със силата на волята си да го умъртви, би го сторила незабавно. Ужасното беше, че той имаше право. Тя предизвика случилото се и тя го желаше — но трябваше ли той да се държи така, че да звучи толкова... невероятно скверно?

— Глътна ли си езика? — присмя се той.

Лиза тръсна къдрици и вирна гордо брадичка.

— Би ли освободил ръката ми? — попита тя с ледена учтивост.
— Причиняваш ми болка.

— Ти ми удари плесница — напомни ѝ той тихо.

Лиза видя следите от ръката си върху загорялата му буза. Надяваше се със злоба, която иначе ѝ беше чужда, че наистина го боли.

— Заслужи си я — повтори тя упорито.

Той се усмихна, но лицето му имаше враждебен израз.

— Би трябвало да те набия за това.

— Напълно в твой стил — отговори Лиза с презрение, равно на неговото.

Очите му се смалиха. Дръпна я рязко за китката и тя политна към него. Той я притисна насила до себе си. Лиза яростно заудря по гърдите му, но със същия успех би могла да удря и по някоя стена. Той не отстъпи нито с милиметър.

— Можеш да ме обезщетиш с това, с което най-много те бива — заяви той тихо.

Лиза го изгледа разярено. Когато прочете намеренията му в очите, тя извърна лице. Сам се изсмя невъздържано и продължи да я притиска с едната ръка до себе си, докато с другата повдигна брадичката ѝ. С невероятна лекота обърна лицето ѝ. Лиза разбра какво възнамеряваше и в каква насока щеше да бъде отмъщението му, но не можеше да се противопостави. Той беше толкова силен, че в сравнение с него тя приличаше на дете. Сам ѝ се присмиваше и се наслаждаваше на безпомощността ѝ. Лиза застина неподвижно пред него, когато устните му бавно се сведоха към нейните. Беше свила ръце в юмруци и всяко мускулче на тялото ѝ беше напрегнато до болка от разочарованието.

Той я целуна грубо. Причини ѝ болка, сякаш наистина искаше да я боли. Тя се остави на целувката му, защото нищо не можеше да направи. Но когато ръката му се пъкна под ризата ѝ и докосна гърдите ѝ, тя се опита да се съпротивлява и малките ѝ юмруци заудряха без всякакъв ефект по тялото му, а краката ѝ го ритяха по глезените.

Той се засмя доволно, когато усети реакцията на гърдите ѝ.

— Хайде, скъпа, помоли ме — промърмори той, долепил устни до тялото ѝ. — Може би ще ти се удаде да ме уговориш да те удовлетвори още веднъж.

Лиза изохка. Гневът и разочарованието ѝ придадоха нова сила, докато се бореше да се освободи. Той се бранеше без всякакво усилие. Когато тя най-сетне спря да удря, изпръхтя и се предаде, оставайки все така вцепенена от ярост, ръцете му се заеха бавно и дръзко да проучват тялото ѝ. Наблюдаваше я, милвайки най-интимните части на тялото ѝ, и то с такава увереност, която беше направо оскърбителна. Лиза се тресеше от унижението, очите ѝ мяхаха искри.

— Мразя те — успя да прошепне тя, когато пръстите на ръката му, търсейки, докоснаха най-скритите места на тялото ѝ. — Не!

Беше твърде късно.

Огромният гняв на Лиза заглуши всяка страст, която тя в друг случай би могла да изпита. Прокле го, докато той я обладаваше, и заудря с юмруци по него.

След първия удар в лицето той изви тялото ѝ назад, за да предпази лицето си от ръцете ѝ, а самият той я прегърна през кръста. Облада я бързо и брутално. Беше груб и агресивен акт. На Лиза не ѝ оставаше нищо друго, освен да се примири.

Тя напрегна всичките си сили, за да се откъсне от него. Той не ѝ попречи. Тя отстъпи няколко крачки назад. Погледът ѝ попадна върху пистолета, който продължаваше да лежи там, където го беше захвърлил във високата трева.

Лиза се промъкна незабелязано до него. Когато се приближи достатъчно близко, тя изостави престорената отпуснатост, хвърли се върху оръжието, грабна го и го насочи срещу Сам. Държеше пистолета здраво с двете си ръце пред себе си, както я беше научил, а дулото беше насочено право към плоския му корем. После го погледна с усмивка. Желание за мъст се четеше в очите ѝ и изпълваше сърцето ѝ.

СЕДМА ГЛАВА

Сам погледна за малко към пистолета, после към зачервеното лице на Лиза. В очите му имаше изненада и още нещо, което тя не можеше точно да определи. Лиза го наблюдаваше с триумф и гняв. Най-сетне беше хванала този арогантен мъж така, както искаше. Ролите бяха сменени и сега дойде ред на нейното отмъщение.

Принудена бе да признае, че не изглеждаше много разтревожен. Беше подпрял ръце на хълбоци. Лекият бриз рошеше черната му коса, беше навел глава настрана и я гледаше въпросително. По гръдта и раменете му блестеше пот. Голотата ни най-малко не го притесняваше и това вбесяваше Лиза.

— Не мърдай от мястото си! — предупреди го тя, макар че той не даваше ни най-малък признак, че се кани да го направи. Точно обратното, правеше впечатление, като че ли се готви да стои цял ден на мястото си.

Пистолетът трепереше в ръцете ѝ. Лиза прехапа устни и отново го насочи към него. Ръцете почваха вече да я болят, защото го държеше така вдървено пред себе си.

— Какво става — ще ме застреляш ли или не? — попита Сам.

— Да! — отговори натъртено Лиза. В действителност желанието ѝ намаляваше с всяка изминала секунда. Той си го беше заслужил, но въпреки това...

— Ще стане голяма свинщина — каза Сам. — Това е един 45 мм. „Колт“ и от това разстояние ще пробие в корема ми дупка като баскетболна топка. Или направо ще ме разкъса на две.

Лиза усети как стомахът ѝ се преобръща при тази нежелана информация. Ясно си представи ужасната картина. Кръвта щеше да пръска във всички посоки. Тялото на Сам щеше да бъде разкъсано... Ръцете ѝ се разтрепериха. Дулото на пистолета се насочи към земята. Тя отново го вдигна нагоре и изгледа предизвикателно Сам.

— Хайде, натискай спусъка — подкани я той. Тъглчетата на устните му се изкривиха доста подозрително.

Лиза трепна. Щом се осмеляваше да ѝ се присмива, тя наистина щеше да го застреля.

— Заслужи си го! — заяви тя гневно. Беше вече разбрала, че не е в състояние да го стори. Самата мисъл за това, че силното, здраво тяло може да лежи разполовено и кървящо на земята и да бъде лишено от живот от нейната собствена ръка, предизвика чувство на гадене у нея. Но Сам по никой начин не можеше да го разбере...

— Не можеш да го направиш, нали? — каза той сухо. — Скъпа, та ти не можа да стреляш дори по едно дърво. Още по-малко би могла да стреляш по мен и ние двамата го знаем.

— Млъкни! — изкрещя тя. Това, което казваше, беше самата истина, но ако искаше да си запази преднината, трябваше да го убеди в обратното. — Ако се приближиш само на една крачка, ще ти отсека топките — произнесе тя ясно и високо. Беше слисана и излезе от кожата си, когато той само се изсмя гръмко.

— Ето, това е едно от нещата, заради които ти се възхищавам — той се хилеше неприкрито. Лиза изпитваше все по-голямо желание да смаже тази язвителна усмивка на лицето му. — Начинът ти да се изразяваш като дама в критични ситуации. Брин Мор може да се гордее с теб.

— Само още една дума и наистина ще стрелям! — тя го погледна мрачно, със зачервени от яд бузи. За това, което ѝ беше сторил, би трябвало наистина да го застреля. Преживя най-унизителното нещо в своя живот — да я обладае брутално, без да се съобразява с нейните желания. Щеше да му даде добър урок — но не можеше да го направи! Не по този начин. И освен това: какво щеше да стане с нея, ако той умреше? При тази мисъл почна да рови с крак земята.

— Не, ти няма да го направиш. Знаем го и двамата, нали, Лиза? — той се приближаваше бавно и отпуснато към нея.

Лиза стисна пистолета още по-здраво. Нямахте да се предаде така лесно...

— Спри! — предупреди го тя с висок, треперлив глас. Пистолетът се тресеше в ръката ѝ. Отчаяна, тя отново го насочи към него. Сам без притеснение се приближаваше към нея.

— Дай ми пистолета, Лиза — уговаряше я той и протегна ръката си.

Лиза видя, че няма да спре. Гледаше го с безпомощен гняв. Беше така дяволски сигурен, че нямаше да стреля, че доброволно ще му предаде пистолета си... За миг Лиза сериозно се поколеба дали да не натисне спусъка, без да мисли за последствията. После хвърли пистолета към него, като нададе някакъв звук, нещо средно между хълцане и ръмжене.

Сам го улови веднага с едната си ръка. Лиза стисна зъби, когато видя колко небрежно го хвана. Беше се надявала да му остави поне някоя огромна синина, която още дълго да му напомня за този инцидент.

Застана толкова близко до нея, че можеше да я докосне, ако само протегнеше ръка, но Лиза не се боеше и не искаше да отстъпи нито сантиметър назад. Нека се опита да си отмъсти!

— Когато следващия път насочиш пистолет към някой мъж — каза той дразнещо провлечено, — би трябвало първо да провериш дали е снет предпазителят. Въздействието в такъв случай е несравнимо по-застрашително.

Ухили се, после сне предпазителя и пак го върна на мястото му. На Лиза й идваше да крещи от яд. Нищо чудно, че беше реагирал така спокойно и самоуверено!

— А сега — започна той, но прекъсна изречението си, когато чу да се приближава някакъв джип, и веднага застина на мястото си. Присмехът изчезна от лицето му и на негово място се появи ледено съсредоточаване. Лиза се изплаши. Като го видя такъв, на нея й се стори, че би могъл да убие човек...

— Идва някой — каза той съвсем излишно. — Скрый се там между дърветата и не се показвай.

Докато казваше това, провери броя на патроните и с няколко бързи скока се намери до джипа си.

Лиза вече бягаше към дърветата и пътьом събираше дрехите, които успяваше да открие. Запъхтяна се озова в скривалището, което й осигуряваха дърветата, и се сви в тяхната сянка. Сам се беше привел над джипа и изваждаше някаква пушка от задната седалка. С другата ръка запаса пистолета. С бързи крачки се отдалечи от джипа.

Пред очите на Лиза като откъслеци от филмова лента преминаха ужасните спомени от оная нощ, в която беше срещнала Сам. Страхуваше се така, че коленете й трепереха. Ами ако в колата, която

се приближаваше, наистина имаше чужди войници? Какво щяха да направят тогава? Щяха да ги убият и двамата. Замаяна, тя се огледа за Сам. Той се беше подпрял на коляно и беше се прицелил с пушката право в посоката, откъдето идваше шумът. Присви око и огледа дулото. До него, на земята, на една ръка разстояние, се намираше пистолетът.

Дори само видът му беше достатъчен, за да се успокоят нервите на Лиза. Беше жесток и пресметлив негодник и тя го презираше, но знаеше, че при нужда ще я защити с живота си. Сам беше признал, че се чувства отговорен за нея, а беше човек, който за нищо на света няма да избяга от своята отговорност. Дори и сега, макар че имаше патрондаш, той приличаше на човек, готов да атакува цяла войска, щом това се окажеше необходимо. Изведнъж Лиза изпита безгранично спокойствие. Наистина беше ѝ неприятно да признае, но знаеше, че се намираше в добри ръце.

Лиза се облече, макар че не беше успяла да намери бикините си. Сам, изглежда, не се тревожеше от голотата си, но тя се чувстваше много по-сигурна, ако беше облечена.

Видя го да коленичи във високата трева. Когато джипът се показа, мускулите му се стегнаха под гладката загоряла кожа на ръцете и той сякаш се канеше всеки миг да натисне спусък. Когато обаче джипът се приближи още повече, Сам остави пушката на земята, до пистолета, и се изправи. Докато джипът спря до него, вече беше обул слипа си и обуваше с най-голямо спокойствие панталона си.

От колата слезоха двама мъже и вълна на облекчение заля Лиза, когато в двамата позна хора, които вече беше виждала в лагера. Те се засмяха широко, докато Сам закопчаваше ципа на панталона си.

— Значи няма причина да се безпокоим за теб — забеляза разговорчиво единият от тях. Лиза успя да си спомни, че ѝ го бяха представили под името Франк. По гласа му ясно можеше да се разбере, че си е съставил точна представа за това, което току-що се е случило тук. Лиза продължи да стои сред дърветата, защото се стесняваше да се покаже.

Сам закопча колана си, посегна към кобура, закачи го и облече след това ризата си.

— Ей, забравил си още нещо! — извика Франк. Той се наведе и вдигна нещо от тревата. Лиза чу кискането му и разбра причината,

когато видя намерената вещ. Тя установи с ужас, че между пръстите му се полюляват собствените ѝ бикини с цвят на праскова.

— Много смешно — Сам пое белъто без никакъв признак на смущение. Държеше се възхитително, докато тя се свиваше от притеснение, гледайки го как пъха небрежно бикините ѝ в джоба си. — И тъй като сега се убедихте, че не ме заплашва смъртна опасност, можете веднага да изчезвате — това в никакъв случай не беше покана, а чисто и просто заповед. — Мисля, че достатъчно притеснихте дамата.

— Хубава дама! — вторият мъж едва сега си отвори устата.

Сам го изгледа ядосано, когато той се засмя на собствените си думи. Щом видя обаче погледа на Сам, мъжът додаде нещо засрамено, което прозвуча като извинение. Франк междувременно отново се беше качил в джипа.

— До скоро — каза той на Сам и запали колата, която се понесе нататък по неравния път към лагера.

Когато джипът се скри от погледа, Сам бавно се приближи до дърветата, между които все още се криеше Лиза. Тя го видя да се приближава и ѝ се искаше земята да се разтвори пред нея и да я погълне.

— Можеш да излизаш вече — подвикна ѝ той.

Лиза се почувства глупаво, когато се показва на ярката слънчева светлина. Сам я огледа за момент, без да казва нищо, а после бръкна в джоба си.

— Ето — каза той и ѝ подаде бикините. Лицето на Лиза пламтеше. Той я изгледа цинично. — Хайде, да си вървим — подкани я и пое към джипа. — И не се притеснявай толкова. Това, което току-що чу, беше чиста проба завист. Всеки един от тях би убил и собствената си майка, за да бъде на мое място.

Лиза го последва безмълвно и се качи послушно в джипа. По обратния път за лагера тя размишляваше за този мъж, който ѝ беше едновременно чужд човек, враг и любовник. Когато посегна безмилостно към тялото ѝ, тя искаше да го убие. Но когато за пръв път я люби там, във високата трева, той даде на тялото ѝ урок по страст, каквато тя изобщо не очакваше. А по-късно прояви внимание и облекчи отчасти смущението ѝ.

Когато стигнаха лагера, Сам спря джипа и се обърна към нея:

— Прибирай се в палатката — каза той и я изгледа замислено. — Имам да върша още някои неща. Ще се видим по-късно.

Лиза слезе, без да противоречи. Щом краката ѝ докоснаха земята, джипът продължи нататък...

От този момент отношенията им коренно се промениха. Сам, който не вярваше на уменията ѝ да стреля и не можеше да се лишава повече от никого, за да го оставя при нея, я вземаше със себе си винаги, щом това беше възможно. Лиза трябваше да стои в джипа и тя се подчиняваше. Понякога вземаше някое одеяло и се свиваше на задната седалка, докато той и хората му работеха по изпълнението на задачата, която ги беше довела тук. Тя беше разбрала, че е по-добре да не задава въпроси. Всъщност отдавна вече ѝ беше безразлично какво вършеха тук. Искаше само по-скоро да приключат работата си, за да може да се върне у дома.

Лиза не се разтапяше повече от желание при всяко негово докосване. Бруталните му думи за качествата ѝ в леглото, като „парче“, бяха затвърдили неприязненото ѝ отношение. Нещо я човъркаше всеки път, щом само помислеше за това. Дразнеха я и многозначителните усмивки по лицата на останалите мъже. Сега тя почти винаги го придружаваше и той обладаваше тялото ѝ по перверзен начин при всеки удобен случай, откакто беше решила да му се противопостави. Любеше я поне веднъж на ден, понякога и по-често. Ако се правеше на заспала, когато се връщаха късно в лагера, той не обръщаше никакво внимание на престорената ѝ сънливост, вдигаше я от задната седалка и я внасяше в палатката, за да я люби страстно върху походното си легло, докато рухнеше стената на самообладанието ѝ. Понякога я търсеше дори следобед, независимо къде се намираха. Веднъж дори се върна в джипа, докато хората му вършеха в джунглата онова, за което бяха изпратени. Качи се с нея на задната седалка и я притегли върху скута си. Не преставаше да я целува, докато тя не омекна в прегръдката му и не почна да му се подчинява. После я положи върху себе си. В първия момент Лиза се изплаши, че някой може да се върне и да ги залови на местопрестъплението, но когато Сам свърши, ѝ беше все едно, дори да ги беше гледал цял футболен стадион.

Всеки път, когато се любеха, Лиза се заклеваше, че ще е за последен път. И всеки път се съпротивляваше, но накрая грубата му нежност надделяваше и я караше да се забравя. За Лиза тези епизоди

бяха крайно унижителни, но Сам им се наслаждаваше без остатък. И всеки път липсваха каквито и да било признаци, че страстта му намалява.

Лиза гледаше на него вече само като на груб завоевател, но сега, когато наистина беше неговата „жена“, той очакваше от нея и да се държи като такава. Хвърляше в полата ѝ скъсани дрехи, за да ги закърпи, докато седи в джипа и го чака да се върне. В лагера имаше честта да оправя не само своето, но и неговото легло. Без съмнение би поискал и да му готви, ако изпитваше малко по-голямо доверие към ястията, които тя продължаваше да приготвя за себе си. След един критичен поглед към поредното ѝ по-свободно творение той предпочете все пак кулинарните способности на Райли, придържайки се вероятно към максимата, че познатото зло е за предпочитане пред непознатото. Лиза беше готова да избухне всеки момент.

По нейни пресмятания трябва да беше прекарала вече три седмици в лагера. За това време животът ѝ се беше нагодил към установеното тук всекидневие. Чувстваше се странно сигурна в това обкръжение, въпреки че с тези платени убийци всеки момент можеше да се случи какво ли не. Макар да беше наясно с опасността, свързана с тези мъже, тя беше съвършено спокойна. Без желание наистина, но все пак беше принудена да признае, че усещането ѝ за сигурност беше свързано донякъде със Сам. Самото му присъствие събуждаше у нея надежда за бъдещето. Беше убедена, че ще я изведе здрава и читава оттук, щом това станеше възможно. Тя беше склонна да му се довери. Но, от друга страна пък, нямаше и никакъв друг избор. Недвусмислено ѝ беше дал да разбере, че ще се махнат оттук, щом задачата им бъде изпълнена — нито миг по-рано.

В някои дни мразеше Сам до дъното на душата си, в други го ненавиждаше с цяло сърце, но той въпреки това се беше превърнал в опора на живота ѝ. Не можеше да си представи, че само допреди месец не е знаела за съществуването му. Скоро може би щеше да се върне отново у дома и тогава той ще изчезне безвъзвратно от живота ѝ. А после всичко ще ѝ се струва само като един невероятен сън — или може би кошмар. Всичко зависеше от гледната точка.

Междувременно вече се беше отказала да пише репортажи за „Стар“. Бяха се случили прекалено много неща и всичките бяха свързани твърде много със Сам. Не можеше да пише за онова, което

беше преживяла, без да издаде в какви отношения се намираха двамата, а беше твърдо решена да не го прави. Тя трепна неволно при мисълта за реакцията на читателите. Нямаше да понесе шушуканията, намеците и ехидните погледи. Освен това съществуваше и Джеф, за когото все още бе омъжена според закона, да не говорим пък за дядо й. Щеше да изложи и двамата, а не само себе си.

При спомена за дядо си Лиза изпита угризения на съвестта. Сигурно се беше съсипал от тревога. Можеше само да се надява той да се досети колко сигурна се чувства тя тук. Беше единственото същество на земята, на което той държеше след смъртта на Дженифер, и навярно е било ужасно за него да си представи, че и на нея може би й се е случило нещо непоправимо.

Свивайки рамене, тя си помисли, че може би и Джеф се тревожи донякъде за нея, но това с положителност нямаше да се отрази на съня му. През последната година те бяха съжителствали като далечни познати под един общ покрив и едва ли се бяха виждали повече от един път седмично. Откакто я нямаше Дженифер, която единствено ги беше свързвала, едва ли можеше да съществуват опасения, че Джеф би се противопоставил на един развод. Лиза вече беше напълно убедена, че иска да се разведе.

Според нея Джеф изобщо нямаше да се ожени за нея, ако не беше огромният натиск, който упражниха върху него собственото му семейство и нейният дядо. Може би семейството му беше надушило тайната му, защото с всички сили се опитаха да го оженят за Лиза, а раждането на Дженифер ги беше направило свръхщастливи. Възможно бе обаче и само да са искали да го оженят за внучката на А. Хърман Бенет — дори само името му я правеше идеалната съпруга в очите на повечето младежи, с които беше излизала. След миг на огорчение Лиза пропъди всеки спомен за миналото с едно само свиване на раменете.

На седалката до нея лежеше омразният пистолет, беше нощ и тя седеше в джипа. Мъжете бяха изчезнали в джунглата и тя не знаеше кога ще се върнат. Заглушителят беше махнат, за да може тя да даде предупредителен сигнал в случай на нужда. Разбраха се да даде един — единствен изстрел, тъй като Сам реши, че ще навреди на себе си и на всеки, който случайно се окажеше наблизо, ако наистина се опиташе да стреля по някого, който я застрашава. На драго сърце се съгласи с него.

Дори само съзнанието, че Сам е наблизо и ще я чуе, даваше на Лиза усещането за сигурност. Тя седеше сред негостолюбивата африканска джунгла, докато в цялата страна се водеха боеве и всеки момент можеха да се появят вражески войници, но въпреки това се чувстваше точно както по-рано, когато по здрач беше седяла на пейката пред дома на дядо си: спокойна, защитена и сигурна.

Сам ѝ беше наредил да остава будна, докато го няма — ако заспи, при вражеска атака не би могла да повика никого на помощ. Лиза се мъчеше самоотвержено да изпълни заповедта, но днес беше така уморена... Денят беше много горещ, а повечето време тя прекара в джиपा. След като вечеряха набързо в лагера, се върнаха веднага в джунглата. Без малко да каже на Сам, че предпочита да си остане в лагера, вместо да ходи с мъжете. Без малко. Само че се усъмни дали няма да се разкае за решението си, щом видеше как джиповете се отдалечават. Без съмнение щеше да се бои до смърт.

Ако не вземеше незабавни мерки, щеше да заспи. Лиза се протегна и реши да се пораздвижи малко край джиपा. Заслуша се в шумовете на нощта и трепна, когато дочу откъм гъсталака стъпките на някакво животно, за което предположи, че е невероятно голямо. Сърцето ѝ заби бързо, кръвта пулсираше оглушително в ушите ѝ. Инстинктът ѝ подсказа, че трябва да застане неподвижно. Притаи дъх и се облегна на най-близкото дърво, опирайки длани върху грапавата му кора. Изведнъж се сети, че беше оставила пистолета си в джиपा. Дъхът ѝ секна, когато „нещото“ най-неочаквано се появи измежду дърветата на три метра от нея. В първия миг ѝ се стори, че вижда силуета на огромна горила, после разпозна фигурата на мъж. Видът му би трябвало да я успокои, но странно защо той ѝ подежда точно по обратен начин. Сърцето ѝ почна да бие бавно и неравномерно, а устата ѝ пресъхна. Инстинктът ѝ подсказваше, че се намира в опасност. Не мръдна нито милиметър от мястото си.

Мъжът спря за миг, вдигна глава и се огледа като животно, надушило следа. Лиза притвори очи, защото се изплаши, че могат да блеснат в тъмнината. Отвори ги едва когато чу, че човекът се раздвижи. Той се приближаваше с крадливи движения към джиповете.

Лиза се довери на някакъв импулс, който сама не разбираше, и го последва на сигурно разстояние. Спираше, когато и той спираше, и се мъчеше да не вдига никакъв шум. Мъжът, изглежда, не я забелязваше.

Той очевидно знаеше съвсем точно къде са джиповете. Придвижваше се тихо, но целенасочено, докато стигна до поляната. Лиза се прикри зад дърветата. Мъжът се отправи към джипа, в който тя обикновено седеше — към джипа на Сам. Лиза можеше да го вижда. Какво ли търсеше там? Да повреди колите? Но той не предприемаше нищо. Да открадне нещо? Части от двигателя? Може би това беше целта му...

Снишавайки се, той се приближи до джипа на Сам и внезапно се изправи. Застана неподвижен за момент и се втренчи в колата, сякаш не знаеше какво го очаква. После се претърколи. Лиза отстъпи уплашено крачка назад. Някаква клечка изпраця под краката ѝ. Шумът привлече вниманието на мъжа към нея. Те впиха поглед един в друг. Тръпка пробяга по гърба ѝ, когато го позна: това беше мъжът, който я нападна при потока, мъжът, когото Сам беше нарекъл Луц. Тя се разтрепери, когато разбра, че той всъщност искаше да намери именно нея.

И двамата застинаха на местата си и продължаваха да се гледат втренчено в тъмнината. После Луц тръгна към нея. Лиза се обърна и понечи да хукне към джунглата. Ни най-малко не се съмняваше, че той искаше да довърши онова, което беше започнал край потока.

— Луц! Какво, по дяволите, търсиш тук?

На Лиза ѝ се зави свят от облекчение, когато чу гласа на Сам откъм другия край на поляната. Луц се обърна към него.

— Аз... вече си свърших, работата.

— Заповедта гласеше да изчакаш и останалите.

Другите се появиха безшумно зад гърба на Сам и се отправиха към джиповете. Сам също тръгна към своя.

— Бях... забравил.

— Не забравяй друг път заповедите ми — гласът на Сам беше груб и неприязнен. Когато застана до колата, почна напразно да се оглежда за Лиза. Струваше ѝ се, че чува как си поема дъх.

— Лиза? — подвикна той. Гласът му прозвуча приглушено, но въпреки това не беше загубил нищо от остротата си. Това я изтръгна от замаяното ѝ състояние и Лиза забърза към него.

— Тук съм, Сам — отвърна тя задъхано.

Той я изчака. Когато тя застана до него, не каза нищо, а само отстъпи, за да я пропусне да се качи. За нейна изненада накара Франк

да шофира и се настани до нея на задната седалка. Маллой, който обикновено пътуваше с тях, седна до Франк.

— Добре ли си? — попита навъсено Сам веднага щом потеглиха.

— Да — отговори Лиза тихо. Той очевидно се беше разтревожил за нея и тя незабелязано се притисна малко повече към него. След уплахата, която беше изживяла, се чувстваше добре, усещайки топлината на тялото му.

— Какво търсеше при дърветата? Да не би Луц...?

— Не — отвърна тя меко.

Сам въздъхна и въздишката му прозвуча като стон.

— След два дни той няма повече да те притеснява — произнесе Сам толкова тихо, че двамата мъже на предната седалка да не могат да го чуят. — Утре ще свършим и останалото, а после пътищата ни се разделят. След няколко дни всъщност ще си бъдеш вече у дома.

Лиза не реагира на съобщението. Беше очаквала, че ще ликува, когато Сам най-сетне ѝ каже, че може да си върви у дома. Вместо това изпитваше някаква пустота. Предположи, че ще ѝ трябва време, докато осмисли новината.

Сам мълча през целия път, но когато останаха сами, я любя с такава жар, която изпепели и двамата.

На следващия ден мъжете останаха в лагера, свалиха палатките и натовариха джиповете. Когато се здрачи, от лагера вече почти нямаше и следа — само малко пепел и трева, отъпкана там, където се бяха издигали палатките. Сам каза на Лиза, че дори и тези следи ще изчезнат след няколко дни.

Лиза седеше на любимия си камък и очакваше Сам. По негово нареждане беше свалила изпокъсаните си дрехи и беше облякла една стара негова униформа. Щяха да пътуват цялата нощ и можеше да стане доста студено. На възражението на Лиза, че евентуално самият той би имал нужда от самото си, Сам отвърна само със свиване на раменете и каза, че е свикнал със студа.

През целия ден Лиза долавяше напрежението, обзело лагера. Ставаше дума за всичко или нищо. Това сякаш беше изписано по лицата на мъжете. Бяха необичайно мълчаливи сега, когато трябваше да приключат със задачата, довела ги в Родезия. Лиза също беше неспокойна. Каквото и да им предстоеше, знаеше, че е опасно. Безпокоеше се за изхода на нещата, безпокоеше се за собствената си

сигурност, но трябваше да си признае, макар ѝ неохотно, безпокоеше се и за Сам. Въпреки всичко, което се случи, не можеше да приеме мисълта, че можеше да бъде ранен или убит.

Когато Сам най-сетне, се върна при нея, тя го изгледа слисано. Лицето му беше катранено черно.

— Какво, за бога... — изохка тя.

Той се ухили и отвърна лаконично:

— Боя за обувки. Така няма да ме различават в тъмнината. Искаш ли и ти? — подаде ѝ малка, плоска кутия.

Лиза трепна и заклати глава. Сам се засмя, обърна се и пхна кутийката в джоба си. След малко даде нареждане тя и мъжете да се качват в джиповете. Операцията започна.

Върнаха се на същото място, където бяха спирали предишната нощ. Лиза отново остана при джиповете, а мъжете изчезнаха в джунглата. Този път тя твърдо реши да стои в джипа и да не изпуска пистолета от очи. Миналата нощ беше получила добър урок.

Струваше ѝ се, че чака часове, и напрежението ѝ нарастваше с всяка изминала минута. Ами ако се случеше нещо и Сам не се върнеше повече? Ами ако...? Тя категорично отхвърли тези плашещи призрци от мислите си. Сам беше професионалист. Знаеше какво върши. Това я успокояваше. Но все пак... Дълбаещите я отвътре съмнения не се оставяха да бъдат така лесно успокоени.

Лиза нямаше представа за времето, когато се сепна от някакъв звук. Сякаш хипнотизирана втренчи поглед в посоката, откъдето беше дошъл. Луц сигурно нямаше да бъде пак така дързък — или пък глупав — за да се опитва в две последователни нощи да извършва една и съща глупост. Вкопчи се с двете си ръце в пистолета. С треперещи пръсти свали предпазителя. После пак обърна поглед към мястото, откъдето беше чула звуците.

В същия миг нощта се превърна в ден.

ОСМА ГЛАВА

Сам беше хвърлен на земята. Слисан, остана за момент така, но после инстинктите му надделяха. Те се бяха изострили през всичките ония години, през които той непрекъснато изпадаше в ситуации, можещи да завършат със смърт. Още преди да се чуе стрелбата от картечниците, той скочи на крака и се хвърли в гъстия храсталак. Наоколо му куршумите валяха като град по храстите, дърветата и по земята. Отгоре падаше дъжд от листа. За щастие досега май нито един изстрел не беше го улучил. Поне не чувстваше нищо. Но всъщност беше виждал как някои губеха крак и го забелязваха едва когато погледнеха надолу към кървящата рана. Шокът действаше като местна упойка. Изглеждаше обаче все още здрав и читав и щом нещата стояха така, щеше да побърза колкото се може по-скоро да се махне оттук. От всички посоки до него достигаха пресипнали ругатни и той разбра, че онези, от хората му, които все още бяха живи, се мъчеха да направят същото като него.

Къде, по дяволите, се бяха провалили? Това беше въпросът, който непрестанно се стрелваше през главата му, докато препускаше в зигзаг към джиповете. Къде, да го вземат мътните, се бяха провалили?

Във всеки случай експлозивът се взриви прекалено рано. Едва ли успяха да изминат и три метра, когато всичко избухна като фойерверк и те бяха тласнати от удара във всички посоки. Експлозията трябваше да отклони вниманието на врага, докато те извършеха онова, което бяха подготвяли толкова седмици. Вместо това четирима от хората му бяха загинали при експлозията. Но това не беше всичко. Въоръжени войници ги бяха чакали в засада. Трябва да са знаели с точност, че тъкмо на това място и тъкмо по това време се планира някакво нападение. Това означаваше, че някой беше проговорил — някой от хората му, защото освен тях никой не беше запознат с подробностите на подготвяното нападение. Но кой? Този въпрос не даваше покой на Сам, докато се мъчеше да стигне до джиповете.

Като размисляше сега, стигаше до извода, че неочакваната експлозия може би му беше спасила живота. В противен случай той щеше да попадне с останалите право в капана. Така, както стояха нещата, и врагът беше изненадан и изваден преждевременно от скривалището си. Само по тази причина Сам и голяма част от хората му бяха все още живи, поне за момента.

Докато премисляше всичко това, през ума му мина и друга отвратителна възможност. Нямахше да се изненада, ако при джиповете ги очакваше някаква друга военна част на врага. Понеже противникът изглеждаше посветен във всички подробности, той сигурно знаеше къде са спрели джиповете, така че би било логично да изпратят и там свои войници. Сам би постъпил по същия начин. За един момент си представи, че Лиза, останала в джипа, ще попадне в ръцете на хора, които щяха да видят в нея в най-добрия случай играчка за цялата рота. Но още по-лошо щеше да бъде, ако я сметнат за шпионка. Той трепна и се помъчи да отпъди това тревожно предположение. Моментът не беше подходящ за сантименталности. Той изискваше от Сам цялата му концентрация, ако искаше да остане жив.

Имаха нужда от джиповете. Без колите не можеха да направят нищо.

За да стигнат навреме при самолета, който щеше да ги чака тази нощ, за да ги прехвърли през границата, преди да е почнала шумотевицата, на тях им трябваша джиповете.

Ругаейки, Сам свали автомата от рамото си. Щеше да е самоубийство да стреля по преследвачите си. Спреше ли, щеше да бъде вече мъртъв. Нещо друго обаче беше да се бори за джиповете, без които нямаше да оцелеят по никакъв начин.

— Готови за стрелба! — извика пресипнало Сам. Разчиташе, че хората му са наблизко, за да го чуят. Всичките бяха опитни войници, значението на джиповете трябваше да им е ясно. Така поне се надяваше.

Сам стигна до поляната. Колкото и невероятно да беше, но, изглежда, никой не ги причакваше там. „Глупак!“ — помисли си презрително Сам за командващия противотанковата страна. После даде няколко изстрела към преследвачите, за да прикрие отстъплението на хората си.

Всички пристигнаха едновременно на поляната, някои бяха готови за стрелба, а по-глупавите — не.

— Да изчезваме оттук! — изрева Сам. Хората му обаче не се нуждаеха от подкана. Сам едва беше изрекъл заповедта и джиповете вече потеглиха. Някои от хората трябваше да ги догонват и да се хвърлят в движение в тях.

Сам видя, че неговият джип също потегля. Хукна към него, продължавайки да стреля по войниците, които вече стигаха поляната. Майк Харли, младеж, препоръчан му от Франк, беше седнал зад кормилото. Той направи широка дъга, за да пресрещне Сам. Той се метна вътре и тупна върху нещо меко. Лиза. Изправи се и натисна главата ѝ под нивото на задната седалка. После я натика на пода.

— Долу! И не мърдай оттам! — изръмжа той.

Тя не каза нищо и се сви на мястото си. Огромните ѝ очи го гледаха уплашено, откроявайки се върху бледото лице. Сам се сви на задната седалка и продължи да стреля. Джипът му беше последният, който напускаше поляната. В това време вече вражеските войници бяха изскочили от гората и ги преследваха с картечен огън.

Сам изпита усещането, че куршумът, улучил лявата задна гума, сякаш се забива в жизненоважна част на собственото му тяло. Ругаейки, той се отказа от опитите си да прикрива останалите. Цялата си сила концентрира върху това да се задържи върху тресящия се джип. Лиза стенеше и се вкопчи в крака му. Усети как ноктите ѝ се забиват в прасеца му дори през панталона. Харли държеше здраво кормилото. За миг Сам повярва, че ще успеят. После втори изстрел улучи дясната задна гума. Джипът се изправи подобно на необязден мустанг и бавно се преобърна. Сам чу вика на Лиза.

Самият той беше изхвърлен със сила от колата, но като по чудо не се удари тежко. Бяха обкръжени от врагове. Трябваше да изчезва колкото се може по-скоро оттук. Хукна към джунглата. В този момент видя Лиза. Беше се проснала по корем, с разперени ръце и крака, и не мърдаше, като че ли дори и не дишаше. Когато се хвърли към нея, Сам се прокле за хиляден път, че преди не я беше изоставил в джунглата. Сега тя щеше да бъде причина за смъртта му. Но въпреки това не можеше да я остави така... Щяха да я изнасилват и измъчват. Бързата смърт щеше да е най-доброто, на което можеше да се надява.

Като ругаеше и се потеше от страх, той опипа тялото ѝ. Дишаше. Медицинските познания, които беше придобил случайно и безразборно, му подсказваха, че не бива да я мърда от мястото ѝ. Но той не се съобрази с това, а я вдигна, метна я през рамо и се втурна към защитната сянка на дърветата. Няколко пакета храна бяха изхвъркнали от джипа и се бяха разпръснали край храстите. Сам се наведе инстинктивно и грабна един, без да забавя ход.

Докато потъваше в гората, около него плющеше град от куршуми. Метна последен поглед през рамо и видя, че войниците бяха стигнали до джипа. Съвсем малко се забавиха там, но това беше неоценима преднина за него. Чу се само един изстрел. Това беше Харли. „Горкото момче“ — помисли си Сам и се помоли кратко за душата му. В същото време краката му го носеха с всичка сила през гъсталака.

Преследваха го. Сам можеше да ги чува, но очевидно и те го чуваха, защото изстрелите отново раздраха тишината. Беше вир-вода, но не от бягането. Знаеше, че е от страх. Бяха подире му — прекалено близо. Лиза тежеше върху рамото му. Всеки войник професионалист, който носи заслужено това звание, щеше да я зареже на място. Едно от нещата, които научи още в началото, беше именно това: да мислиш за себе си, когато стане напечено. Но тя беше жена, по дяволите! Сам проклинаше и нея, и себе си, но знаеше, че няма да я изостави.

Бодливи клони деряха лицето и дрехите му, докато препускаше през джунглата. Кръв се стичаше по лицето и шията му. Но той не изпитваше болка — страхът беше прекалено голям.

При всяка крачка главата на Лиза се удряше в гърба му... Тялото ѝ беше все така отпуснато и той се надяваше, че тя е само в безсъзнание. Може би я беше улучил някой случаен изстрел. Може би беше мъртва или пък умираше в този момент. Но и така да беше, абсолютно нищо не би могъл да промени. Спреше ли, и двамата щяха да бъдат мъртви.

Куршумите свистяха около тях. О, господи! Преследвачите им все повече се приближаваха! Той се молеше така, както от детството си не беше се молил...

Когато куршумът попадна в лявата му плешка, той неволно извика. Падна на колене, подпря се с едната си ръка о земята и усети как другата автоматично опипва раната. Кръвта се стичаше между

пръстите му. Хиляди ножове сякаш се бяха забили в рамото му и коварно раздираха плътта. Сълзи бликнаха в очите му. Такава болка! Но все пак беше още жив, макар и да се питаше докога ли. След всеки удар на сърцето чуваше как войниците се приближават.

При падането му Лиза се беше търколила на земята пред него. Той припълзя до нея — дишаше. Когато се надвеси над нея и осъзна, че няма да може повече да я носи, но и че няма да му даде сърце да я изостави тук, тя отвори очи и се втренчи немиждащо в лицето му.

— Слава богу! — изпъшка той. После я стисна за раменете и я разтърси грубо. — Лиза! — съскаше Сам и отчаянието придаваше на гласа му ледено режеща нотка. — Трябва да станеш! Чуваш ли?

Тя не помръдна. Той я разтърси пак и постепенно усети как го завладява безнадеждност. О, небеса! Той не можеше да я носи, но и как да я изостави тука?

— По дяволите, чу ли ме? — попита Сам грубо. — Ако не тръгнеш веднага, те зарязвам на място. Разбра ли?

За момент се изплаши, че може би няма да го разбере. Но после тя вдигна ръка и се вкопчи в ризата му. Той изпита огромно облекчение.

— Не! — изскимтя тя.

Той продължи да я разтърсва, но вече не така силно. Около главите им свистяха куршуми. Врагът заплашително се беше приближил.

— В такъв случай ще пълзиш! — нареди той. — Хайде, на колене! Почвай да пълзиш. Трябва да се скрием!

Тя премигна един-два пъти. После бавно и немощно се подпря на ръце и колене, прекалено бавно според Сам. Той се оглеждаше вече отчаяно и търсеше скривалище. Напъха Лиза под някакъв храст, чиито клони бяха надвиснали до земята, и разпръсна шума по издайническите следи от кръв. Надяваше се, че храстът ще ги прикрие. Под клоните му беше прохладно и тъмно като в пещера.

Лиза го гледаше втренчено. Лицето ѝ беше побеляло от страх и ужас. Той неволно изпита съжаление към нея. Горкото момиче! Навярно се боеше до смърт. С яд установи обаче, че той самият се страхува не по-малко от нея.

— Сам — прошепна тя и очите ѝ се вторачиха така неподвижно в лицето му, сякаш беше малко, влудено от страх животинче. Каквото и

да бе искала да каже, но тя го забрави, когато видя кръвта по гърдите и рамото му. — Но ти си ранен!

— Дръж си устата! — нареди той грубо и я натисна към земята. Тя продължи да лежи по корем, под нея имаше гъст слой шума. — Не гъквай, ако искаш да останеш жива. Намерят ли ни, свършено е с нас.

Тя занемя. Сам натисна главата ѝ в шумата и се сви върху нея. Беше алтруистичен жест, глупав при това, помисли си той ядно, но ако тия, дето ги преследваха, се сетеха, че са се скрили, щяха да почнат да стрелят безразборно наоколо. Един куршум вече го беше улучил, защо да не са повече? Той се усмихна цинично. А в действителност му беше непоносима дори само мисълта, че това проклето, глупаво, безпомощно женско същество би могло да бъде убито. В края на краищата, все още имаше кавалери на този свят.

Рамото го болеше нетърпимо. С копнеж си спомни за шишето уиски, което беше част от пакета храна. Какво ли не би дал за една-единствена глътка... После не остана място за никаква мисъл, той дори спря да диша. Край тях пробягаха войници. Тежки стъпки преминаха на сантиметри пред тях. Ако ги откриеха, щеше да се дръпне от Лиза и да открие стрелба. Усети как Лиза конвулсивно се мъчи да се изправи. Бързо притисна лицето ѝ към земята. Един звук беше достатъчен, едно само изхлипване — и щяха да ги открият. И да ги убият.

Имаха чувството, че часове са лежали и са се вслушвали как войниците, търсейки ги, минават отново и отново край храста им. Много пъти притичваха така близко до тях, че Сам би могъл да протегне ръка и да улови някого за глезена. Лиза трепереше под него. Тялото ѝ се тресеше от страх. Сам притисна лице към шията ѝ и се надяваше близостта му да е някаква утеха за нея. В края на краищата, не се различаваше много от децата, а беше и жена. Като вземеше това предвид, можеше да каже, че тя доста добре се справя с тези ужаси.

От опит знаеше, че жените са красиви, безполезни създания, имащи малко или почти нищо в главата. О, да, те бяха необходимост, горе-долу два пъти месечно. Иначе можеше да е щастлив и без тях. Бет, бившата му жена, го накара да намрази целия женски род. Бяха женени само две години и той можеше да се закълне, че я обичаше, той, наивният млад глупак, какъвто беше някога. Днес би могъл да се обзаложи, че за цялото това време тя беше спала с половината му рота. Когато най-сетне разбра — някакъв приятел, комуто беше станало

неловко, му намекна за това, — той първо не искаше да повярва. Когато я накара да говори, беше все още сигурен, че всичко е само лъжа, докато тя не му се изсмя в лицето и не призна всичко. Но още по-лошо беше, че му разказа подробности, назова имена, места и дати. Той я гледаше замаян и все още не искаше да повярва. Дори не можеше да събере кураж и да я изгони. Той би ѝ простил всичко — но спомнеше ли си за това, гневът му кипваше и до ден-дневен. Защото нея не я беше грижа за прошката му. Била довольна, че е узнал всичко, беше казала тя. По този начин ѝ спестил признанието. Бил скучен — в леглото и изобщо. Било лудост да се жени за него, бил още само момче, а тя искала мъж.

Не обичаше да си спомня, че плака, когато тя си отиде. Двадесет и три годишен, сержант от флота, но плака като дете. Единственото му оправдание беше, че отчаяно жадуваше за семейство, след като години наред го бяха подмятали като храненик от едни хора на други и той знаеше, че няма никакъв близък човек. Жена му и малкият му син представляваха за него целият свят. Сам сви лице, като си помисли колко глупаво момче е бил преди седемнадесет години. Оттогава се научи да разчита само на себе си. Нямаше нужда от никого и единственият човек, на когото искаше да помага, беше синът му.

След като Бет си отиде, той се записа като доброволец и го изпратиха във Виетнам. Там даде воля на ожесточението си, помиташе всички ония с дръпнатите очи, които имаха нещастieto да му се изпречат на пътя. Да убива, му доставяше своего рода перверзна радост — да гледа как телата се свиват, когато ги улучи куршумът, да наблюдава как наоколо пръска кръв. Това му помогна да се освободи от омразата си.

Върна се съвсем друг човек в Щатите, остарял и много по-мъдър. Най-напред взе момчето при себе си, но на Бет и без това ѝ беше омръзнало да се занимава с петгодишното дете, което непрекъснато се държеше за полата ѝ. Когато той дойде да предяви бащинските си права, тя му заяви, че се радва да се отърве от момчето. И без това само я притеснявало. Сам изпита към нея само студено презрение. Тя не струваше пукната пара. Беше негодница. Той не можеше да повярва, че някога я бе обичал.

За дванадесетте години, минали оттогава, имаха трудни моменти, но бяха издържали — той и Джей. Тъй като самият той не беше

завършил образованието си, настояваше Джей да ходи редовно на училище, да готви домашните си и да носи добри оценки. Гордост трепваше всеки път в душата на Сам, когато си спомнеше, че през следващата година Джей щеше да завърши училище като отличник на випуска си. Момчето беше умно, в това нямаше никакво съмнение. И той щеше да се постарее да прати сина си в колеж, за да има един ден такива възможности, които той самият никога не беше имал.

Издържката за себе си и момчето осигури с парите, които получаваше като наемник. Едва ли имаше кътче на земята, където да не бе воювал. Беше войник и нямаше възможност да учи. Но му плащаха добре. Тъй като често отсъстваше от страната, принуди се да даде Джей в интернат. Но сега, сега вече му беше дошло до гуша да убива. Не мечтаеше за нищо друго, освен за място, където да се чувстват у дома си — може би няколко декара земя, малко животновъдство, тишина и спокойствие. Това бъдеще искаше да осигури за себе си, когато прие тази задача, дори само половината от парите щеше да е достатъчна за началото, още повече че имаше спестявания и от по-рано. Но първо трябваше да се завърне жив.

В джунглата сякаш беше настъпило спокойствие. Сам не чуваше вече стъпките на войниците. Може би си бяха заминали, а може би още не. Може би изчакваха и се надяваха, че тишината ще ги подмами да напуснат скривалището си.

Лиза замърда под него. Той внимателно се плъзна настрана и я потупа по раменете, за да я предупреди, че не бива да издава никакъв звук. Тя се обърна към него и го изгледа. Лицето ѝ беше изцапано, а косата падаше в очите ѝ. Ръката, повдигната да отмахне кичура от лицето, леко трепереше.

— Отидоха ли си? — прошепна тя. Думите едва се чува.

— Не знам. Струва ми се, че да, но не съм сигурен. Ще трябва да останем още известно време тук. Ранена ли си някъде? — гласът на Сам беше тих като нейния. Погледът му се плъзна по тялото ѝ. Гърбът на якето беше изцапан с кръв, но най-вероятно това беше неговата собствена кръв...

— Не, не мисля. Имам само слабо главоболие.

Сам остави оръжието си на земята и опипа с ръка черепа ѝ. На тила си имаше голяма подутина, когато я докосна, тя изскимтя от болка.

— Сигурно си ударила главата си, когато джипът се преобърна — прошепна той. — Мисля, че не е нещо сериозно.

Тя кимна в знак на съгласие. После се вгледа в гърдите му. По челото ѝ се появиха бръчки.

— Дрехите ти са в кръв. Ранен ли си? — гласът ѝ прозвуча уплашено и загрижено.

Сам изкриви лице.

— Улучиха ме в лопатката. Не вярвам да е лошо. Във всеки случай съм все още жив.

— Но ти губиш много кръв. Не трябва ли да превържем рамото или нещо от този род?

— После. Когато сме на сигурно място. Засега трябва да сме крайно предпазливи. Може би въпреки всичко не са си отишли.

Лиза видимо потрепери, после легна отново по очи и скри лице в ръцете си. Сам беше до нея, поемаше дълбоко дъх, за да се пребори с понизващата болка.

След около час постави внимателно длан върху рамото на Лиза.

— Сега ще се огледам. Ти ще останеш тук и ще мълчиш, независимо какво ще се случи.

Лиза вдигна глава, за да го погледне. Той мълчаливо ѝ подаде пистолета. Тя го пое с трепереща ръка.

— Само не стреляй, за бога, по погрешка в мен — предупреди я той с мрачен хумор. После се измъкна навън.

Когато се върна, тя се изправи и седна. Гледаше го уплашено, докато той пропълзваше към нея под храста. Той посегна мълчаливо към пистолета. Тя му го даде с огромно облекчение.

— Мисля, че е чисто. Хайде да тръгваме.

— Ами... рамото ти? Не трябва ли да предприемем нещо? Поне да го превържем? — тя го гледаше загрижено.

— После — каза той недоволно. — Хайде, не искам да съм тук, когато се върнат.

Лиза преглътна. Казаното беше достатъчно. Тя на драго сърце се измъкна изпод храста.

Навън се изправи на крака и залитна. Коленете ѝ бяха омекнали и тя се изплаши, че няма да издържат тежестта ѝ. Сам видя, че ѝ е трудно. Огледа я със смръщено чело.

— Спри за малко — предложи той. — Поеми няколко пъти дълбоко въздух. Знам, че главата сигурно дяволски те боли, че се боиш и че краката не те държат, но трябва да изчезваме от тук.

Лиза го погледна и осъзна, че беше много по-зле ранен от нея и въпреки това е готов веднага да предприеме нещо. Чувстваше се засрамена. Имаше само леко главоболие, това беше всичко, а самообладанието ѝ се канеше да я напусне. Щом той можеше да излезе прав от това място, значи и тя го можеше. Прокара ръка по гръбнака си и кимна.

— Наред съм.

— Добре — той коленичи и измъкна пакета храна изпод храста.
— Да тръгваме.

Изправи се, взе оръжието с дясната си ръка и закачи пакета през здравото си рамо. Огледа се за Лиза и тръгна напред, след като се увери, че тя го следва.

Продължиха да крачат часове, след като слънцето беше изгряло и светлината му се прецеждаше през гъстите листа. Беше мъчително придвижване напред. Храсталакът бе непроходим. Понякога Сам трябваше да измъква ножа от кончова на ботуша си, за да си пробива път. Понякога успяваше да направи проход само с тежестта на тялото си. Въпреки раната изглеждане неуморим. Лиза, която го следваше омаломощена, скоро така се изтощи, че не можеше вече да изпитва и страх. Не мислеше за нищо друго, освен как да прави крачка подир крачка.

Около тях в джунглата кипеше живот. Комарите заплашваха да ги изядат живи. Сам спря и извади опаковка инсектицид от санитарния пакет. Напръска първо Лиза, а после и себе си. След това стана малко по-добре. Тъмнозеленият балдахин над главите им пропускаше само от време на време по някой слънчев лъч да докосне влажната земя. Растения, дебели колкото Сам, се спускаха, виейки се, от високите дървета. Навсякъде имаше птици и дребни животинки. Сам каза на Лиза, че може да е доволна, дето по-едриите обитатели на джунглата, лъвовете и гепардите, очевидно са подушили миризмата на хора и ги отбягват. Лиза наистина беше благодарна на този факт, но това не ѝ пречеше все пак непрестанно тревожно да се обръща назад.

С течение на времето от високата влажност на въздуха и силния мирис на джунглата ѝ прилоша. Това беше тежката сладникава

миризма на разлагащи се растения и животни. Мокрите кичури коса полепнаха по лицето ѝ. Пот се стичаше по тялото. Когато Сам най-сетне спря, Лиза залитна. Изохка и се свлече на колене.

— Ще починам малко — каза той и се отпусна до нея на земята. С дясната си страна се облегна на възлестия ствол на едно дърво. Лиза изпита угризения на съвестта, когато се сети за раната му. Така се беше вдала в собствените си страдания, че почти я бе забравила.

— Дай да видя рамото ти — каза тя. Сам я погледна бегло и после сви рамене, изразявайки съгласието си. Като едва събра сили да мръдне от мястото си, Лиза пропълзя отзад до него.

Ризата на гърба му беше почерняла и се беше втвърдила от засъхналата кръв, с изключение на един малък участък над лопатката, който червенееше все още влажен.

— Можеш ли да съблечеш ризата си? — попита отпаднало Лиза. Надяваше се, макар всичко да говореше точно обратното, че раната нямаше да изглежда толкова зле, когато напоената с кръв риза не я покрива повече.

Сам не отвърна, а почна да разкопчава ризата. Опита се да я съблече, но тя беше, залепнала за раната. Опита се да я издърпа внимателно и понеже тя не се отделяше от кожата, Лиза чу как той си поема дълбоко дъх. С рязко движение дръпна плата надолу. След като ризата се свлече от гърба му, Сам свали и кобура на пистолета си. После със стон изпусна въздух.

Лиза занемя, когато видя рамото му. След като беше дръпнал ризата от раната, тя беше почнала отново да кърви. От черната дупка се стичаха червени струйки. Под засъхналата кръв тъканта около раната изглеждаше черна и подута. Прясната и старата кръв се смесиха на гърба му. Лиза усети, че ѝ прилошава.

— Е? — изръмжа той, тъй като тя не казваше нищо.

— Изглежда ужасно.

— Не може да изглежда по-зле, отколкото го чувствам. Зверски ме боли.

— Съжалявам — гласът на Лиза бе пропит със съчувствие. И при най-добро желание не можеше да си представи как беше успял да върви толкова много с една толкова ужасна рана. Възхищението от него, което и без това беше голямо, неимоверно много нарасна. Беше

сигурна, че би умряла на място, ако тя би имала такава рана на гърба си.

— Кърви ли още? — гласът му изразяваше доста слаб интерес.

Лиза преглътна, преди да даде отговор.

— Малко.

— Тогава най-добре е да превържеш раната. В пакета сигурно има необходимите неща.

— Да, да, разбира се.

Лиза отново преглътна и пропълзя до мястото, където Сам беше изпуснал пакета. Отвори го и почна да рови из него. След малко извади малка черна кутийка, върху която имаше нарисован червен кръст.

— Да, това е — потвърди Сам. Тя отново пропълзя до него, изправи се на колене и премести тежестта на тялото си върху петите. После отвори кутията и заразглежда слисано съдържанието. Нямаше ни най-малка представа какво следва да направи най-напред.

— Какво... какво да направя?

Сам въздъхна.

— Виждаш ли кафявото пластмасово шишенце?

Лиза го намери и кимна. Когато забеляза, че той не може да я види, тъй като беше коленичила зад него, тя отговори:

— Да.

— Това е антисептично средство. Налей малко върху марлята и я наложи върху раната.

Лиза послушно извади марля и малка ножичка от кутията и отрязва малко парче, което нагъна няколко пъти. После изсипа от лекарството, така че марлята да се напои. Тъкмо се канеше да притисне превръзката към раната, когато една мисъл ѝ мина през главата.

— Сам — каза тя отпаднало и гледаше хипнотизирано гърбът му. — Къде е куршумът?

Той изпръхтя раздразнено.

— А ти какво си мислиш? Все още е вътре.

Лиза притвори за миг очи.

— Дали... да не се опитаме да го извадим?

— И ти ли ще извършиш операцията? Забрави го! Куршумът ще трябва да остане там, дето си е, докато отидем някъде другаде.

— Ще можеш ли обаче да се движиш така?

— Ще трябва, нали? — гласът му прозвуча още по-раздразнено.
— А сега ще продължиш ли нататък?

Лиза прехапа устни и се наведе, за да постави марлята върху раната. Когато порещата течност почна да действа, той трепна и тихо изстена през стиснатите си зъби. После внезапно се свлече до ствола на дървото. Лиза извика името му и се олюля. Очите ѝ бяха широко отворени от панически страх, когато разбра, че той беше загубил съзнание.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Сам!

Той не се помръдна и изобщо не реагира. Лиза пропълзя край него, молейки се наистина да е само в безсъзнание. Какво, за бога, би трябвало да направи, ако със Сам се случеше нещо?

Главата му се беше отпуснала върху гърдите и се замята наляво и надясно, когато тя внимателно го разтърси по здравото рамо. Лицето му беше смъртнобледо под остатъците от черната вакса, но дишането му изглеждаше нормално и когато тя сложи ръка върху окървавената му гърд, усети, че сърцето му бие равномерно. Искаше отново да извика името му и да се опита да го върне в съзнание, но после се поколеба и отново се отпусна назад. Сигурно имаше невероятни болки. Безсмислено беше да го буди, щом можеше също така добре да се погрижи за раната му, докато той не възприемаше нищо и не усещаше болката.

Лиза бавно пропълзя обратно зад Сам. Беше доволна, че са стигнали толкова далеч от мястото, където войниците сигурно продължаваха още да ги търсят. Истинско щастие бе, че Сам едва сега припадна. Докато той е в безсъзнание, щяха да бъдат напълно безпомощни. Тя преглътна и погледна оръжието, което лежеше до тялото му. Урокът по стрелба, който ѝ беше дал, не я освободи от страха пред смъртоносните оръжия. Лиза можеше само да се моли да не срещат никого, докато Сам не бъде в състояние да защитава и двамата.

Тя се пресегна отново към марлята и дълго я притиска към раната, за да може лекарството да подейства. Точно този единствен път Сам имаше нужда от нея, а тя нямаше и най-малката представа, какво да направи. Раната изглеждаше направо ужасно. Най-малкото, което можеше да стори, беше да я почисти и да я превърже. Докато се мъчеше да почисти мястото, тя почна още повече да се безпокои, че раната е много по-лоша, отколкото Сам беше показвал.

Сам продължаваше да е в безсъзнание и Лиза се закле да не изпада в паника, докато не превърже раната. Като почистваше гърдите и ръцете му, тя изпитваше почти нежност. Майчински инстинкт, предположи, но странното чувство въпреки това не я напускаше. Със затворени очи той изглеждаше по-млад и много по-уязвим. Лиза смръщи чело, но ръцете ѝ продължиха дейността си така нещо, че беше почти абсурдно.

Докато тя изтриваше кръвта от небръснатите му бузи, той отвори очи за миг, после още веднъж. Накрая я загледа замаяно.

— Какво стана? — попита малко след това, сякаш не беше съвсем сигурен къде се намира той самият и коя е тя.

— Беше в безсъзнание — отвърна Лиза уж нехайно. — Изглежда, си изгубил много кръв, преди да спрем да починем.

Той затвори очи, без да отвърне нищо. Когато ги отвори пак след около минута, изглеждаше вече на себе си. Когато свърши с почистването на лицето му, Лиза отново приклепна.

— Колко време бях в безсъзнание? — гласът му беше ясен, но лицето му продължаваше да е бледо под загорялата кожа.

— Не много, може би четвърт час.

— Превърза ли рамото ми? — думите му прозвучаха доста грубо. Въпреки необичайната ситуация, изтощението и тревогите си Лиза неволно се усмихна.

— Да — тя забеляза, че усмивката ѝ не му хареса. Той я изгледа ядосано с блестящите си сини очи и за нейна изненада се оттласна от дървото.

— Какво ще правиш? — въпросът беше зададен като от само себе си. Напрежението на мускулите му ѝ показва, че движението му беше причинило доста силна болка.

— Трябва да тръгваме отново — явно се канеше да се изправи.

Лиза го хвана за лакътя.

— Не бъди глупав! — каза тя остро. — Трябва да стоиш на едно място, нужен ти е покой. Казах ти вече — изгубил си доста кръв, така че сега не можеш да се преструваш, че ти няма нищо!

Сам я погледна твърдо в очите. Устните му бяха здраво стиснати.

— Скъпа, струва ми се, че още не ти е ясно нашето положение — каза той отпаднало. — Ония хора продължават да ни търсят, в това няма никакво съмнение. И този път вероятно са довели подкрепление.

Ако ни намерят, а това е тяхната цел, ще ни убият. Но докато се стигне най-сетне дотам, ние вероятно отдавна ще сме почнали да ги умоляваме да го сторят! Имаш ли изобщо някаква представа какво удоволствие ще бъде за тях да измъчват жена? Не, разбира се, че не! Навярно си въобразяваш, че би могла да им кажеш коя си и че нямаш нищо общо с това, което ние сме замисляли, и след това те ще те пуснат. Лиза, тези животни измъчват и убиват за удоволствие! За тях би било върховна наслада да те чуят да крещиш от болка... — спря по средата на изречението, когато видя как лицето ѝ пребледня при — нагледното описание, което беше направил. Досега тя чисто и просто не си беше позволявала да си представя какво щеше да стане с тях, ако ги заловят преследвачите им. — Във всеки случай не можем да си позволим да губим време за каквото и да било, докато не напуснем страната — завърши той.

Лиза остана още малко седнала, като хапеше долната си устна. Нищо на света не би искала повече от това да напусне тази варварска страна...

— Но ти си ранен... — тя не разбираше как щяха да се справят, докато раната му е в това състояние. Щом веднъж беше вече изпадал в безсъзнание, най-вероятно това щеше да му се случи още много пъти, освен ако не спреше малко, за да преодолее слабостта от загубата на кръв. А без него тя не би могла да отиде никъде. Внезапно Лиза осъзна, че нямаше да си тръгне дори и тогава, когато би могла да се оправи и без неговата помощ. Той имаше нужда от нея.

— Ако войниците ни настигнат, ще ми се случи нещо много лошо, и на тебе също — отвърна той ядосано. — А сега тръгвай.

При последните думи той се изправи на крака. Лиза остана още малко коленичила и го погледна угрижено. Накрая се предаде и се изправи без повече възражения.

— Би ли ми подала ризата?

Лиза хвърли само един поглед към напоената с кръв дреха и поклати отрицателно глава.

— Нали не възнамеряваш сериозно да обличаш пак това нещо? Имам предвид... погледни я само!

Сам изви очи към небето.

— Но така не бих могъл по никой начин да ходя през джунглата — той посочи голото си тяло. — Освен ако река да се предложи за

храна на всички възможни насекоми, познати досега на човечеството — пък и на много повече от тях. А сега престани да спориш с мен. До гуша ми е дошло. Дай ми ризата.

— Защо не облечеш моето яке вместо нея?

— Не искам да обличам това проклето яке — отвърна той и я изгледа разгневен. — Искам си ризата. Ще ми я подадеш ли, или сам да я взема?

Лиза разбра, че само си губят времето в безсмислени разправнии.

— По дяволите! — изруга Сам, тъй като тя все още не се помръдваше.

Лиза безмълвно му подаде ризата, за да не се навежда той. Помогна му да се облече. Инстинктивно се отнасяше с него като с дете.

— Не съм безпомощен — изръмжа Сам, когато тя закопча и последното копче.

Лиза моментално свали ръцете си, които лежаха на гърдите му, и отстъпи назад. Майчинските ѝ чувства, които той очевидно бе забелязал, я накараха да изпита нещо повече от стеснение.

— Можеш ли да събереш нещата? — навъсено попита той след малко.

Лиза беше разпиляла по земята цялото съдържание на пакета.

Когато събра всичко, тя вдигна плика — тежеше, но Лиза беше доволна, че го имат. Какво щяха да правят без него? Тя смръщи лице. Сам беше в състояние да приготви обяд и от три яденета, ако му кажеше поне десет минути по-рано. Едно нещо научи наистина: това бе човек, на когото може да се разчита в заплетени ситуации.

— Дай ми го — каза Сам.

Лиза го погледна недоверчиво, когато той протегна ръка към пакета.

— Не, аз ще го нося — отвърна тя.

Той я изгледа недоволно.

— Давай!

— За бога! — Лиза изгуби търпение. — Остави ме да го нося аз! Допреди малко беше в безсъзнание, идиот такъв! Ти си ранен! Не е нужно да ми доказваш колко си здрав и силен, това отдавна го зная! Но сега бъди разумен! Нужна ти е всяка силица, за да останеш на крака и да се движиш напред!

Сам я погледна замислено. Лиза усети, че се изчервява.

— Ужасно си загрижена за мен — забеляза най-сетне той.

Лиза прехапа устни. Мотивите ѝ бяха доста ясни, за да бъдат подлагани на анализ.

— А какво ще правя, ако стане нещо с теб? — тя го погледна твърдо в очите и беше едновременно облекчена и тъжна, когато от тях изчезна въпросителният поглед.

— Вярно е — каза той, преди да ѝ обърне гръб отново и да потегли напред.

С напредването на деня уважението, което Лиза и преди изпитваше към Сам, се превърна в страхопочитание. Той вървеше тежко пред нея, пробиваше си път и не показваше колко го боли, но Лиза вече беше видяла ужасната рана на гърба му и знаеше как се чувства. Сигурно търпеше невероятни мъчения, да не говорим за изтощението и загубата на кръв. Единственото, което продължаваше да го държи на крака, беше желязната воля. Лиза беше вбесена и същевременно покъртена. Този луд човек с неговата гордост! Не разбираше ли, че му е нужно спокойствие? Лицето му преbledняваше все повече, но на предложението ѝ да се подпира на нея той отвърна с мълчалив отказ.

Следобедът като че ли нямаше край. Започна и да вали — не беше лек летен дъжд, а направо буря. Оставиха джунглата зад себе си и сега, незащитени от нищо, се влачеха през поля, чиято златистожълта трева полягаше под силата на дъжда.

На Лиза ѝ беше горещо, така че първите капки прие с радост, но когато водата взе да се стича по тялото ѝ като водопад, тя се почувства така зле, колкото никога не си беше представляла, че може да се чувства. Зъзнеше до мозъка на костите си и дори якето на Сам, което той упорито беше отказал, не представляваше никаква защита. Зъбите ѝ тракаха, а краката ѝ затъваха в калта при всяка крачка, но Сам продължаваше да крачи неуморно напред. Искаше да изкрещи и да го спре — поне за миг. Какво искаше да ѝ докаже? Гледаше с безсилен гняв гърба му. Беше уморена до смърт, сигурно и той се чувстваше така. Единственото разумно нещо беше да спрат за почивка. Преследвачите им сигурно нямаше да тръгнат в тази буря. Никой човек, комуто беше останала капчица разум, не би вървял излишно в такова време.

Накрая тя не издържа. Ако не седнеше веднага на завет под трите широколистни дървета, изправящи се точно пред тях, имаше чувството, че ще припадне от изтощение.

— Сам! — извика тя и затича, залитайки, към дърветата. — Сам, ела тук!

Останала без дъх, тя достигна дърветата и се облегна на един грапав ствол. В първия миг се изплаши, че Сам не я беше чул. А може би пък я беше чул, но искаше да продължи напред и да я остави на собствената ѝ съдба. За огромно нейно облекчение той се обърна и тръгна към нея.

Когато застана пред нея, тя го погледна вироглаво. Лицето му беше пепелявосиво и белязано със знака на изтощението.

— Какво има? — попита той и се подпря с едната си ръка на дървото.

— Трябва да почина малко. Моля те — Лиза се сви пред краката му и го загледа умолително. В негово присъствие се чувстваше невероятно малка, и то не само по големина. Той бе човекът, отнесъл куршума. Тя изобщо не беше ранена, но нямаше повече сила дори да трепне с някое мускулче. Беше срамно и не говореше добре за издръжливостта ѝ, но тя не бе в състояние да промени нещата. Бе съвсем ясно, че е изразходвана без остатък.

— Добре — Сам, изглежда, разбра, че тя наистина е стигнала до предела на възможностите си. — Ще си поемем дъх тук. Десет минути. Не повече.

Със звук, нещо средно между въздишка и стенание, той се отпусна до нея, облегна се на здравото си рамо, протегна единия си крак, после привлече и другия до него.

— Как се чувстваш? — попита Лиза след малко и тревогата ѝ за него се засили, когато го погледна. Изглеждаше наистина зле. Кожата му беше почти сива, а очите му блестяха твърде много.

— Бил съм и по-добре — призна той. — Но не мисля, че се намирам в смъртна опасност. А на тебе какво ти е?

— Всъщност съм само уморена — отговори Лиза. Помъчи се гласът ѝ да не звучи прекалено сериозно. — Как е рамото ти?

— А ти как смяташ? Дяволски ме боли.

— Съжалявам — бе всичко, което Лиза можа да каже. Стори ѝ се безкрайно неподходящо. — Мога ли да направя нещо за теб?

— Тъй като не си нито лекар, нито магьосник — не.

И двамата замълчаха. Сам си запали цигара и я подаде на Лиза. Знаеше, че не пуши, но може би смяташе, че в момента никотинът би могъл да действа успокояващо. Стомахът ѝ се обади и тя се сети, че не е яла почти цяло денонощие. Пред всеки друг би се притеснила от този звук, но познаваше Сам така добре, че не ѝ стана неудобно.

— Гладна си — не беше въпрос, а ясна констатация, която прозвуча колкото шеговито, толкова и незаинтересовано.

— Да.

— Виждаш ли ония жълтеникави неща, които висят над нас? — той посочи над главата ѝ.

Лиза послушно вдигна поглед към приличните на тикви плодове, показващи се между тъмнозелените листа на дървото.

— Да.

— Това са плодове, независимо дали ще повярваш или не. Дори са доста вкусни. Ако ги стигнеш, можеш да хапнеш от тях.

— Много смешно.

Сам се ухили.

— Окей, щом не ти се катери по дървета, разполагаме още и с говеждо месо.

— Благодаря, много мило от твоя страна — не беше разположена за шеги и побърза да разопакова месото, без да губи време.

— Сам — попита тя малодушно, след като засити донякъде глада си. — Какво ще правим?

— Ще продължим да бягаме.

— Искам да кажа: как ще се измъкнем оттук? Къде изобщо отиваме?

— Предполагам, че в момента се намираме на запад от Тули, това е град, ако не си запозната с географията на Родезия. Южноафриканската граница би трябвало да е на около петдесет мили на юг. Трябва да ги изминем за три до четири дни. Едва когато минем границата, ще сме в безопасност.

— О! — гласът на Лиза прозвуча още по-обезкуражено отпреди.

Петдесет мили винаги бяха представлявали малко разстояние за нея — когато караше кола. Но да ги измине пеша, това е все едно да обиколи половината земно кълбо.

— Бих могъл да открадна кола — продължи Сам така естествено, сякаш да крадеш кола е най-нормалното нещо на света, — но те сигурно разчитат точно на това. Обзалагам се, че навсякъде по шосетата има патрули.

— Кой са те?

— Хората, които ни преследват.

— Това и аз зная — тя го погледна недоволно. — Но кои са те? Какво, за бога, си направил, та така са се настървили непременно да ни заловят? Щом се налага да жертвам живота си за нещо, то дяволски ми се иска да зная за какво точно.

Сам я погледна замислено.

— По-добре е за теб да не знаеш. Така поне никой няма да те накара да признаеш нещо — и може би ще живееш по-дълго. Ако — казах само „ако“ и няма защо да ме гледаш така уплашено — ако ни заловят, те ще искат на първо място да получат информация кой ни е наел и защо.

— И кой е той? — попита тя нетърпеливо. Омръзнало ѝ беше покровителственото му отношение.

— Казах ти вече, че е по-добре за теб да не знаеш.

— По дяволите! Стига вече! — Лиза се изпъна като свещ, въпреки умората си.

— Наистина ли искаш да разбереш? — Сам я погледна твърдо в очите.

Лиза си помисли: „Наслаждаваш се сега, нали, негоднико?“

— Да, аз искам да разбера.

— Добре — гласът му беше безизразен. Подигравателната усмивчица изчезна. — Сама пожела. Не ме упреквай, ако това, което чуеш, не ти хареса. Войниците, които ни гонят, са въстаници, които се предвождат от Томас Кимо, предполагам, чувала си за него? — Лиза кимна. — Очевидно са разбрали защо сме тук, понеже ни очакваха. Ние влязохме в капана.

— Но какво трябваше да правите тук? — Лиза беше наясно, че това беше основният пункт, по който Сам не искаше да говори.

Сам затвори очи и облегна глава на дървото. Лиза се вгледа в мъртвешки бледото му лице и прехапа устни. Тя вече се канеше да му каже, че изобщо не иска да узнава нищо, щом му е толкова трудно да ѝ го съобщи. Но в този момент той отвори очи и я погледна твърдо.

— Дойдохме, за да убием Томас Кимо — гласът му не изразяваше нищо.

Лиза разтвори широко очи и се взря в напрегнатото му лице.

— Убийство? — изхриптя тя.

— Можеш и така да го наречеш.

Той продължаваше да я гледа безизразно. Лиза се беше втреничила в тези неразгадаеми сини бездни и тръпката, която пробягна по гърба ѝ, съвсем не се дължеше на времето. Внезапно осъзна съвсем ясно, че не знаеше абсолютно нищо за този човек, не знаеше кой е той, откъде беше дошъл и какво правеше. Знаеше само, че е фантастичен в леглото и понякога можеше да бъде много мил. Но можеше да бъде и брутален и сам ѝ беше признал, че е готов по всяко време най-хладнокръвно да извърши дори и убийство. Без да иска, тя се разтрепери.

— Но защо? — дочу се само шокираният ѝ шепот.

— Защото ми трябват пари — каза той. Очите му нито за миг не я изпускаха. Лиза знаеше, че отвращението, което изпитваше, сигурно ясно се вижда по лицето ѝ, но не можеше да го скрие.

— Смяташе да убиеш човек... заради пари?

— Да, смятах да убия човек. За пари. Доволна ли си сега? — гласът му беше отвратителен.

Лиза се дръпна от него.

Сам я погледа известно време. Погледът му беше неразгадаем.

— Хайде, да тръгваме нататък — произнесе той грубо. Изправи се отново и без да се обърне, хукна рязко в дъжда.

Вече се бе спуснал здрач. Нямаше никакви признаци, че дъждът ще отслабне, когато стигнаха до едно малко селище. Състоеше се от около двайсетина кръгли, покрити със слама колиби. Широка река, която изглеждаше и доста дълбока, течеше край тях и водите ѝ вече заплашваха да излязат от бреговете.

Сам спря изведнъж. Изглеждаше, че в селището няма хора, но той искаше да се увери, че е така.

— Повечето племена, които живеят в такива села, са били прогонени от едната или от другата страна — каза той. — Но човек никога не знае.

— Сам, ще можем ли да останем тази нощ тук? — когато Лиза го погледна в очите, погледът ѝ изразяваше несъзнателна гореща молба.

От злополучния разговор преди няколко часа те не бяха разменили повече от пет-шест думи. Сега Лиза бе така изморена и измръзнала, че ѝ беше все едно дали ще се разгневи и дали си изкарва прехраната, убивайки други хора. Единственото, което я интересуваше, беше настоящият момент. Не искаше нищо друго, освен спокойствие — за предпочитане на сушина.

— Съгласен съм — отстъпи той замислено, след като внимателно я беше разгледал. — Съмнявам се дали ще ни търсят прекалено усърдно, преди да е спрял дъждът. Ти остани тук, докато аз проверя дали наистина сме сами.

Лиза усети как коленете ѝ омекнаха от облекчение. Те щяха наистина да починат. И да спят. И да ядат. С копнеж си припомни храната в пакета на Сам. За един миг ѝ се стори, че тя е съблазнителна колкото вечеря в ресторант с пет звезди.

— Дръж — той ѝ подхвърли малкия пистолет. Лиза го пое автоматично и го загледа с огромно отвращение.

— Не искам да го взема — каза тя съвсем убедено и се опита да му го върне.

— Задръж го — нареди той рязко. — Какво ще правиш, ако не се върна и ти останеш съвсем сама тук? Признавам, че си лош стрелец, но може пък и да улучиш някой слон, ако наистина се понапругнеш. Кой знае, този пистолет би могъл да те предпази да не станеш вечеря на някоя боа.

Лиза веднага си спомни за змиите, за които Сам ѝ беше разказвал преди няколко дни. Бяха големи и зелени и три пъти по-отровни от кобрите. Хвърляха се върху човека без всякакъв предупредителен знак.

Лиза се замисли сериозно, докато Сам беше в селото. Добре, навярно е хладнокръвен убиец, но не са ли такива всъщност всички войници? В какво се състоеше разликата между това да убиеш един-единствен враг за пари и да погубваш десетки хора на бойното поле? Имаше ли изобщо някаква разлика? Сам вече неведнъж ѝ беше спасявал живота. След като джипът се преобърна, тя беше изпаднала в безсъзнание и сега осъзна, че Сам я беше отнесъл на сигурно място, излагайки се на значителен риск. Ранили са го, когато я е носил. Без него, дори и сега би била почти мъртва. Стори ѝ се най-разумно да престане да го осъжда и да изчака отново да се върнат в цивилизацията. Ако изобщо им се удадеше...

— За бога, оглуша ли? Викам те вече пет минути! — изсъска Сам в ухото ѝ.

Лиза подскочи от страх и хукна подир него.

Колибата, в която я отведе, беше от по-малките и се намираше в края на селището. Лиза беше предполагала, че ще пренощуват в най-голямата колиба, но Сам ѝ обясни, че всеки, който дойдеше в селото, непременно щеше най-напред да провери най-голямата колиба. Докато стигнеше до тяхната колиба, те можеха отдавна да са изчезнали. Така поне се надяваше.

Колибата беше доста малка, но изненадващо стабилно построена. Когато Сам запали джобното фенерче и насочи лъча му нагоре, Лиза нададе приглушен вик. В една изкусно изплетена паяжина се люлееше огромен паяк. Сам се изсмя.

— Какво има? — попита той, макар че много добре беше разбрал.

Лиза се тресеше.

— Паяците са нещо отвратително!

— За теб паяците са отвратителни, оръжията са отвратителни, войниците са отвратителни — какво, по дяволите, търсиш изобщо тук? Трябвало е да си седиш у дома при дядо си, където ти е мястото.

Лиза беше изненадана от тази неочаквана злост. Погледна го и напразно се помъчи да определи по-точно изражението му в сумрачната светлина. В този момент той вдигна фенерчето, за да отстрани паяжината.

— Благодаря — каза тя приглушено. Той не реагира, но Лиза почти физически усети сарказма му.

Сам ѝ подаде фенерчето и тя почна да рови из пакета с храна. Имаше още няколко консерви и няколко пликчета сухо говеждо месо, може би щеше да стигне за цяла седмица, ако го разпределяха правилно. Лиза извади консерва свинско с боб и безуспешно затърси отварачка за консерви.

— С какво да я отворя? Със зъби ли? — запита Лиза раздразнено. Сам беше полегнал със затворени очи и, изглежда, не я беше чул. — Сам! — повика тя нетърпеливо, повишавайки тон. Но пак нямаше никакъв отговор — нито с думи, нито с жест. Тя изсумтя недоволно, приближи се и се наведе над него.

— Сам! — в друг случай Лиза би го оставила да спи — той сигурно беше много по-изтощен, отколкото предполагаше, щом можеше да заспи така внезапно, но тя примираше от глад и трябваше на всяка цена да разбере как се отваря тази проклета консерва.

— Сам! — той не мръдна. Тя се наведе и го раздруса за здравото рамо, но за неин ужас, той само тупна на другата страна. Бързо коленичи до него и сърцето ѝ заби чак в гърлото. Вероятно пак беше изгубил съзнание. Ръцете ѝ припряно го опипаха, за да се увери, че диша. Когато притисна длан към раненото рамо, дъхът ѝ секна. Ризата му беше цялата мокра, и то не само от дъжда. Беше една лепкава мокрота... Тя дръпна ръката си и погледна дланта. Дори в тъмнината можа да разбере, че това е кръв.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лиза хапеше устни от страх. Сам сигурно кървеше от часове. Ако не успееше отново да превърже раната, той можеше да умре от загуба на кръв.

Сам дойде на себе си почти толкова бързо, колкото бързо беше изгубил съзнание.

— Не се движи — ръцете на Лиза, които го държаха през кръста, придадоха значимост на думите ѝ. Той простена, погледна я и се подчини. Щом се увери, че няма повече да мръдне, тя разкопча ризата му.

— Боже мой, пак ли съм бил в безсъзнание? — гласът му беше отпаднал.

— Не ми трябва помощта ти, за да си съблека ризата! — тонът му беше почти враждебен.

— Не е вярно — отвърна тя с всичкото търпение, на което беше способна. „Нима никой никога не е бил нежен с него, нима никой никога не се е грижил с обич за него?“ — запита се тя. Очевидно не беше свикнал да се нуждае от помощ или доброволно да я приема, дори и когато беше болен.

— Не, по никой начин — упорстваше той. Гласът му беше отново укрепнал и той сякаш се канеше да се изправи.

Лиза го задържа.

— Слушай — процеди тя през зъби, защото търпението ѝ изведнъж се беше изчерпало. — Раната ти отново се е разтворила и от теб тече кръв като от заклан шопар. Сигурно си го знаел! Но ти, упорит и безразсъден глупак, трябваше, разбира се, да продължиш да се движиш, нали? Сега обаче ще лежиш мирно и ще ме оставиш да превържа раната още веднъж. В противен случай, заклевам се, ще те прасна с дръжката на пистолета по черепа! Разбра ли ме?

Лиза кипеше от ярост, когато свърши речта си. Сам не каза нищо, но я погледна леко развеселено. После, за нейна изненада и облекчение, около устните му заигра усмивка.

— Плашиш ме до смърт — промърмори той подигравателно. — Наистина ли ще ме пернеш по главата?

Лиза малко се успокои. Може би нямаше да ѝ създава трудности. Тя го изгледа мрачно. Когато съблече ризата му, видя, че превръзката се крепи само на едно място. Сигурно дъждът я беше отлепил.

— Как изглежда? — осведоми се той.

— Отвратително — отвърна тя приглушено. Изобщо не възнамеряваше да му спестява неприятните подробности. Трябваше да разбере колко тежко е състоянието му, за да може да ѝ каже какво би могла да направи за него. С положителност знаеше много повече от нея за рани от огнестрелно оръжие.

— Какво означава отвратително? — попита той търпеливо и обърна глава, сякаш би могъл сам да види раната. Това, разбира се, беше невъзможно, колкото и да се мъчеше да си изкълчи врата.

— Около раната всичко е подуто, а цялата горна част на рамото ти, чак до средата на гърба вляво, е в черно и жълто. Освен това раната кърви, наистина не твърде много, но кръвта изглежда някак гъста и не тече, а пръска внезапно от време на време. Сигурно боли невероятно. Можеш ли изобщо да движиш ръката си?

Сам се опита и раздвижи лявата ръка напред и назад. Лицето му пребледня още повече и той задиша шумно. Лиза, която видя как от раната му бликва кръв, му извика да престане. Той затвори очи и по челото му избиха капки пот. За момент Лиза се изплаши, че отново е изпаднал в безсъзнание.

— Сам?

— Всичко е наред.

Напрежението в гласа му обаче показваше ясно, че нищо не е наред. Лиза го погледна разтревожено. Беше невероятно колко безпомощен можеше да изглежда този огромен, силен човек!

— Какво да направя? — попита тя предпазливо. — Да превържа ли отново раната?

— Спокойни ли са ръцете ти?

Лиза премига, без да разбира, и после погледна към тънките си слаби пръсти, които го държаха през кръста. Докато разкопчаваше ризата му, те трепереха.

— Не... не са много спокойни — призна тя.

Той издаде звук на недоволство. Очите му продължаваха да бъдат затворени и беше блед като статуя от мрамор.

— Тогава ще трябва да направиш нещо, за да ги успокоиш. Виж най-долу в пакетчето. Ще намериш бутилка уиски. Отпий една по-солидна глътка и ми го дай.

— Защо? — попита Лиза и гласът, както и лицето ѝ, отразиха ужаса ѝ. Боеше се, че вече знае отговора.

— Защото ще трябва да извадиш куршума. После ще зашиеш раната. Игла и конец ще намериш в пакета.

Лиза беше изумена.

— Не... мога — заекна тя и се отпусна на пети.

— Ще трябва да го направиш — каза той. — Ръката ми изтръпва. До утре изобщо няма да мога да я движа. Чувствам вътре онова проклето нещо как дращи по костта. При всяко движение ми причинява адска болка. Куршумът трябва да се извади и ти трябва да го направиш. Няма кой друг.

— Не — каза Лиза отпаднало.

Сам продължи с неумолим глас:

— След като извадиш куршума — не би било трудно да го намериш, само трябва да следваш отвора, който си е направил на влизане, — ще трябва да дезинфекцираш раната и да съшиеш ръбчетата както парчета плат. Внимавай само всичко, което използваш, предварително да обработиш с антисептично средство, конца също. Не искам рамото да се възпалява, тогава бих се чувствал още по-зле, отколкото сега. Разбрано?

Лиза седеше неподвижно и го гледаше втренчено. Не можеше да преодолее страха и да го направи. Дори само видът на кръвта беше достатъчен, за да ѝ прилошее. И все пак беше почистила съсирената кръв от отвратителната рана на гърба му и я беше превързала, без да ѝ трепне окото.

— Сам, сигурен ли си, че трябва? — попита тя накрая. Чувстваше се замаяна. — А ако... ако ти причиня болка?

Той се търкулна по корем и облегна глава върху здравата си ръка. Лицето му беше обърнато на другата страна, но ѝ се струваше, че съзира бледа усмивка.

— Не се тревожи, скъпа, наблизко няма жизненоважни органи — дори и да би се опитала, пак не би могла да ме убиеш. А ако не се

постараеш, няма да мога изобщо да си движа ръката и тогава ще ни бъде дяволски трудно да се измъкнем от тук. Хайде, прави каквото ти казах — донеси уискито. После ще ти обясня какво ще е следващото действие.

Лиза се подчини без желание и пропълзя до мястото, където беше оставила багажа. Порови малко и намери почти пълна бутилка уиски. Докато я изваждаше, ръката ѝ трепереше. Колкото повече премисляше какво иска Сам от нея, толкова по-сигурна беше, че нямаше да може да го направи.

— Няма да стане — каза тя, когато откри слаба надежда, че ще може поне да отложи това, което я караше да направи. — Нямаме достатъчно светлина. Ще трябва да почакаме поне до разсъмване.

Той ѝ обясни как да закачи лампата. В никакъв случай не желаше да чака до следващия ден.

— Сам, обаче... — нарани се да възрази Лиза, но после се отказа. Той наистина смяташе тази импровизирана интервенция за неизбежна, макар и той, както и тя, добре да знаеше, че му предстоят силни болки.

— А сега какво? — попита тя, след като закачи лампата по най-добрия начин.

— Потърси иглата и конеца. Не вдявай много дълъг конец, около трийсет сантиметра ще са достатъчни.

Той лежеше неподвижно, докато Лиза изпълни казаното. Мина известно време, докато вдене конеца, тъй като ръцете ѝ не бяха много спокойни, но най-сетне успя.

— Готово — заяви тя.

— Не забравяй да дезинфекцираш иглата и конеца, преди да ги използваш — предупреди я той. Тя кимна мълчаливо. — А сега извади ножа от ботуша ми — продължи той. — Нали знаеш къде го държи?

Лиза знаеше, разбира се. Тя извади застрашително изглеждащия нож от кончова на десния ботуш на Сам. Острието му беше извито и остро. Сам ѝ беше разказвал, че африканците го наричат „Крие“... Пребледня, като си представи как ще използва ножа, за да разрязва здравата плът на Сам.

— Не мисля, че ще се справя — тя преглътна, приседна до него и се вторачи в лъскавото острие, сякаш никога не го беше виждала.

— Не, ще се справиш — на нея ѝ се прииска и тя да бъде така уверена, както се представяше той. — Трябва да се справиш — добави

Сам.

Въпреки безпокойството си Лиза разбра, че няма друг избор.

Погледа ножа още известно време и после сви решително рамене. Трябваше. Трябваше да го направи заради самата себе си. И заради Сам.

Тя изпълняваше указанията на Сам и извади марля, антисептичното средство и пластир от санитарния пакет. С това приготовленията сякаш бяха приключени.

— Готово? — попита Сам, когато стана ясно, че тя се бави само за да отложи колкото може повече това, което беше неизбежно.

— Мисля, че да — ако този отговор прозвуча неуверено, това си имаше своите причини — тя се чувстваше неуверена.

— Добре. Отпий сега една глътка уиски и ми подай бутилката. Мисля, че ще ми трябва.

— Само да си посмял да се напиеш! — предупреди го Лиза с писклив глас. Изведнъж ѝ се стори, че той би могъл така да се напие, че да не може повече да ѝ помогне, когато стане необходимо.

— Докато ти си с този нож в ръката? За това изобщо не може и дума да става — отвърна той и направи гримаса. — А сега можеш да започваш. Първо гледай да глътнеш уискито си. Може би на теб ще ти трябва повече, отколкото на мен.

През целия си живот никога досега Лиза не беше пила ракия, но Сам беше прав — имаше нужда непременно от нещо с повече градуси. Отвори бутилката, вдигна я до устата си и отпи голяма глътка. Всичко — от устната кухина чак до стомаха ѝ пламна като залято с лава. Тя се закашля и задъха, но беше принудена да признае, че ѝ стана по-топло, когато тялото ѝ се отпусна малко след шока, и тя се чувстваше вече по-смела.

— Ето — подаде бутилката на Сам. Той я пое със здравата си ръка и отметна глава, за да може да отпие. Количеството, което погълна, беше толкова голямо, че Лиза се изплаши.

— Обеща ми да не се напиваш — припомни му тя с упрек, когато той най-сетне свали бутилката.

Сам я изгледа презрително.

— Скъпа, та тези няколко капки не са в състояние дори да ми замаят главата — отвърна той саркастично. Лиза хвърли поглед към

бутилката, от чието съдържание липсваха почти три четвърти, и можеше само да се надява, че той казваше истината.

— Сам, съвсем сигурен ли си наистина, че го искаш? — тя му даде за последен път възможност да премисли.

— Съвсем сигурен съм — отвърна той. Отново ѝ подаде бутилката и затвори очи. Когато Лиза остави бутилката на земята и се наведе над него, насочвайки ножа към раната, той отново я погледна. — Смяташ ли, че ще можеш да ми свалиш колана? — попита Сам най-неочаквано и при тези думи посегна към токата му.

Лиза блъсна ръцете му и свали колана.

— Какво да правя с него? — запита тя неуверено.

— Дай ми го — тя го направи. Той сгъна внимателно колана.

— Какво смяташ да правиш с него?

Той я погледна бегло и за неин ужас пхна колана между зъбите си.

Тя издаде приглушен звук. Нямаше да се справи! Чисто и просто не беше в състояние да го направи! Сам трябва да беше разбрал по лицето ѝ, че се колебае, защото протегна здравата си ръка и улови нейната.

— Не се тревожи — каза той твърдо, докато я държеше успокоително за ръка. — Случвали са ми се вече много по-лоши неща от това, което ти сега можеш да ми причиниш. Освен това нямаш никакъв друг изход — трябва да го направиш. Ясно ли е?

Лиза погледна в сините му очи, които сега бяха много по-тъмни поради болката. Тя преглътна. После кимна уморено.

— Добро момиче — той стисна ръката ѝ още веднъж и после я пусна. — А сега гледай да приключим по-скоро с това.

Отвърна глава настрани, затвори очи и ухапа колана между зъбите си. Лиза само седеше и го гледаше. Не можеше просто така да пхне ножа в рамото му...

Накрая той пак извади колана от устата си и я погледна:

— Е, какво има?

— Ами... не зная какво трябва да направя.

Той изпъшка и повтори още веднъж напътствията, които ѝ беше дал. После я накара да повтори всичко и когато се увери, че тя наистина знаеше какво трябва да направи, ухапа отново колана, легна и зачака.

Лиза изля дезинфекционния разтвор върху ръцете си и върху ножа. Вече нямаше какво друго да прави и трябваше да започне с изрязването. Хвърли бегъл поглед към лицето на Сам. Беше напрегнато и всички мускулчета се бяха свили в очакване на болката, която тя неминуемо щеше да му причини. Белите му зъби се бяха забили в колана, а ръцете му бяха свити в юмруци. Когато го погледна и възприе в него мъжа, с когото се беше любила и спорила през последните седмици и от когото напоследък беше зависима във всяко едно отношение, тя цялата затрептя от безпокойство. Решително отвърна поглед от лицето му, разгледа рамото му и се насили да гледа на него като на неживо същество, може би като на жабата, която беше разрязвала някога в час по биология.

Успя. След няколко минути стомахът ѝ се беше успокоил. После се залови за работа.

Когато ножът потъна на около пет сантиметра в рамото на Сам, Лиза така силно прехапа долната си устна, че усети кръв в устата си. Гъста яркочервена кръв бликна от дупката, която почна бързо да потъмнява. Лиза не направи нищо, за да я отстрани, така че скоро кръв имаше навсякъде — по ръцете ѝ, по ножа, по гърба на Сам и по панталона му. Когато натисна ножа по-дълбоко в раната, Сам направи внезапно движение с ръка, като че ли да я спре, но веднага се овладя. Лиза хвърли бърз и измъчен поглед към лицето му. Беше бяло и лъщеше. Капки пот се стичаха по челото и бузите му. Очите му бяха здраво стиснати, ръцете продължаваха да са свити в юмрук. Зъбите му почти бяха прегризали кожата на нагънатия колан. Лиза усети как в очите ѝ бликват сълзи. Премигна, за да може да вижда по-добре, но дойдоха нови сълзи, които потекоха безпрепятствено по лицето ѝ. Тя се опита да си внуши, че не я вълнува дали му причинява болка и съзнателно си припомняше многото случаи, когато я беше унижавал. Тези болки бяха най-малкото, което беше заслужил — но докато се мъчеше да повярва в това, Лиза разбра, че е чиста загуба на време да си втълпява такива глупости. Който и да беше той и каквото и да беше направил — тя не можеше да понася да го гледа как страда. Тя беше шокирана, когато осъзна, че би предпочела да поеме върху себе си болките от тази импровизирана операция, само и само да му ги спести. Това беше нелогично и не за вярване, като се вземеше под внимание фактът, че през повечето време, откакто го познаваше, го беше мразила

с цялото си сърце, но точно такива бяха чувствата ѝ сега. Лиза усети примаяване, когато осъзна, че с течение на времето може би се беше привързала към него много повече, отколкото би трябвало.

Сълзите почти я заслепяваха, но това не пречеше, тъй като от раната бликаше толкова кръв, че и без това не би могла да види нищо. Принудена беше да се осланя единствено на чувствителността на пръстите си, докато изследваше бавно рамото му. Беше вече готова да изпадне в отчаяние, когато най-последно върхът на ножа — с лек металически звук — опря в нещо твърдо.

— Мисля, че го намерих — каза тя може би повече на себе си, отколкото на Сам. Гласът ѝ изразяваше такава дълбока благодарност, че думите прозвучаха като молитва. Разбира се, Сам не отговори, но на нея ѝ се стори, че мускулите на лицето му малко се поотпуснаха.

Лиза си припомни указанията на Сам и започна да действа колкото се може по-бързо. Дезинфектира дългата пинсета, която беше намерила, и я провря по кървавата следа, която беше прокарала с ножа. Обтегна мястото около раната и за изненадващо кратко време — особено като се имаше предвид колко дълго се бе мъчила да открие куршума — достигна до него с пинсетата. Сега ѝ бяха необходими само секунди, за да го хване и да го изтегли от раната. Разглеждаше окървавеното късче метал и изпитваше такова облекчение, че ѝ идваше да крещи от радост.

— Извадих го, Сам, извадих го! — викаше тя радостно.

Сам потрепери, когато тя изля дезинфекционния разтвор право в отворената рана, и трепна още веднъж, когато я усети да съшива разкъсаната кожа с внимателни, макар и неумели движения, но Лиза разбираше, че мускулите му не са вече така напрегнати, и знаеше, че и той се радваше като нея, задето беше устоял на тези мъки.

Когато заши раната и почисти гърба му от кръв и когато най-сетне залепи пластирите със стерилната превръзка, тя се усети така изтощена и изцедена, сякаш я бяха въртели в центрофуга. Премига, отпусна се на пети, избърса ръцете си в ризата на Сам и го погледна. Той лежеше по корем със затворени очи. Там, където кожата му не беше окървавена или изпотена, беше бледа, почти пепелявосива. Лиза внимателно издърпа колана, който той почти беше прегризал. После навлажни малко парче марля и избърса лицето му.

— Добре ли си? — попита тя пресипнало, когато ѝ се стори, че Сам не дава ни най-малък признак да е възприел жеста ѝ. Той не отговори. Лиза прехапа загрижено устни и се изплаши, че отново е изпаднал в безсъзнание. Впрочем би могла твърде добре да го разбере. И без това се беше чудила как издържа толкова време на болките. Лиза си представи Джеф при подобна ситуация и беше убедена, че би крещял от болка и страх още от момента, в който куршумът попадне в тялото му.

За огромно нейно облекчение Сам отпусна юмруци и бавно отвори очи.

— Да, добре съм — каза той. — Добре си свършихте работата, доктор Колинс. Гордея се с вас — и вие също можете да се гордеете със себе си.

— Б-благодаря — беше глупаво, но тя наистина заекна.

Сам усети, че гласът ѝ трепери, и бавно се обърна на здравата си страна, надигна се и се подпря с дясното си рамо на стената.

— Сам, ти не бива...

— Плакала си — прекъсна я той. Прозвуча като упрек. Лиза вдигна ръце и плахо избърса навлажнелите си очи.

Чувстваше се като десетгодишно момиченце. Значи беше плакала — но си каза упорито, че това още нищо не означава. И друг път беше плакала заради някой тъжен филм, или защото някое домашно животно се е наранило, беше плакала заради книги, които четеше, беше плакала за какво ли не. Но във всеки случай сълзите ѝ сега съвсем определено нямаха това значение, което Сам предполагаше — че е почнала да изпитва добри чувства към него! Тя подсмръкна с нос не съвсем изискано и се помъчи да спре сълзите, които пак се канеха да бликнат от очите ѝ.

— Плакала си, нали? — упорстваше той с омекнал глас. Не я докосна, но очите му се забиха като свредели в нея.

— Е, и? — отговори тя рязко. Не искаше той да се занимава повече с този въпрос, щом като тя дори и пред себе си не можеше да признае защо се съпротивлява толкова.

— Защо, Лиза?

Лиза видя, че той няма намерение да се откаже от въпросите си, но тя за нищо на света не би се съгласила да признае слабостта си пред него. Несъмнено би ѝ се присмял и би я подигравал, а по отношение на

него тя беше толкова не наясно с чувствата си, че той в никакъв случай не би трябвало да научи нещо за нежността, която изпитваше към него.

— Плача винаги когато изживявам стрес — отвърна тя мрачно. После добави, за да смени темата: — Не е ли по-добре да полегнеш?

Сам не обърна внимание на последната ѝ забележка. Би трябвало да го знае предварително. Изви глава назад и я загледа замислено. Лиза усети как червенината пропълзя по бузите ѝ, тъй като той не преставахе да я наблюдава изпитателно.

— Откакто те познавам, ти винаги си била по една или друга причина в стрес — забеляза Сам внимателно. — И никога досега не съм те виждал да плачеш. Защо не си признаеш, Лиза? Плакала си, защото ти е било трудно да ми причиниш болка.

Лиза не каза нищо. Клепачите ѝ се спуснаха от само себе си, за да прикрият очите ѝ от проникателния му поглед. Този негодник, помисли си тя раздразнено. Все още ли се мъчи да я постави натясно?

— Така ли е? — настояваше той.

Устните на Лиза трепереха от смущение. По-добре да умре, ако почнеше сега да ѝ се надсмива.

— И какво от това? — попита тя войнствено и отвори очи, за да го погледне в лицето. За нейно учудване устните му се разтвориха в оная влудяваща усмивка, която винаги я беше разтърсвала до мозъка на костите.

— Представата за това много ми харесва — произнесе той тихо и очите му, плъзнали се по леко изчервеното ѝ лице, станаха внезапно топли и дружелюбни. — Ела тук, скъпа.

При тези думи Сам протегна здравата си ръка към нея. Без да осъзнае как всъщност стана, Лиза вече се беше озовала до него и се беше сгушила до здравото му рамо. Главата ѝ полегна на врата му, здравата му ръка я прегръщаше и притискаше към тялото.

— Беше ужасно да ти причинявам болка — призна тя с треперещ глас.

За да я утеши, Сам я привлече още по-плътено към себе си.

— До не много отдавна ми се струваше, че би предпочела да ми прережеш гърлото — каза той и в гласа му се усети някаква насмешливост. — Какво те накара да промениш отношението си?

Точно от това се беше опасявала Лиза. Тя трепна и се помъчи да се освободи от него. Въпреки раната си той все още беше много по-

силен от нея и можеше да я задържи без особено усилие.

— Не ми се надсмивай! — извика тя с остър, разтреперан глас.

Той моментално отслаби хватката си и я погледна в лицето. Главите им бяха извън обсега на фенерчето, което се полюшваше от едно въже над тях, и в тъмнината беше трудно да се види ясно изразът на лицето му.

— Не съм ти се надсмивал, скъпа — странно, но тези думи прозвучаха някак сериозно. — Само се питах как се е стигнало до тази промяна.

— Не знам. Но и не искам да говоря за това.

Сам продължи да се вглежда в нея, после отново я привлече към себе си.

— Съгласен съм — каза той добродушно. — Няма да говорим за това, поне засега — прошепна тези думи в ухото ѝ и устните му издухаха косата ѝ настрани. Дъхът му докосваше нежната ѝ кожа. Лиза усети как главата ѝ против волята ѝ полягва на широкото му рамо. Тя въздъхна и се отпусна успокоена до него. Беше така изморена...

— Хей, не заспивай отгоре ми — каза той, след като бяха помълчали известно време.

Лиза сънено отговори нещо. Сам внимателно я разтърси с ръката, с която преди това я беше държал през кръста. Лиза го погледна недоволно и в големите ѝ очи ясно можеше да се прочете, че умира за сън. Сам се вгледа за миг във финото ѝ лице, а после подпря с пръст брадичката ѝ. Преди Лиза да разбере какво става, той се наведе и я целуна нежно по устните. Тя трепна от този допир.

— Студено ти е — каза той, мръщейки чело. За щастие неправилно бе разтълкувал трепването ѝ. — Съблечи мокрите си дрехи, преди да си си навлякла някоя пневмония.

Лиза и не беше помисляла за дрехите си. Те не бяха вече толкова мокри, както преди, а само малко влажни и студени. Но като се концентрира сега върху тях, установи, че мокротата им беше доста неприятна за кожата ѝ. Тя потрепери отново и този път наистина поради студа.

— Ще го направя, ако и ти се съблечеш — отговори тя. Изправи се и погледна мокрия панталон, който беше полепнал като втора кожа около бедрата и краката му.

— Дадено! — каза той небрежно, но сините му очи блеснаха издайнически.

Когато Лиза го погледна, изпита някакво много странно чувство.

Сърцето ѝ сякаш се преобърна в гърдите. За да отклони мислите си в друга посока, тя се зае припряно да разкопчава ризата си. Беше живяла вече толкова дълго заедно с него, че не се стесняваше да се разсъблича пред погледа му. Той беше виждал всеки милиметър от тялото ѝ, а и не само виждал...

Той се наведе и почна да събува ботушите си. После се облегна със стон на стената. Лиза го погледна и видя как спазъм разкривява лицето му. Моментално отиде при него и го изгледа ядосано.

— Нали ти казах да не се движиш — скара се тя с тон, какъвто имат любещите майки, чието търпение се е изчерпало. — Кога най-сетне ще почнеш да ме слушаш?

Сам вдигна очи. Беше блед и кожата му се беше опънала по черепа, но около устата му се появи нещо като усмивка.

— Извинявай — измърмори той.

Лиза го възнагради с поглед, пълен с упрек, и клекна до него, за да му свали ботушите.

Когато се зае с чорапите, ѝ мина мисълта, че краката му са всъщност много хубави. Бяха големи и загорели и изглеждаха така силни — крака, на които можеш да разчиташ, помисли си тя и веднага се ужаси от себе си, че може да мисли за такива глупави неща. Чувал ли е някой някога за крака, на които може да се разчита? Повтори си отново, че трябва да се помъчи да не мисли толкова много за него. Върнат ли се веднъж у дома, пътищата им щяха да се разделят.

Тя събу панталона му. Движенията ѝ бяха напълно естествени и лишени от каквото и да било, неудобство. Той не я изпускаше нито за миг от очи, докато му разкопчаваше ципа. И при най-добро желание не можеше да си представи, че в този момент той си мислеше колко красива гледка представляваше сега, когато сребристата ѝ коса обгръщаше като ореол на светица нежното, поруменяло лице и тя, както обикновено, хапеше долната си устна, съсредоточена изцяло върху дейността си. Ризата ѝ беше разкопчана до кръста и само прозрачният сутиен скриваше гърдите ѝ. В този момент тя вдигна очи, забеляза погледа му, насочен към нея, и се усмихна.

— Можеш ли да се поизправиш малко? — наложи се да повтори въпроса, преди той да я разбере.

Сам се понадигна малко и тя можа да събуе панталона без особени затруднения. На Сам отново му мина мисълта, че тя наистина има опит в събличането на мъже, но веднага я прогони. За него това и бездруго нищо не променяше...

Лиза донесе единственото одеяло, с което разполагаха, и зави Сам. Зъзнейки, той се уви по-плътно с него.

— Ела, като сме двама, ще е по-топло.

Едва при тези думи на Сам тя усети отново колко много ѝ е студено. Припряно съблече дрехите си и застана гола и мръзнеща пред него. Беше притиснала ръце към гърдите си, за да се постопли.

— Подай ми оръжието и загаси фенера. Трябва да пестим батериите — каза Сам. Лиза направи всичко и той отметна одеялото до себе си. — Хайде, скъпа — гласът му беше приглушен, привлечен и нежен. Лиза послушно припълзя до него под одеялото и се изненада колко много ѝ харесва звукът на гласа му.

Сам я прегърна през кръста и тя се сгуши до него, за да се топят взаимно. Говориха малко, легнали един до друг под завивката, но телата им се докосваха и разговаряха на собствения си език. Тази близост не излъчваше сексуални желания, а по-скоро усещането, че са добри стари приятели или любовна двойка, познаваща се много-много отдавна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лиза се събуди с усещането, че нещо не е наред. Остана още малко, без да мърда, в положението, в което беше заспала. Изглежда, беше вече утро. Дъждът шибаше безмилостно по сламения покрив. Звукът не предвещаваще скорошен край.

Ръката на Сам беше все още върху нея и тя чуваше дишането му до самото си ухо, но той като че ли дишаше прекалено тихо и учестено за спящ човек. По устните на Лиза пропълзя усмивка, когато си помисли, че е буден и я желае. Очевидно раната му не беше чак толкова лоша, за да притъпи сексуалния му инстинкт.

После Лиза отвори широко очи и усмивката ѝ отлетя, когато усети, че тялото му се тресе от силни спазми. Осъзна, че вероятно точно това я беше разбудило. Очите на Сам бяха затворени и не беше нужно да слага ръка на челото му, за да разбере, че има висока температура. Това ѝ подсказа парещата топлина, на тялото му, когато я притисна още повече към себе си.

— Сам! — името му изхвъркна от устата ѝ още преди тя да се опомни. Разбираше, че за него не е добре да го събужда, но се нуждаеше от увереността, че е в съзнание. Когато той не даде никакъв признак да я е чул, тя се обезпокои. Боже господи, те бяха сами в някаква враждебна пустош, при най-примитивни условия, и той беше съвсем определено тежко болен. Какво, за бога, би трябвало да направи?

Тя отчаяно се опита да го събуди, противно на всякакъв здрав разум. Горещо се молеше да отвори очи и да ѝ даде по някакъв начин да разбере, че я разпознава. Опитваше се да си внуши, че той поне би могъл да ѝ каже какво да предприеме, когато се върне в съзнание. Но усилията ѝ бяха напразни. Идваше ѝ да се разплаче. Никога досега не се беше чувствала толкова безпомощна и толкова неспособна да предприеме нещо. За нищо ли не я биваше? Не би ли могла поне този един път да бъде силна и да се погрижи за двамата, вместо автоматично да се обръща към него, за да дири съвет и подкрепа?

Когато една следваща тръпка прониза тялото на Сам, той притисна Лиза още по-здраво към себе си, за да се стопли от нейната топлина, и зъбите му затракаха. Този зловещ звук накара Лиза да предприеме нещо. Трябваше да решава сама. Нямаше никой, който да може да ѝ помогне или да я посъветва — а Сам спешно се нуждаеше от помощта ѝ. Един път в живота си трябваше да се справи сама.

Когато най-сетне се освободи от прегръдката на Сам, той простена, уви се още по-плътно в одеялото и се сви така, че коленете му опряха брадичката. По тялото му не се виждаше никаква капчица пот. Ръката на Лиза докосна първо челото, а после и бузите му. Лицето му гореше.

В първия момент Лиза застина от страх. После се насили да мисли спокойно. Ясно беше, че той има висока температура и тя трябва да предприеме нещо, за да я свали.

Заради тях двамата тя трябваше да се постарее той да оздравее.

Реши, че най-напред трябва да прегледа раната му. Може би нейната намеса е причина да се влоши състоянието му. Снощи, след операцията, той се беше чувствал доста добре, като се вземе предвид цялата ситуация. А инфекция на раната не би следвало да се прояви толкова скоро. Или пък...? Тя не беше наясно. Не разбираше почти нищо от оказване на първа помощ и от грижи за болния.

Разтрепери се от студ и усети как тръпки пробягват по тялото ѝ и как зърната на гърдите ѝ се стягат болезнено. Трябваше веднага да се облече, но първо искаше да види как е той.

Превръзката беше окървавена, но това можеше да се очаква. Във всеки случай не изглеждаше да е загубил много кръв. Внимателно отстрани превръзката и отново се стресна, когато докосна сухата му пламтяща кожа. Ако не предприемеше нещо срещу тази температура, можеше да има тежки последици. Възможно беше дори да умре... Лиза беше изненадана и същевременно изплашена, когато разбра колко зле се почувства при тази мисъл. Невероятно много се страхуваше да не го загуби, но и насън не си беше представяла, че ще може отново така да страда заради друг човек след смъртта на Дженифер.

Раната направи добро впечатление на неопитния ѝ поглед. Кожата около отвора продължаваше да е отекла и потъмняла, но раната не изглеждаше възпалена. Поне не приличаше на такава. Смътно си спомняше, че беше чела в някакъв криминален роман как по

отвратителната миризма може да се разбере дали раната гноясва, а тя долавяше с носа си само мириса на дезинфекционния разтвор. Оправи с облекчение превръзката и се изправи на крака.

Дрехите ѝ бяха мръсни и корави, но все пак — сухи. Когато ги облече, ѝ стана малко по-топло. Извади всичко, за да види с какво разполагат. После напъха дрехите на Сам в торбата и му я подложи под главата.

Знаеше, че е нужно лекарство за смъкване на температурата, но повечето от таблетките и мехлемите, които откриваше, ѝ бяха непознати. Названията по етикетите също не ѝ говореха нищо за начина им на употреба — с едно изключение. Тя откри аспирин, който, доколкото ѝ беше известно, помагаше при температура. Но как да накара Сам да изпие таблетките? И без това почти нямаха вода. Лиза не знаеше какво ще прави, когато свърши и тази последна глътка. Когато чу дъжда, трополящ по покрива, тя тръсна глава. Липсата на вода, изглежда, беше най-малкият ѝ проблем.

Тъкмо Лиза обмисляше как да накара човек, изпаднал в безсъзнание, да глътне няколко таблетки, Сам се обърна настрана и за нейно облекчение отвори очи.

— Вода — простена той и прокара език по сухите си устни. Сините му очи бяха трескави и замъглени. Сякаш изобщо не възприемаше присъствието на Лиза.

Първата ѝ реакция беше да поднесе шишето с вода към устните му, но тогава пък нямаше да може да му даде таблетките.

— Вода... — повтори Сам с такъв умолителен скърцащ глас, че сърцето ѝ се късаше.

— Ей сега — обеща тя и положи главата му в скута си. После я повдигна внимателно и я придържаше, за да може да преглъща по-добре. — Преди това ще трябва да вземеш лекарство. Можеш ли да глътнеш този аспирин? Направи го заради мен!

Несъзнателно разговаряше с него като с болно дете. Очите му се затвориха. Тя се, изплаши, че отново е изпаднал в безсъзнание. Но той пак ги отвори и сякаш я позна.

— Сам? — прошепна тя с надежда.

Той смръщи чело и замята неспокойно глава.

— Бет? — промърмори Сам.

Лиза усети как я заболя сърцето при споменаването на това непознато женско име. Коя беше Бет? Задаваше си този въпрос, докато пъхаше аспирин между устните му, после бързо поднесе шишето и го надигна така, че да го принуди да преглътне. Негова приятелка, сестра, дъщеря... или пък жена? Лиза се сепна, когато се сети, че дори не знае дали е женен или не. Досега това като че ли не беше имало никакво значение. Но като си помислеше, струваше ѝ се доста вероятно да има жена и деца. Беше невероятно хубав мъж — и можеше да бъде изключително чаровен, когато пожелаеше. Беше почти невъзможно на неговата възраст, трийсет или четирийсет години — дори и това не знаеше — да не е паднал в капана на нито една жена. Представи си го редом до съпругата му — някоя пухкава, дребна, ограничена жена, която обича да се занимава в кухнята и с много деца. Тази мисъл я бодна неприятно. Тя разсеяно махна косата от лицето му и забеляза, че бе почнала да гледа на Сам като на своя собственост, макар и по един толкова странен начин. Това беше наистина смешно!

Внезапно забеляза, че продължава да притиска главата му към гърдите си и че сините му очи я наблюдават и създават впечатление, че е почти на себе си. Лиза бързо положи главата му върху импровизираната възглавница.

— Сам? — попита тя още веднъж, но този път гласът ѝ беше неприятен.

— Вода — беше отговорът, който той произнесе с пресипнал и умоляващ глас. — Моля те, вода!

Съвсем ясно бе, че още не се е съвзел напълно. Лиза усети топка в гърлото си, когато грабна тенджерата, за да я изнесе навън под дъжда.

Сам прекара целия ден в състояние на делириум. Лиза седеше до него и разхлаждаше тялото му със студената дъждовна вода, когато той отметнеше одеялото от себе си, а когато треската надделееше и той почнеше да трепери от студ, пропълзваше под завивката и го притискаше към себе си. Но през цялото време си мислеше с горчивина, че той си представяше Бет. Ревността ѝ към тази жена — която и да беше и каквото и да означаваше за Сам — избуяваше като плевел в цветна леха, макар че Лиза не желаше да си признае какво чувство изпитва в действителност. Тя механично го тъпчеше с аспирин и студена вода. Когато той се събуди и заяви, че трябва да пикае,

помогна му дори и в това. Но през цялото време имаше чувството, макар и съвсем неоснователно, че той ѝ е нанесъл удар, който беше засегнал не само тялото ѝ, но беше стигнал чак до сърцето.

Накрая Сам почна така да трепери, че тя рискува да запали огън, тъй като не виждаше никаква друга възможност. Натрупа сухи съчки върху пода, защото ѝ трябваше само слаб, затоплящ огън. Не искаше да подпали цялата колиба. Надяваше се само димът да излиза през пролуките, защото в никакъв случай не искаше да отваря вратата. Дори и да не искаше да мисли за това, все пак беше много възможно войниците, които ги преследваха, да са някъде наблизко.

Опитите ѝ да нахрани Сам останаха безуспешни. Всяка лъжичка храна, която успяваше да вкара в устата му, се връщаше обратно и тя реши да го остави само на аспирин и вода.

Когато нощта се спусна, Лиза беше на ръба на отчаянието. Положението на Сам изобщо не се подобряваше. Не беше изключено даже да се чувства и по-зле. Дори и това не можеше да определи.

Тялото му се тресеше на все по-кратки интервали, а зъбите му тракаха. Тъй като не знаеше какво да направи, за да му помогне, Лиза се съблече, пхна се гола при него под одеялото и обви ръце около тялото му, за да го топли. Той мърмореше несвързани фрази, размахваше неспокойно ръце и крака и Лиза се изплаши, че може по невнимание да разбута раната си. Тогава тя се обърна и легна по гръб. После притегли главата му върху гърдите си, обви ръце около врата му и започна да го милва по косата, небръснатите бузи и тила, за да го успокои и да престане да се мята. Инстинктивно нашепваше безсмислени нежности и дори, забила нос в косата му, тананикаше някаква приспивна песничка. Често я беше пяла на Дженифер, но в момента съвсем не мислеше за нея. След няколко минути беше възнаградена за усилията си: Сам спря да се върти. Тя обаче продължи да пее, докато и двамата потънаха в сън, унесени от песента.

Когато се събуди, беше съвсем ранно утро, защото в колибата не проникваше почти никаква светлина. Сам продължаваше да лежи така, както беше заспал. На Лиза ѝ се стори, че тялото му не пари толкова много. Може би все пак се е почувствал малко по-добре. Докато тя размишляваше за това, ръката му я прегърна още по-здраво. После го видя, че отваря очи. Това не беше нещо необичайно и ново. Предния ден често се бе вторачвал в нея, беше я гледал право в лицето, без да я

познае — но поне бе спрял да я нарича Бет. Лиза сви устни, когато си помисли, че вече почваше да изпитва благодарност дори и за такива дреболии. Но когато този път погледът му се плъзна по нежната ѝ заоблена гръд, която беше попаднала точно в полезрението му, и се задържа върху нея, преди да се насочи към лицето ѝ, тя беше готова да се закълне, че той беше в пълно съзнание.

— Лиза? — попита Сам с грачещ глас.

Лиза отвори широко очи. Ръцете ѝ от само себе си се обвиха около главата му и я притиснаха до тялото. Щеше да се разплаче от облекчение.

— О, Сам, слава богу! — произнесе тя с гореща благодарност. — Толкова много се тревожех за теб!

Когато забеляза, че ръцете ѝ нежно милват лицето и косата му, тя ги отпусна смутено.

— Не спирай — промърмори той. Устните му топло докоснаха тялото ѝ. — Моля те.

Послушно, макар и с известна плахост, Лиза продължи да гали нежно косата му. Той въздъхна, подпря се на нея и отново притвори очи.

— Как си? — попита тя след известно време.

Той зарови лице между гърдите ѝ, докосна с наслада кожата ѝ, мека като коприна, и едва тогава отговори:

— Уморен до смърт, а и рамото ужасно ме боли. Успя ли да извадиш куршума? Очевидно не мога да си спомня.

— Да. Но това беше по-миналата нощ. Беше много болен...

— Треската... — думата прозвуча примирено и той продължи да лежи със затворени очи.

Беше действително смъртно уморен, но думата, която каза, накара Лиза да се замисли.

— Да, ти имаше треска. Но откъде знаеш? Ти не беше на себе си...

— Имал съм я и друг път — стори ѝ се, че ще спре дотук, но малко по-късно той продължи: — Това е нещо, което си навлякох във Виетнам. Появява се от време на време. От три или четири години не съм имал пристъпи. Мислех си, че може би най-сетне окончателно се е излекувала.

— Що за болест е това? — Лиза се разтревожи, че той вероятно често изпада в подобно състояние. Но с положителност съвременната медицина можеше да се пребори с подобни неща.

— В болницата ми казаха някакво много дълго название, но не мога вече да си го спомня. Обикновено се нарича „треска от джунглата“. И до днес не са в състояние да я лекуват — каза той и изпревари по този начин следващия ѝ въпрос. — Но не е опасно за живота. Мога да живея с нея без особени проблеми. Обикновено усещам предварително кога ще имам пристъпи, но този път нищо не забелязах. Пък и моментът беше дяволски неподходящ.

— Мислиш ли, че продължават да ни търсят? — гласът ѝ почти отказа.

Сам отвори очи и я погледна замислено. За момент се поколеба, сякаш не можеше да се реши дали да ѝ каже истината.

— По всяка вероятност, да — отвърна накрая. От една страна, Лиза беше доволна, че реши да не я мами, но, от друга страна, би го предпочела, макар че всъщност дълбоко в себе си предчувстваше какъв ще бъде отговорът. — Но при този проливен дъжд няма да стигнат далече. Ако не останат на шосето, бързо ще заседнат някъде с джиповете. Мисля, че тук сме на доста сигурно място, поне докато дъждът не отслабне.

Лиза затвори очи и прошепна кратка благодарствена молитва за пороя, който само преди няколко минути беше проклинала.

— А треската — все така ли става, че просто идва и си отива? Толкова бързо? — въпросът беше по-скоро случаен и целеше най-вече да я разсее, за да не си представя как войниците нахълтват в колибата със заредено и готово за стрелба оръжие.

— Най-лошото вече мина — той млъкна и после каза с усилие: — Но днес може би още няколко пъти ще губя съзнание, няма да съм така зле, като вчера, но ще мине време, преди треската наистина да отзвучи. След това обикновено се чувствам крайно изтощен още един-два дена.

Лиза го погледна разтревожено. Щом като се опасяваше, че отново ще изпадне в безсъзнание, то тя трябваше непременно да разбере какво би могла да направи за него.

— Имаш ли някакви лекарства у себе си, които взимаш в такива случаи? Аз ти давах аспирин, защото не познавах другите

медикаменти.

— Защо не и аспирин? И без това няма много други неща, които помагат. Просто трябва да мине известно време, това е всичко. За няколко дни треската минава от само себе си.

Сам свали ръката си от кръста ѝ и я премести върху гърдите. Нежно я помилва и Лиза изведнъж осъзна прекалено ясно своята голота. Усети с притеснение как някаква тръпка на желание пробягва по тялото ѝ чак до петите.

— Казвал ли ти е някой някога, че имаш прекрасни гърди? — промърмори Сам. Лиза усети как се изчервява, макар да знаеше колко е глупаво.

— Да или не? — настоя той. Пръстите му продължаваха заниманието си.

— Не — призна тя истината и се изви, за да му се изплъзне.

Въпреки болестта и раната той успя да я задържи без всякакво усилие.

— Дори и мъжът ти... как му беше името? — гласът му беше много тих и той ѝ хвърли един доста неопределен поглед.

— Джеф. Не, не ми е казвал — Джеф да ѝ каже, че има красив бюст или дори да си помисли такова нещо!

— Сигурно е луд или пък спял — Сам предпазливо и сякаш случайно търсеше информация. Лиза усети, че сърцето ѝ почва да бие по-силно. Изплаши се, че той можеше да чуе тези удари в гърдите ѝ. Имаше усещането, че в гласа му прозвуча ревност, но си помисли, че това може би се дължеше на въображението ѝ. Вътрешно се надсмия на себе си. После обаче си помисли: от къде на къде пък трябва да желае той да изпитва ревност?

— Гладен ли си? — беше решена да върне мисълта си назад от тази опасна посока, преди да се е превърнала безвъзвратно в пътека, опасна за нея. Сам остана още малко мълчаливо облегнат и Лиза се обезпокои, че ще продължи темата. Но той махна ръце от гърдите ѝ и я погледна отново с невероятните си сини очи.

— Да. Но имам един по-спешен проблем — трябва да посетя тоалетната.

— О! — след като се беше грижила за него, беше глупаво да изпада сега в смущение, но все пак не можа да се овладее. Да се грижиш за човек, не на себе си от някаква треска, беше, в края на

краищата, нещо доста по-различно, отколкото да помагаш на мъж, който е в съзнание. На мъж, прекалено атрактивен, за да остане спокойна и безразлична.

— Ако ме пуснеш, ще ти донеса...

— Значи си го правила? — каза той и направи гримаса на отвращение. — Не, благодаря. Мисля, че ще успея да изляза сам навън.

— Съмнявам се дали ще можеш дори да станеш — възрази Лиза. Представата, че би могъл да се изправи, да хукне и вероятно да припадне, ѝ беше крайно неприятна. — Наистина нищо не ми коства — каза Лиза нехайно, за в случай — макар и невероятен — че му беше просто само неприятно да се остави тя да му помогне.

— На мене обаче ми коства — заяви той решително.

Преди Лиза да успее да приведе други аргументи, Сам се изправи на крака. Очевидно беше много отпаднал и се олюля заплашително. Лиза притича към него и праметна здравата му ръка през рамото си. За нейна изненада той прие помощта ѝ без уговорки — но само до вратата. После настоя да продължи сам. Лицето му изразяваше такава гневна решителност, че Лиза нищо не възрази. Десетина минути си хапа нервно ноктите, докато той се върна. Подпираше се с ръка на колибата. За миг се полюбува на прекрасното му голо тяло, а после изтича насреща му, за да му помогне. Той отблъсна ръката ѝ и Лиза закрачи неспокойно до него, мъчейки се да не се чувства обидена, че я е отблъснал. Но щом заключиха вратата след себе си, Сам се остави доброволно на помощта ѝ, когато трябваше да си легне отново.

— Измокрил си се — каза тя с укор, когато той се облегна изтощено назад. В косата му проблясваха малки дъждовни капчици, а други се стичаха по лицето и гърдите му.

— Не спомена ли преди малко нещо за ядене? — попита Сам. Гласът му прозвуча уморено.

Лиза се обезпокои, че малката му разходка из дъжда би могла доста да му навреди. Мълчаливо разтвори една консервна кутия.

Трябваше да го храни. След като прие няколко лъжици, той почна да трепери и отблъсна яденето от себе си.

— Студено ми е — каза той и все по-силни тръпки взеха да го разтърсват.

Лиза остави яденето настрана, легна под одеялото и пое Сам в прегръдките си, полюшвайки го леко, докато той целият се тресеше от спазмите. Не беше си направила труда да се съблече, но главата му се търкаше болезнено о грубата ѝ риза и накрая тя я разкопча. Сега той се поуспокои. Лиза сметна, че пак е заспал или отново е изпаднал в безсъзнание. Изненада се, когато вдигна поглед към нея и я прегърна през кръста.

— Изпей ми нещо — прошепна той — песента, която ми пях миналата нощ. Много ми хареса.

Лиза трябваше първо да се пребори с една силна вълна от нежност, която заплашваше да я погълне цялата, и после запя тихо люлчината песен на Брамс, която Дженифер най-много беше обичала. Постепенно изпя целия текст и след малко Сам задиша тежко и изглеждаше вече заспал.

През целия ден той се събуждаше много пъти, но за малко време и се вкопчваше в нея независимо дали зъзнеше, или се потеше, дали будуваше, или спеше. Говореше несвързани неща, повечето от които Лиза не успяваше да разбере. От малкото думи, които разбра, узна, че той си въобразява, че е някъде много далеч на война. Един или два пъти повика Бет и гласът му беше толкова нещастен, че съчувствието към него надделя над собствената ѝ болка. Бет можеше да бъде много щастлива, смяташе Лиза. Изпитваше чувство на безутешност и се мъчеше да не отдава прекалено голямо значение на впечатлението си, че Сам всъщност копнее за нейното, на Лиза, присъствие. Беше доста вероятно да я смята за далечната Бет.

Но поне един-единствен път той знаеше коя бе тя, когато се опита да се измъкне от прегръдката му. Сините очи се отвориха и я погледнаха право в лицето. Тя притаи дъх и не знаеше дали ще говори нещо несвързано, или ще дойде в съзнание.

— Не ме оставяй сам — промърмори той. — Не си отивай, Лиза. Нека те държа в ръцете си. Толкова си топла и мека... Моля те, не ме напускай!

Той помоли нея, Лиза, да не го оставя сам. Лиза се усмихна с треперещи устни и усети как отвътре я облива топлина.

— Няма да те оставя, Сам — без малко да каже и „скъпи“, но успя навреме да преглътне думата.

— Обещаваш ли ми? — попита той, без да я изпуска от очи. Изглежда, знаеше много добре какво говори.

— Обещавам ти — потвърди тя. Това изглежда, го удовлетвори, защото той въздъхна дълбоко и затвори очи.

На следващия ден се чувстваше значително по-добре, беше преодолял делириума. Не се вкопчваше непрекъснато в Лиза и тя успя да хапне, да се измие и да му помогне и на него. По обед той отново излезе навън, но когато се върна, не легна веднага, а седна и се облегна на стената на колибата. Беше гол, както през последните три дни, но това, изглежда, не го притесняваше ни най-малко. Погледът му беше насочен към нея, но тя не беше сигурна дали наистина я гледа. Изглеждаше доста замислен.

— Дръж — каза тя, след като той беше поседял може би пет минути, без да усеща студа, вдигна одеялото от земята и го уви около него. Той прие жеста ѝ, без да каже нито дума, но я хвана за лакътя и я притегли към себе си, когато тя се наклони да се отдалечи. Лиза приклекна до него и го погледна въпросително — разглеждаше я замислено.

— Благодаря ти, че се погрижи за мен — каза той накрая. — Длъжник съм ти.

Лиза го изгледа студено. Все едно какво искаше от него — а тя съвсем не беше наясно дали изобщо иска нещо от него, — но то с положителност не бе благодарност.

— Аз ти бях длъжница — отвърна тя рязко. — Сега сме квит — дръпна ръката си и стана.

След още едно денонощие състоянието му се подобри дотолкова, че раната почна да го притеснява много повече, отколкото последните пристъпи на треската. Продължаваше да вали, но силата на дъжда като че ли намаляваше. След ден-два трябваше да продължат пътя си, независимо дали дотогава Сам щеше да е в състояние да се движи или не. Лиза се сети за многото мили, които трябваше да извървят, докато отвсякъде по пътя щяха да ги дебнат опасности и може би смърт, и ледена тръпка на ужас смрази кръвта в жилите ѝ. Сви решително устни и направи всичко, за да не се поддава на страха, но успя само донякъде да прогони това чувство. Въпреки това си каза, че ако се наложи, ще се изправи пред трудностите и ще ги преодолее. А

дотогава трябваше да насочи цялата си енергия и всичките си действия за оздравяването на Сам.

Той си беше обул панталона и за пръв път от началото на болестта беше що-годе облечен. С дрехи изглеждаше съвсем чужд и непознат.

За да убият времето, те рисуваха кръстословици по пръстения под, лежаха по корем пред тях, като малки деца, и не се притесняваха, че могат да се изцапат. Легнала така до него, Лиза отново си помисли, че беше доста атрактивен мъж, и внезапно изпита почти непреодолимо желание да го целуне.

— Ще ми кажеш ли нещо? — попита тя нехайно, като гледаше в кръстословицата. Сам се беше замислил, търсейки усилено дума с осем букви и „г“ в средата. — Коя е Бет?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сам усети как се стегна цялото му тяло.

— Откъде си научила за Бет? — ако Франк, единственият човек, комуто се беше доверявал някога, ѝ беше разказал нещо за Бет, щеше да му извие врата, стига да го видеше отново. Този период от живота му беше останал завинаги зад гърба му. Не виждаше смисъл дори само да си спомня за него.

Зелените очи на Лиза го наблюдаваха.

— Ти я викаше, докато се бореше с треската.

— Аха — Сам вътрешно се наруга. Спомни си, че беше сънувал, че се намира отново във Виетнам. Още в един от първите дни, след като го изпратиха на фронта, го раниха. Граната му беше разкъсала лицето и беше причинила временна слепота — тогава той не знаеше, че ослепяването се проявяваше временно, само в положение, когато лежеше и спеше. През цялото това ужасно време той отново и отново беше викал името на Бет и дори беше накарал каплана да ѝ пише и да ѝ съобщи какво се е случило с него. За бога, изобщо не искаше да се сеща за това. Тя дори не си направи труда да отговори на писмото, но че ще постъпи така, той и предварително знаеше. Освен това свещеникът ѝ беше казал, че Сам напълно е ослепял. Бет и не искаше да чуе за мъж, комуто липсваше нещо.

— Коя е тя? — упорстваше Лиза.

Сам я погледна. Тя лежеше по корем на пода, беше подпряла брадичката си с ръце, а косата ѝ се спускаше на къдрици около безупречното ѝ лице. Боже господи, колко е красива, помисли си той. После цинична усмивка изкриви устните му. Смарагдовозелените ѝ очи бяха втренчени в него, сякаш беше дете, което очаква приказка за лека нощ.

— Това беше... жена ми — да нарече Бет „съпруга“, беше прекалено голяма чест за нея, помисли си Сам. Тя никога не му е била жена, дори не и в началото, когато я обичаше така безумно, както може да обича само един юноша. По-скоро беше негова метреса,

развратница, живяла и спала с него, и очакваше да я храни и облича, докато срещне нещо по-добро.

— Ти си женен? — гласът на Лиза прозвуча особено, почти пресипнало.

Той ѝ хвърли въпросителен поглед, преди да отрече, клатейки глава.

— Бях женен — поправи я той. Когато видя недоволния ѝ поглед, добави още: — Разведохме се.

— Защо?

Сам присви очи. Мразеше да разказва за миналото си. Струваше му се, че по този начин ще ѝ повери нещо от самия себе си, ще ѝ даде нещо в ръцете, което тя би могла да използва срещу него. А това той не можеше да допусне с никого. Особено много мразеше да обсъжда миналото си с жени. И никога досега не го беше правил. Неуспехът с Бет беше развил у него чувство на антипатия спрямо жените във всяко отношение — с изключение на едно — и така щеше да си остане до края на живота му. Не искаше да чува нищо повече за тези неверни създания.

— Разбирам те много добре, щом не искаш да говориш за това.

Странно, но бързото ѝ отстъпление оказа върху него такова въздействие, че той поиска може би за първи път в живота си да разкаже случилото се. Нещо у това момиче му даваше чувството, че може да ѝ се довери, макар че беше толкова млада, разглезена и избухлива. Той се ухили. Нея поне не можеше да заподозре, че го преследва заради парите му. За нея всичко онова, което беше спестил, сигурно щеше да изглежда смешно малко.

— Не е никакъв проблем за мен — каза Сам за собствена изненада и установи, че това наистина е така. — Какво искаш да разбереш?

Лиза вдигна очи към него. Лицето ѝ беше доста бледо и сериозно. Сам щеше пак да се засмее. В невероятно широките мъжки дрехи, които скриваха всички закръглениости на тялото ѝ, и без всякаква следа от грим по лицето тя изглеждаше смешно млада. Помлада от Джей. Може би на петнадесет...

— Откога си разведен? Какво не вървеше? Имахте ли деца... т.е. имате ли деца?

— Значи искаш да разбереш всичко съвсем точно? — промърмори Сам и с мъка прикри усмивката си, когато видя колко много се смути. Въпреки болките и проклетата клопка, в която бяха попаднали, въпреки този проклет, потискащ дъжд той излита внезапно една невероятна лекота. — Би ли имала нещо против да ми кажеш защо се интересуваш от тези неща?

Тя веднага зае отбранителна позиция.

— Помислих си, че така ще имаме за какво да си приказваме — отвърна тя и отново заби поглед в кръстословицата.

Сам виждаше само косата на тила ѝ. Лиза се втренчи в рисунката, сякаш животът ѝ зависеше от това да отгатне думата.

— Разведен съм от почти петнадесет години. Тя сметна, че не отговарям на изискванията ѝ. Да, имам и един син. Казва се Джей, по-правилно Джейсън, и е на седемнадесет. Почти на толкова, на колкото си и ти — добави той с озлобление.

— Аз съм на двадесет и пет — тя вдигна очи към него, докато произнасяше тези думи.

Сам вдигна подигравателно едната си вежда. Най-сигурният признак да разпознаеш младите хора, помисли си той, е, че те веднага започваха да се защитават, когато стане дума за възрастта им или за недостигащия брой години.

— А ти, за разлика от мен, си омъжена — думите бяха казани почти беззвучно. Нямаше никакво намерение да ги произнася и особено пък с тази интонация. Когато чу гласа си, му се стори, че звучи почти ревниво. Що за глупости! От години не беше изпитвал ревност към жена. Бет го беше излекувала, и то за вечни времена — или поне така си беше въобразявал.

— Живеем разделени — отговори Лиза и очите ѝ се отвърнаха за миг от него. После го погледна отново. — Но сега говорим за теб. Заради какво се разби вашият брак?

Сам въздъхна и седна с кръстосани крака.

— Нали вече ти казах. Сметна, че не отговарям на изискванията ѝ.

— И защо не отговаряше?

— Наистина ли искаш да знаеш? Това е една доста скучна история.

— Да, моля те!

Гласът ѝ изразяваше такава тъга, че той не можа да устои. Намръщи се и почна да разказва.

— Две години по-възрастна от мен, беше опознала вече нещичко от света. Бях едва на двадесет, невероятно млад и глупав, когато я помолих да се омъжи за мен. Тя работеше като келнерка в един бар близо до нашата база — по това време служех във флотата — и като наивен глупак, какъвто си бях, си въобразявах, че ще мога да я измъкна от досегашния ѝ живот. Но не знаех, че тя никога не е искала да бъде измъквана от тази среда. Искаше да има положението на почтена омъжена жена, достатъчно пари за дрехи и други неща, но същевременно не искаше да промени навиците си. Когато намери друг, който ѝ хареса повече от мен, тя ме напусна. И това беше всичко.

— Колко време бяхте женени?

Сам я изгледа подозрително, тъй като спокойният ѝ глас го накара да си помисли, че тя го съжалява. Самата мисъл за това го изкара от кожата. Но Лиза изглеждаше задълбочена в кръстословицата.

— Две години.

— И не си се женил повторно?

— Не — гласът му изразяваше дълбока убеденост.

— А какво прави синът ти? Казваше се Джей, нали? При же... при Бет ли е?

Сам прихна.

— Ами. Когато детето беше на около пет години, тя реши, че не го иска при себе си, защото ѝ пречи. За последните десет години никой от двамата ни не е чувал нещо за нея. Аз съм много доволен от това, но понякога си мисля, че Джей страда. Повечето деца искат да имат майка. Аз все му повтарям, че му е по-добре без нея — и това е така, можеш да ми вярваш, — но въпреки това си мисля, че понякога тъгува за нея. Най-вече, защото толкова често ме няма.

Сам се чудеше на самия себе си. Никога досега не беше разговарял с някого за несподелените чувства на Джей, които го тревожеха. Но от години му тежеше, макар и да не си го признаваше, че Джей вероятно го упреква за раздялата с майка му. Ако имаше човек на земята, когото обичаше, това беше Джей, синът му. Не знаеше как би понесъл, ако някой ден Джей го намразеше, задето му беше отнел Бет.

— А къде е той сега? При семейството ти? — попита Лиза и очите ѝ се плъзнаха по лицето му. Сам долови съчувствието в погледа ѝ, но за своя изненада установи, че това вече не го смущаваше. Дори някак си му хареса — защото идваше от нея.

— На училище е. В един интернат. Винаги е там, когато ме няма в страната, и аз се опитвам да намирам време през ваканциите и в края на седмицата, за да прекарваме заедно.

— А родителите ти? Живи ли са?

— Нямам представа — отвърна той рязко.

— Какво означава — нямам представа? — тя отметна глава, за да го погледне въпросително. — Не е възможно някой да не знае дали родителите му...

— Никога не съм познавал родителите си — прекъсна я той и почна да рисува в пясъка различни фигурки. Никога не беше говорил с някого по този въпрос. Беше по-болезнено и от предателството на Бет. С Бет се справи, и то още преди години. Но не мислеше, че ще се справи някога с позора и мъките да знае, че родителите му го бяха зарязали като бездомно кутренце, което са намерили и което не им е трябвало.

— Кой те е отгледал? Имало е все пак някой — гласът ѝ беше нежен и когато го погледна, Сам видя, че и очите ѝ имаха същия израз на нежност.

— Щатът Северна Каролина любезно е поел отговорността за мен, когато съм бил на около две години. Предполагам, че дотогава съм живял при единия от родителите си. Не мога да си спомня и никога не съм си правил труда да го разбера. Не че нещо би се променило. От двегодишна възраст са ме препращали от едно на друго семейство. Винаги, когато свиквах да живея някъде и почвах да се чувствам уютно, се случваше по нещо. Или жената забременяваше, или почваше работа, или нещо друго и тогава ме отпращаха. Накрая си забраних да се привързвам към когото и да било, защото беше много болезнено, когато си тръгвах.

— Бедното малко момче — произнесе нежно Лиза и ръката ѝ докосна стегнатите мускули на крака му. Сам погледна бледите ѝ слаби пръсти и ги погали с длан. Кожата ѝ беше толкова нежна... Тя изви ръката си и стисна дланта му.

— Няма защо да ми съчувстваш толкова много — предупреди я той усмихнато, без да изпуска ръката ѝ. — На десет години вече бях порядъчен разбойник. Бях от училище при всеки удобен случай, пиех и пуших и бях така непоносим, че повечето добри хора, които ме приемаха, скоро ме отпращаха отново на улицата. После се научих да отключвам чужди коли — Лиза го изгледа с широко отворени очи. Можеше да се обзаложи, че никога не беше срещала подобен род хора, които да вършат такива неща, най-много да ги беше виждала на екрана на телевизора в хола си. — Би могло да се каже, че това именно ме накара да отида във флотата.

— Да отключваш коли? — тя премигна неразбиращо. Сам се засмя.

— Да. Отключих веднъж една кола в повече и ме хванаха. При това съвсем не искахме да я крадем, а да се поразходим с нея, докато ни омръзне или докато бензинът се свърши. Шерифът обаче беше на друго мнение. Приятелите ми се отърваха с условна присъда, аз обаче бях шофирал и затова ми предоставиха правото на избор: военна служба или две години затвор. Отидох във флота, но понякога ми се е искало да си бях излежал двете години. Винаги съм се питал дали наистина би могло да бъде по-лошо.

— Това обаче сега си го измисли! — упрекна го Лиза. Тя седна, за да може да го погледне изпитателно в лицето. Продължаваше да държи ръката му и не правеше опити да я оттегли. Сам погали пръстите на ръката ѝ и подсъзнателно забеляза колко черна и груба изглежда кожата му до нейната, бледозлатиста и коприненомека.

— Кое имаш предвид? Бягането от училище, пиенето, отключването на коли или... — той ѝ се надсмиваше. Определено не познаваше начина на живот, който той беше водил. Израснала е сред внимание, грижи и закрила...

— Че без малко да влезеш в затвора. Не е вярно, нали?

— Не съм си го измислил. Заклевам се, че е самата истина.

— Но на колко години си бил тогава?

— На седемнадесет. Трябваше да излъжа за възрастта си, защото иначе нямаше да ме вземат във флота.

— А какво стана с училището? По това време не би могъл да си го завършил.

— Не съм го завършил. Бях в единадесети клас, когато се случи всичко това, а по-късно не можах да ходя на училище. Когато после отидох във Виетнам, почнах да чета и се самообразовах, както се казва. За разлика от някои други хора — добави той с подигравателен поглед, — аз нямах дядо, който да ме глези и да ме праща в колеж.

— И тогава си се оженил за Бет — каза Лиза внимателно. Сам видя, че тя се мъчи да си представи живота, който е водил. Сигурно всичко ѝ звучеше така чуждо, както на него му се струваше чуждо нейното защитено от неприятности съществуване.

— Това стана три години по-късно. Службата ми беше почти изтекла и тя ме уговори да подпиша договор за по-дълъг срок. После се ожени за мен, след като си беше осигурила твърд източник на доходи.

— Ти сигурно си я обичал — думите прозвучаха по-скоро като шепот.

Сам я погледна.

— О, да, навремето. Но много бързо се излекувах. Ако Джей не беше и неин син, не бих мислил нито секунда за нея.

— Но я викаше, когато беше болен.

Устните на Сам се свиха.

— Винаги, когато ме хване треската, си въобразявам, че съм пак във Виетнам, защото бях там, когато я получих за първи път. Предполагам, че съм викал Бет, защото тогава исках да е до мен. Вероятно не бих я и познал, ако я срещна сега на улицата. Още преди години разбрах каква е тя всъщност. Ако не бях взел Джей при себе си, сигурно и той щеше да живее като мен — щяха да си го прехвърлят от семейство на семейство, докато направи нещо, което не може повече да се прикрива. Бет във всеки случай не го искаше при себе си.

— А как изглежда той, синът ти? Чертите на Сам се отпуснаха.

— Висок е почти като мен, но по-слаб. По дяволите, та той е още момче, ще наедрее, като стане по-голям. И е по-хубав, отколкото съм бил някога самият аз. И той има всъщност същия тъмен тен, същата тъмна коса и очите му са сини като моите, но косата му е права. И е умен. В училище е бил винаги блестящ ученик, а следващата година ще иде в колеж. Не е решил досега къде, но може да избира. Има ум за това, а аз мога да си позволя да заплатя всеки колеж за него.

— Толкова ли добре печелиш от това, което правиш? — Лиза знаеше, че въпросът беше нетактичен, но той се изплъзна пряко волята ѝ. Никога не беше мислила, че човек може да печели добре като наемник.

— Печеля достатъчно. Понякога повече от другите. Но с течение на времето вложих парите си тук и там, те дадоха малка печалба и след тази задача тук мога да си позволя да пратя Джей във всеки колеж, който си избере, освен това ще ми остане достатъчно, за да направя нещо, за което отдавна си мечтая.

— И какво е то?

Сам сви рамене. Усмихна се криво, сякаш се срамуваше да признае, че през целия си живот беше таил някаква определена мечта.

— Искам да си купя едно ранчо. Не, не да го платя изцяло, но имам достатъчно, за да дам една значителна вноска и да положа основите на говедовъдна ферма. Джей и аз вече си я избрахме. Казва се „Съркъл — С“ и се намира в Монтана.

— Звучи направо фантастично — Лиза наистина смяташе, че звучи фантастично. Внезапно осъзна, че би дала много, за да може да живее със Сам и сина му в това ранчо. Беше потресена. Това беше просто смешно, и сама го знаеше, но въпреки всичко...

Сам отново се облегна на стената и протегна дългите си крака. Лицето му се изкриви и той се хвана за раненото рамо. Лиза веднага се озова до него и за миг всичко, за което бяха говорили, беше забравено.

— Боли ли те? — попита тя загрижено и огледа лицето му, за да потърси там евентуални признаци.

Той се ухили.

— Ако трябва да ти кажа истината — това проклето нещо ме сърби. Но мисля, че едва ли би могла да направиш нещо. Защото...

Лиза го почеса и той се отпусна с наслада.

— Не искаш ли да си починеш? — попита тя. — Трябва да събереш сили. Нали ще тръгваме пак, щом спре дъждът — при тези думи Лиза го погледна сериозно.

— Не. Няма да ми се измъкнеш така лесно. Накара ме да ти разкажа всичките си скрити тайни. Сега аз искам да чуя твоите. Можеш да почнеш с тоя... как се казваше... с Джеф — Сам беше изненадан от неприязънта, с която произнесе името на мъжа ѝ.

Лиза сви рамене и се облегна на стената до Сам. Той отново улови ръката ѝ и пръстите му се склжиха около нейните.

— Няма много за разказване. Женени сме от шест години, но истински щастливи бяхме само през последната година. Поне аз. Мисля, че Джеф и тогава не е бил щастлив. Както и твоята Бет, и той си имаше други интереси — Лиза реши да не разказва от какъв характер бяха тези „други интереси“. За Сам не беше от значение от какъв пол бяха любовниците на Джеф, а тя все пак му дължеше известна тактичност.

— Защо се омъжи за него?

— Защото беше съвършен — истински принц от приказките, за който мечтае всяко момиче. Изглеждаше добре, беше образован и богат — беше готов да живее в близост до дядо ми. Това тогава беше много важно за мен. Не исках да се отделям много от Еймос.

— Наричаш дядо си Еймос? Мислех, че се казва Хърман.

Лиза се усмихна дяволито.

— Хърман е фамилията му. Без малко и аз да се казвам така. Но малкото име на дядо ми е Еймос. И той мрази това име. Затова го и наричам така. Принадлежа към малкото хора, на които това им е простено.

— Голяма палавница си — забеляза Сам.

Лиза кимна.

— Да, вярно е. Или поне бях такава. Но сега не съм вече толкова сигурна.

— Продължавай. Какво ви се случи — на теб и на Джеф? — за нищо на света не беше в състояние да потисне този язвителен тон, който придружаваше произнасянето на името му.

— Имаш предвид — какво не е вървяло ли? Нали вече ти казах. Той имаше други интереси и аз узнах за това.

— Преди пет години. Въпреки това си все още омъжена за него. Защо? Пари ли има?

Лиза го изгледа презрително.

— Не всички жени са като Бет, Сам. Не се омъжих за Джеф заради пари и няма да остана негова жена заради пари, въпреки че трябва да призная, че семейството му е доста заможно. Но такова е и моето семейство. Няма нещо, което той да може да ми даде, а аз да не мога да си го позволя.

По неизвестни причини при тази забележка Сам усети бодване в стомаха. Ако милионите, които правеха мъжа ѝ „доста заможен“, не ѝ правеха никакво впечатление, какво ли щеше да каже за неговата банкова сметка, която в сравнение с тази на мъжа ѝ беше направо мизерна? По никой начин не можеше да се състезава... Но какво си мислеше? Почувства се като заловен на местопрестъпление — при тази безумна мисъл... Въобще не възнамеряваше да се състезава. Върнеше ли се отново в Съединените щати, момичето, седнало до него в тази голяма униформа, щеше да изчезне така далече от неговия свят, че нямаше да живеят дори в една и съща стратосфера. Но и без това повече не искаше да има нищо общо с нея. Щом се върнеха в Щатите, той щеше да тръгне по своя път, а тя по своя... Разделени. Точно това искаше той, без съмнение и тя искаше същото.

— Предполагам, че жена, която е така отдадена на кариерата и професията си като тебе, едва ли е имала време да ражда деца? — попита той и въпросът прозвуча по-язвително, отколкото беше искал. За негова изненада тя изглеждаше дълбоко засегната. Устните ѝ се разтрепериха, а очите ѝ блеснаха и бяха съмнително влажни. Тя не отговори.

— Имаш ли деца? — попита той бавно и предпазливо, защото разбра, че сломеният поглед означава нещо. Може би имаше деца — колкото беше млада, те сигурно бяха пеленачета — и тя ги беше изоставила, за да скита из Родезия. Объркването ѝ сигурно се дължеше на чувството за вина.

Тя продължаваше да не отговаря. Очите ѝ се затвориха и дългите, черни мигли полегнаха като перца върху бледите бузи.

— Лиза? — попита той объркано и я улови още по-здравно за ръката.

Каквото и да беше направила или не, но в момента вероятно се чувстваше ужасно. Тя се вкопчи в него като маймунка, която се улавя за ствола на палма по време на ураган.

Тя отвори очи. Бяха пълни с непроляти сълзи. Погледна го твърдо.

— Имах дъщеря — каза беззвучно. — Дженифер. Почина миналата година.

Сам имаше чувството, че го беше ударила в корема. Изглеждаше толкова сломена, толкова измъчена и толкова тъжна. Очите ѝ бяха

пълни със сълзи, а устните ѝ трепереха, докато се мъчеше да бъде смела и да не плаче. От години не беше изпитвал такова дълбоко вълнение, както пред тази безпомощна скръб. Изведнъж проумя, че въпреки парите, общественото положение и всеотдайния си дядо тя наистина можеше да е така самотна и неутешима, както и той. Ръката му стисна пръстите ѝ и той я привлече в прегръдката си, опря главата ѝ на рамото си, притисна я към себе си и я залюля като ранено дете.

— Разкажи ми всичко, скъпа — прошепна ѝ той в ухото и махна косата от обърнатото настрана лице.

Ръцете ѝ се вкопчиха в ризата му и гласът ѝ едва се чуваше, когато се подчини и зашепна, скрита в рамото му. Думите извираха от нея, все по-бързо и по-бързо, докато преживяваше повторно мъките, които беше изпитвала при смъртта на Дженифер. Сподели скръбта си с него и искаше да прехвърли част от товара си върху Сам, върху широките му рамене. Тя разказваше и хлипаше, и той можеше да разбере само всяка трета дума, но знаеше, че ще се почувства добре, ако изкажеше всичко, което така тежеше на душата ѝ, затова я държеше в обятията си и шепнеше утешителни слова. Изпитваше нежност, каквато не беше изпитвал към никоя друга жена, дори не и към Бет. Разказваща с хълцане историята си, Лиза изглеждаше толкова дребна и безпомощна, отпусната в ръцете му, вкопчена в него, и той изведнъж разбра, че би искал само едно нещо в живота си — да му бъде дадено да застане между нея и света и да я защитава от всяка скръб и всяко страдание. Докато я държеше и полюляваше, изпита силната потребност да гледа на нея като на свое притежание. Тя е моя, крещеше сърцето му, а разумът веднага го опровергаваше и му припомняше всички причини, поради които не можеше и нямаше да бъде негова. Но сърцето му чисто и просто не искаше да повярва на това. Което означаваше, че здравата беше загазил.

Накрая тя престана да разказва и само плачеше. Още дълго хлипа и подсмърча, сгушена в него. Той продължаваше да я притиска към себе си, галеше я по косата и гърба, нашепваше нежни думи и я целуваше от време на време по сведената глава. Имаше чувството, че плаче от часове, но това не го дразнеше. На Сам му се струваше, че няма нищо по-хубаво от това да я държи в прегръдките си, докато тя плаче.

Най-сетне сърцераздирателното хлипане намаля, тя въздъхна и преглътна, преди от изтощение съвсем да се отпусне на рамото му. Здравата ръка на Сам я прегърна още по-силно, в безмълвен израз на желанието му да остане там, където беше, докато желае.

— Извини ме, моля те — успя най-сетне да прошепне Лиза и се отдръпна леко, но главата ѝ продължи да стои наведена, за да не може той да види как сълзите бяха обезобразили лицето ѝ. — Никога... никога не съм се чувствала така разнебитена. Мисля, че повечето от това, което ти разказах, не съм споделяла с никого.

Сам внимателно повдигна дългата копринена коса, за да види лицето ѝ. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали, а сълзите бяха оставили мръсни ивици по бузите. Устните бяха червени и леко подути. Сам не беше виждал друга жена, която да изглежда толкова жалко и същевременно да бъде толкова красива.

— Извини ме, моля те — повтори тя и се помъчи да се усмихне. Треперещите ѝ устни късаха сърцето му.

— Няма защо да се извиняваш — каза той пресипнало. — Винаги можеш да се изплачеш на рамото ми. Повярвай ми, това е чест за мен.

Лиза усети, че сърцето ѝ прескача един удар, когато той я погледна с оная усмивка, от която дъхът ѝ замираще.

— Обичам те — каза тя. Беше потресена до дъното на душата си.

Очите му се втренчиха в лицето ѝ и се уголемиха. Ръката му се свлече от косата ѝ и застина до тялото.

— Какво каза? — гласът му беше неравен. Дълбоко в очите му се събуждаше някакво синьо пламъче.

— Казах, че те обичам — повтори Лиза. Този път думите прозвучаха по-ясно и докато ги произнасяше, Лиза разбра, че това беше истина. Не знаеше кога се беше случило или как се беше стигнало дотук. Знаеше само, че беше така, че го обича повече, отколкото някога беше обичала някого или нещо, че го желае и има нужда от него...

— Не бива да казваш такива неща, когато не ги мислиш сериозно — изкушаваше се, страшно се изкушаваше да приеме думите ѝ за чиста монета, да я прегърне и никога повече да не я пусне. Желаяше я с такава сила, която нямаше нищо общо с физическата страст.

Желаеше я, желаше сърцето и душата ѝ точно колкото желаше и тялото ѝ, и то завинаги, за вечни времена.

— Казвам го съвсем сериозно — каза тя твърдо и отново му се усмихна. Очите ѝ бяха окъпани в сълзи. — Обичам те, Сам Истман. Защо не направиш най-сетне нещо, вместо да седиш така и да ме зяпаш като че ли съм теле с две глави?

— Господи! — прошепна той и затвори за миг очите си. После протегна ръце към нея, прегърна я и я притегли към себе си. Лиза безмълвно вдигна глава и обърна лице към него. После склучи ръце около врата му и устните ѝ се поотвориха, когато тя без стеснение го окуражи да я приеме.

— Целуни ме — произнесе тя неволно, когато той оглеждаше лицето ѝ, обърнато към него, с такава мнителност, подобно на купувач на кола, който щеше да прави пробно пътуване. — Моля те, Сам, целуни ме!

Устните му заглушиха последната дума. Целуваше я ненаситно, сякаш искаше да заличи всичките години, които не бяха прекарвали заедно. Лиза реагира с всеотдайност, отвърщаше на нежността му и имаше чувството, че за пръв път в живота си е наистина жива. Обичам го, си повтаряше тя непрекъснато, сякаш се боеше, че това е сън, от който можеше да се събуди всеки момент. Обичам го, обичам го!

Сам почти не обръщаше внимание на раната си, докато отпускате Лиза на земята и я обсипваше със страстни целувки. Лиза усети, ликувайки, как тръпка пробяга по тялото му. То ѝ каза, че я обича, макар че Сам още не беше облякъл в думи това признание.

— Дяволски те желая — прошепна тя смело в ухото му и езикът ѝ се плъзна по меката му част.

Въпреки възбудата си Сам се разсмя.

— Напомни ми при удобен случай да поговорим по изразните ти средства. Не са съвсем подходящи за една дама.

— Това ли е, което искаш? Дама? — тя съзнателно го провокираше с думи и докосвания и той реагираше така, че тя дори не би могла да си представи да желае нещо друго.

Той я притегли към себе си с треперещи ръце.

— Не, още не — каза пресипнало и после положи отново устни върху нейните, довеждайки я в състояние на екстаз по най-прекрасния начин, познат на човека, откакто свят светува.

С тръпнещи пръсти те почнаха да се разсъбличат. Лиза му помагаше там, където му беше трудно, и накрая легнаха голи на пръстения под. Телата им пламтяха едно за друго, ръцете молеха и обещаваха, докато всеки изследваше тялото на другия, сякаш това беше за пръв път. Лиза искаше да овладее тялото ѝ, преди да е загубила разсъдъка си от сладостните мъки, на които я подлагаше, но Сам беше решил да не бърза. Ръцете и устните му не оставяха нищо недокоснато, сякаш искаше да определи границите на владенията си. Тялото на Лиза се извиваше под неговото, ръцете ѝ се вкопчваха в него и настояваха безмълвно за още. Сам не беше в състояние да се въздържа повече и почти грубо разтвори краката ѝ. Лиза се изви срещу него, но той я възпря.

— Кажи ми — заповяда той дрезгаво. — Искам да те чуя да го казваш!

— Кое? — Лиза го погледна и премига изненадано. Не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен за това, колко много го желаше.

— Кажи, че ме обичаш! Искам да го чуя.

— Обичам те! — отвърна послушно Лиза. — Обичам те, обичам те, обичам... о!

В мига, в който произнесе тези думи, той я взе и облада с такава дълбока нежност, за която тя не бе и сънувала. Чувстваше се на седмото небе и ѝ се струваше, че ще издъхне в прегръдките му.

Когато свършиха, Лиза продължи да лежи тихо до него и да се гуши до тялото му. Сам я целуна по бузата с нежна като полъх целувка и Лиза се усмихна замечтано. Очите и ръцете ѝ запечатваха израза на лицето му. Сините очи ѝ се усмихваха и на нея ѝ се струваше, че никога в живота си не беше виждала такава гледка, която караше сърцето ѝ да замира в гърдите.

— Надявам се, че ще побързаш да се разведеш — каза той провлечено, докато тя очертаваше с пръст устните му. — Щом се върнем у дома, ще се омъжиш за мен.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За момент Лиза виждаше само това загоряло лице. Очите ѝ се разширяваха все повече и повече. Когато видя сериозния му поглед и загатнатата усмивка, тя повярва най-сетне, че не ѝ се е причуло.

— Сам! Наистина ли? — извика тя. Седна изправено, грейнала от радост.

Очите му я огледаха с чувство за притежание.

— Сам! — подвикна нетърпеливо Лиза, понеже той не престана да я оглежда. Той вдигна очи към нея и тя го погледна с някаква смесица от раздразнение и смях и още нещо, за което той горещо се надяваше да е обич. — Счу ли ми се, или ти току-що ме помоли да се омъжа за теб? — попита тя със смях.

— Не мисля, че съм те молил — отвърна той. — Чисто и просто делово се произнесох по положението на нещата. Не можеш ей така да се разхождаш насам-натам и да казваш на мъжете, че ги обичаш, а после да не искаш да се омъжваш за тях.

Думите бяха шеговити, тонът прозвуча закачливо, но очите му изразяваха точно обратното. Гледаха я с такова желание, което накара пулса ѝ бясно да се ускори. Дори само погледът му беше достатъчен, за да ѝ доставя радост до края на дните ѝ.

— Не бих го нарекла точно предложение за женитба — промърмори тя, но продължи да го наблюдава, за да е готова, ако вземаше насериозно закачките ѝ, да извика бързо „да“, преди той да е сменил намеренията си.

— Повече няма да получиш от мен — отвърна той с престорена безучастност. После вдигна едната си вежда и се осведоми: — Е? Какво ще кажеш?

Сините очи я гледаха радостно, но в дълбочината им личеше известна несигурност, която реши съдбата ѝ. Веднага се отказа от решението да протака отговора си, за да го подразни на шега. Вместо това се хвърли в прегръдките му, притегли го и го притисна към себе

си. Съвсем беше забравила раната му, докато не усети, че той потръпва.

— Извини ме, моля те — каза тя бързо и го пусна. Ръката му се обви още по-здраво около кръста ѝ и я притисна още по-силно към голото тяло. Въздействието на този допир я прониза чак до петите. Той също го усети. Лиза разбра това по внезапния плам в очите му.

— Тогава всичко е наред — каза той дрезгаво. — Или поне в момента, в който кажеш „да“. Няма да спя с жена, която не иска да се омъжи за мен.

Тя отметна глава назад, за да вижда лицето му, когато произнесе отговора си. Погледна го усмихнато право в очите. Чертите му бяха отпуснати, а очите я гледаха радостно.

— Да — прошепна тя. Той се усмихна широко.

— Ето, това се казва добро момиче — произнесе Сам одобрително и я целуна по такъв начин, който трябваше категорично да ѝ покаже, че вече беше негова. Лиза отвърна с цялата си всеотдайност на тази целувка, обви ръце около тила му и погали с пръсти гъстата му коса. За своя изненада и не без известна доза ирония установи, че атавистичният му начин да изявява мъжкото си господство общо взето доста ѝ допада.

Зашепна пламенни слова в ухото му, когато той я взе, и с това още повече го влудяваше. Усещаше как сърцето му бие с ударите на чук, чувстваше капките пот, които се стичаха от неговото тяло върху нейното, чуваше насеченото му дишане, докато я любеше с яростно желание, като не забравяше при това и нейното удоволствие. Когато бе изцяло обхваната от екстаз, той произнесе думите, които толкова много беше желала да чуе:

— Обичам те, Лиза — простена той и тя застина за миг. Ръцете му я прегръщаха здраво през кръста, ноктите му почти се забиваха в кожата ѝ, телата им се бяха слели в едно. Дишаше тежко, когато я погледна, а очите му оглеждащи тялото ѝ, бяха замъглени от страст. — Боже господи, толкова те обичам!

— Сам... — произнесе тя задъхано. Искаше да бъде още по-близо до него, отколкото и без това беше в момента, да го поеме целия в себе си и никога вече да не го пусне. Тя протегна ръце към него, но допирът на дланите му до тялото ѝ я подтикна отново към активност и тя забрави всичко, освен екстаза, на който се отдаваха и двамата.

По-късно той я прегърна с едната си ръка, докато пушеше една от последните си цигари. Лиза се гушеше блажено до него, свита на кълбо. Той беше завил и двамата с одеялото.

— Няма да се откажеш от това, което ми каза, нали? — попита той с лека усмивка, но очите му я гледаха сериозно.

— Ти ми обеща и ще се омъжиш за мен. И до края на живота ни ще бъдеш омъжена за мен и няма да поглеждаш към друг мъж. Ясно ли е?

— Без да забравям доброто поведение? — каза тя шеговито.

— Никога! — потвърди той рязко и я погледна радостно.

Лиза направи физиономия.

— Виждам вече, че ще бъдеш много деспотичен съпруг — промърмори тя, за да го предизвика.

— Дяволски добре си се ориентирала — отвърна той. Погледът му беше мрачен.

— Ако това наистина е толкова важно за теб, тогава ще е най-добре да кажа на всичките си любовници, че вече всичко е свършено.

— И аз мисля така — каза той сърдито. — Имам чувството, че бих убил всеки мъж, който си позволи дори само да те докосне, а това не съм изпитвал никога досега, с никоя жена.

Лиза знаеше колко много му е коствало това признание и го целуна по гърдите.

— Сам — каза тя меко, тъй като искаше да отстрани всяко недоразумение в случай, че той има все още грешна представа за нея. — С изключение на Джеф, освен теб в живота ми не е имало друг мъж. Никога не съм спала с друг и никога не съм пожелавала друг. А Джеф...

Той не я остави да се доизкаже.

— Наистина ли? — гласът му прозвуча недоверчиво. Когато тя вдигна очи към него, видя, че и погледът му беше също така недоверчив.

— Заклевам ти се.

Той помълча известно време. Когато тя го погледна отново, видя, че се усмихва. Върху лицето му беше изписано известно самодоволство, което я развесели. Разбра, че това признание много му харесва.

— А аз си мислех, че си готова да се хвърлиш на врата на всеки срещнат — каза той, подигравайки се над самия себе си.

— Не. Така беше само с теб.

— Само с мен — той се наслаждаваше на тази мисъл като дете, което току-що е получило съвсем нова играчка и не може да се откъсне от нея. После добави шеговито и все пак под формата на индиректно предупреждение: — Но те съветвам да спреш до тук.

— Да, Сам — отвърна тя с подobaваща смиреност.

Той се засмя и изведнъж заприлича на необременен с грижи младеж.

— Това сега наистина беше много мило, точно както подobaва на съпруга — каза той одобрително. — Ако продължаваш в този дух, може би няма да се налага да те пребивам от бой по три пъти в седмицата.

За тези думи получи удар в ребрата. Засмя се.

— Не разбираш ли от шегата? — осведоми се той, но тя му даде съвсем ясно да разбере, че поне в това отношение не, приема абсолютно никакви шегии.

Останалата част на деня прекараха в шеговити закачки и разговори. Никога досега Лиза не беше изпитвала такова щастие. Този мъж беше точно това, което беше търсила от години, което искаше, от което се нуждаеше и което непременно трябваше да има. Още отсега ѝ беше станал така абсолютно необходим, както водата и храната бяха необходими, за да съществува животът. Обичта ѝ беше така безгранична и силна, че почти ѝ причиняваше физическа болка.

Всичко се бе променило. Всяко действие от ежедневието — било то ядене, измиване или смяна на превръзката му, изглеждаше по-красиво, защото той я обичаше. Имаше чувството, че изглежда доста глупаво, задето непрестанно се усмихва, но не можеше да се държи другояче. Сам беше щастлив също като нея и това му личеше. Смееше се и се държеше несериозно и хлапашки като тийнейджър, влюбен за пръв път в живота си.

Когато най-сетне дойде нощта, на Лиза ѝ се стори, че светът е вече съвсем наред и нищо повече не може да ѝ се случи. Дори и опасната ситуация, в която се намираха, не беше в състояние повече да я плаши. Напълно и безгранично се доверяваше на Сам. Щеше да я

изведе здрава и невредима от тази страна на лудостта и щяха да заминат у дома и да се оженят... С тази приятна мисъл Лиза заспа.

Когато се събуди, новият ден вече беше започнал. Дрезгавата светлина във вътрешността на колибата показваше, че е утро. Известно време остана да лежи неподвижно, като се наслаждаваше на присъствието на Сам и на мисълта, че я обича. Не ѝ пречеше дори твърдият под, който безмилостно убиваше, докато тя се вслушваше в дишането на мъжа до себе си. То беше бавно и равномерно и почти неестествено шумно. Лиза смръщи чело и попипа с длан слепоочието му. Пак ли е почнала треската? Не, кожата му беше нормално топла. Причината беше другаде... Тя внезапно осъзна, че дишането му се чуваше толкова високо, само защото липсваше всякакъв друг шум. По някое време през нощта дъждът явно беше спрял да вали.

— Сам! — тя го побутна отстрани. Ръката му като от само себе си я прегърна, за да не може да стане и да се отдалечи.

— Да?

— Събуди се! Дъждът е спрял.

Той се разсъни моментално. За момент застина със затворени очи и се вслуша в тишината.

— Тогава ще трябва да тръгваме — заяви той делово.

— Да — Лиза се отдръпна. Той не се противопостави, седна и си разтърка лицето. Беше гол и излъчваше невероятна мъжественост. Лиза, която вече се беше наплискала с вода и се обличаше, изпита чувство на гордост. Беше истински мъж, едър и силен, на когото можеш да разчиташ, изглеждаше добре, беше суров, когато беше необходимо, но можеше да бъде и безкрайно нежен — и всичко това ѝ принадлежеше без остатък. При тази мисъл тя се усмихна.

Сам тъкмо си обуваше ботушите, когато Лиза излезе за малко навън до импровизираната им тоалетна.

Утрото беше прекрасно, защото дъждът беше превърнал неплодородната степ, която ги обкръжаваше, в край на зеленината. Лиза с изненада установи промяната.

На връщане към колибата ѝ се стори, че нещо витае из въздуха. Спря, огледа се бавно и наклони глава настрана, мъчейки се да разбере кое беше различно от друг път. Дали нямаше наблизил някой лъв или

гепард — беше първата ѝ мисъл, когато забеляза, че птиците бяха замлъкнали и че младото гну, което съзря преди малко, беше изчезнало. Сърцето ѝ заби учестено, когато погледна към дърветата, но всичко изглеждаше съвсем обичайно. Утрото продължаваше да бъде прекрасно, което дори не беше за вярване.

— Абетусдисти ковебо! — тези думи беше чувала вече веднъж, и то в нощта, когато войниците бяха излезли от джунглата и бяха запалили къщата на Блас. Лиза знаеше, че това означава „бели дяволи“. Обърна се веднага към посоката, откъдето беше дошъл викът, и застина като статуя, виждайки някакъв африкански войник, който се насочваше към нея с пушка в ръце и с коварна усмивка на лицето. Точно зад гърба му Лиза видя моторница, спряла до брега на реката. Към нея се приближаваха двама от общо четиримата членове на екипажа. Оръжията им бяха насочени към Лиза. Третият войник се отправяше към една от колибите и вероятно възнамеряваше да претърси селището. Четвъртият седеше в лодката, чийто мотор продължаваше да работи.

Лиза не мръдна от мястото си и не издаде нито звук. Усещаше, че в противен случай щяха да я застрелят на място. Мисълта ѝ бе парализирана от страх, но все пак осъзнаваше, че смъртта може би щеше да е по-добра от това, което възнамеряваха да правят с нея. Вече виждаше как смъртта ѝ се предхожда от многократни изнасилвания и мъчения. Въпреки това не можеше да се реши да предприеме нещо, което би довело до незабавната ѝ смърт. Помисли си за Сам и една част от съзнанието ѝ се вкопчи в минималната надеждица, че той ще ѝ се притече на помощ. Всеки момент щеше да усети липсата ѝ, ако вече не беше усетил нещо нередно. Ако видеше какво става тук, преди да го изненада някой от войниците, ако не попадне слепешката в клопката, без да подозира за съществуването ѝ, то тогава те биха имали още някакъв шанс. Лиза погледна четиримата мъже, срещу които Сам трябваше да се изправи. Всеки от тях беше също така въоръжен, както Сам, но бяха силни и здрави, добре хранени, така че угасна и последната ѝ искрица надежда. Нямаха никакви шансове и беше по-добре да не се заблуждава.

— Лиза, дам ли ти знак, хвърляй се веднага на земята. Прикрий тила си с ръце и остани долу, без да се оглеждаш. Разбра ли?

Тя не посмя да погледне в посоката, откъдето дойде гласът на Сам. Сигурно беше много близо зад нея, а гласът му беше толкова тих, че приближаващите се войници не можаха да го чуят. Трябва да е видял какво става тук, измъкнал се е незабелязано от колибата и се е промъкнал до нея иззад дърветата. Войниците явно не подозираха, че се намира плътно зад нея, защото продължаваха бавно да се приближават, без да се пазят особено.

С едва доловимо, само загатнато кимване тя показва на Сам, че е чула указанията му. После продължи да стои, цяла в напрежение, и се питаше кога ще трябва да изпълни това, което каза Сам, и какво щеше да предприеме той.

Двамата войници вече бяха на по-малко от четири метра разстояние от нея. Лиза изпитваше такъв страх, че едва дишаше. Гърлото ѝ беше пресъхнало и не беше в състояние да преглъща. Коленете ѝ бяха омекнали и можеше само да се надява, че нямаше да се предадат, преди Сам да се е приготвил за действие. Част от разума ѝ можеше все още да разсъждава ясно и точно и тя преценяваше трезво ситуацията, останалата част беше само един жив ужас и тя отправяше молитви към небето за своята и на Сам сигурност.

Понеже Лиза не предприе нищо, за да отстъпи или да нападне мъжете, нито пък да избяга или да завика за помощ, войниците се успокоиха. Дулата на пушките им бяха насочени в нея, но четиримата разговаряха помежду си и спряха да се оглеждат наоколо.

— Хайде, Лиза! — при вика на Сам тя подскочи, макар че беше подготвена за него. Веднага се хвърли на земята и закри тила си с ръце, но видя бялото в очите на войниците, които бяха изненадани от Сам, видя и как слисано отвориха уста. Видя също и това, че вдигнаха оръжието си и натиснаха спусъка. Тя хълцаше и се молеше, и крещеше. В този момент чу изстрелите, които бяха последвани от други изстрели от отсрещната страна. Някакъв мъж крещеше в предсмъртен вик. В страха си за Сам тя забрави указанията му и вдигна очи. Двамата войници се бяха проснали на земята пред нея, единият беше толкова близо, че можеше да го докосне с ръка. Очевидно бяха мъртви или умираха. Краката на лежащия непосредствено до нея риеха в пръстта, докато той се бореше със смъртта. От онази част на главата му, все още свързана с тялото, шуртеше кръв.

Лиза усети, че ѝ прилошава, но нямаше време да се занимава със собственото си физическо неразположение. Къде беше Сам? Тя видя, че бяга, а после се хвърля на земята и се претъркулва, когато единият от войниците излезе от колибата, а другият скочи от моторницата. И двамата изпразниха оръжието си по него. С благодарност установи, че не беше ранен, когато потъна между дърветата и потърси защита зад ствола на едно дърво, пазейки се от градушката куршуми, докато отправяше залп подир залп по двамата, които се опитваха да се приближат, без да остават без прикритие. Нито един от тримата не се, сещаше ни най-малко за това, че и Лиза беше там. Обръщаха ѝ внимание почти толкова, колкото и на двамата убити, които лежаха пред нея.

Войникът, който беше скочил от лодката, прибягваше от една колиба до друга и правеше опит да заобиколи Сам и да се приближи в гръб. Лиза разбираше съвсем ясно намеренията му, но Сам се занимаваше с другия, който го нападаше отдясно — поне все стреляше в тази посока вероятно, защото се страхуваше да не я улучи по погрешка, ако стреля по мъжа, който се намираще между тях. Помисли дали да не предупреди Сам, като извика, но за това и дума не можеше да става. Нямаше ни най-малко желание да привлече вниманието на войниците върху себе си. Единият можеше да я довърши за миг. Но все пак трябваше да направи нещо. Не можеше да лежи повече безпомощна на земята и да крие лицето си, докато тези убийци правеха всичко възможно, за да унищожат Сам!

Лиза насочи вниманието си към мъжа, който беше по-близо до нея, после припълзя пред себе си до оръжието на убития. Трябваше само да натисне спусъка, нищо повече. От това разстояние — седем метра — трябваше да го улучи или... Днес беше много доволна, че Сам ѝ беше дал оня проклет урок по стрелба.

Лиза сериозно се колебаеше какво да прави. Ако не улучеше войника, а това беше много вероятно, той щеше да я убие на място. Може би все пак по-добре би било да остави битката на Сам.

След около три минути решението бе взето, независимо от нея. Тя чу изстрел и някакъв дрезгав вик, излязъл от гърлото на Сам. Войникът, който беше близо до нея, хукна приведен към дърветата. Без да мисли повече, Лиза грабна пушката на убития, притисна я с рамото си, прицели се в тичащия войник и натисна спусъка. В първия момент

войникът се завъртя около оста си и създаде впечатлението, че ще се втурне към нея, така че тя си помисли, че не го е улучила и сега той се връща, за да я убие. После обаче той падна по очи. От устата му шуртеше кръв.

Стрелбата спря също така внезапно, както беше и започнала. В селото се възцари абсолютна тишина. Лиза гледаше замаяно проснатата фигура на мъжа, когото беше убила. Сам бързо се приближи до нея. Държеше пистолета си в ръка и първо провери дали тоя, в когото беше стреляла, наистина е мъртъв. Лиза забеляза това, но всъщност нищо не достигаше до съзнанието ѝ. Имаше чувството, че наблюдава всичко през матово стъкло.

— Добре ли си? — Сам беше коленичил до нея и беше дръпнал оръжието от ръцете ѝ.

Лиза навлажни устните си с език. После кимна. Сам я обърна, вдигна я на ръце и я притисна здраво към себе си. Треперейки, Лиза склучи ръце около врата му и щеше да го задуши с прегръдката си, когато внезапно видя кръвта, която се стичаше от една рана на тила му.

— Ти си ранен! — при вида на кръвта му, стичаща се по врата, тя излезе от шока, в който беше изпаднала.

— Няма нищо. Само драскотина — той я хвана за ръце и я отдалечи леко от себе си, за да може да я погледне в лицето. Беше блед и напрегнат и Лиза не знаеше дали беше заради болката от новата рана или от страх за нея. — Ах, ти, глупаво малко момиче! Изплаши ме до смърт! — каза той, след като я огледа от глава до пети и не забеляза никаква следа от нараняване. — Когато чух изстрела, щях да получа инфаркт! Помислих, че оня подлец е решил да очисти първо теб и тогава да се заеме с мен! После те видях с тая проклета пушка в ръка — тебе, дето не можеше да се прицелиш и в дърво! — и направо не можах да го повярвам. Не разбираше ли, че щеше да ти пръсне черепа, ако не беше го улучила?

— Извинявай! — каза тя отпаднало.

Сам поклати глава и затвори за миг очи. После отново привлече Лиза към себе си.

— Не го прави никога повече — смъмри я той приглушено. Устните му се притиснаха към косата ѝ. — Когато следващия път попаднем в подобна ситуация, стой си настрана, за бога! Какво си

мислиш, как бих се чувствал, ако ти се случи нещо? Ще трябва сам да си тегля куршума!

Лиза постепенно се съвземаше от уплахата и усети известно разочарование. Как можеше да ѝ се кара за това, че се беше опитала да му спаси живота...

— Аз обаче го улучих — подчерта тя с колкото се може по-голямо достойнство и отметна глава, за да може да го погледне в лицето.

Той я погледна невярващо в очите. После неволно се разсмя.

— Господи — каза той и я целуна. — Наистина си нещо много специално! Да, улучи го! Беше дяволски добър изстрел. Но ако ме обичаш наистина, скъпа, не го прави пак. Мисля, че нервите ми няма да издържат подобно нещо втори път.

— Изглежда, остаряваш — подметна пренебрежително Лиза и Сам отново се засмя. После се изправи и издърпа и нея.

— Хайде, трябва да изчезваме, преди да са дошли други. Лодката много ще ни помогне. Падне ли нощта, би трябвало да можем да напуснем страната.

Докато казваше това, задърпа Лиза към колибата. Събраха заедно нещата и изтичаха до лодката, която се беше отдалечила на няколко метра от брега. Нагазиха във водата. Сам пръв стигна моторницата и след като се прехвърли вътре и остави багажа, подаде ръка на Лиза, за да ѝ помогне при качването. Когато тя стъпи на борда, Сам запали мотора. След няколко минути заплуваха надолу по течението на реката.

Лиза хвърли последен поглед към селото, когато моторницата пое по една извивка на реката. От това разстояние виждаше само силуетите на покритите със слама покриви, които се очертаваха на фона на дърветата. Мястото изглеждаше приветливо и мирно. На Лиза ѝ беше трудно да повярва, че преди няколко минути четирима мъже се бяха простили там с живота си — единият от тях — чрез нейната ръка.

— Не мисли повече за това — посъветва я Сам със спокоен глас, когато видя, че се вглежда назад, и правилно се досети какво става в душата ѝ. — Направи само това, което беше длъжна да направиш — после очите му добиха израз на нежност, когато погледна преbledнялото ѝ лице. — Ако още не съм успял да го кажа в суматохата: благодаря! Може би ми спаси живота. Когато куршумът ме одраска, за момент изгубих твоя приятел от погледа си. При скоростта,

с която се придвижваше, беше много възможно да ме издебне в гръб, преди да съм го открил отново.

Лиза усети как сърцето ѝ се стопли от тези думи на Сам. Тя му се усмихна и се попита дали ѝ казва истината, или само я успокоява, за да не се тревожи, че е убила човек. Каквито и да бяха мотивите му — тя се почувства значително по-добре. Би могла да унищожи цяла армия, ако с това щеше да помогне на Сам.

— Обичам те — каза тя. Той обърна лицето си отново към нея и Лиза видя, че се усмихва. Беше толкова хубав и тя така го обичаше!

Лиза скочи и литна в прегръдката му. Той я притисна към себе си и я целуна продължително и пламенно, но продължаваше да бъде нащрек и се взираше във водата пред тях. Когато отново посвети цялото си внимание на лодката, Лиза остана до него. Главата ѝ лежеше спокойно върху рамото му, а ръцете ѝ го прегръщаха през кръста. Ни най-малко не се съмняваше в това, че Сам ще я изведе на сигурно място. Знаеше, че може да му повери живота си.

— О, врагът ти! — извика тя след малко, когато внезапно се сети, че един куршум го беше засегнал.

Той я погледна с усмивка и бързо я целуна по носа.

— Казах ти вече, това е само малка драскотина — отвърна спокойно. — При бръснене съм се порязвал много по-лошо. Дори спря и да кърви.

Лиза поиска да се увери, но видя, че беше прав. Раната не беше по-дълбока от обикновена драскотина, а кръвта беше вече засъхнала. Въпреки това Лиза трепна при мисълта какво би могло да се случи, ако куршумът беше минал само няколко милиметра по-вдясно.

— Нали все пак нищо не се е случило — каза той тихо, сякаш пак беше прочел мислите ѝ. — Някои неща можеше да свършат зле — добави и погледна с укор към Лиза, — но не се случи нищо такова. Хайде да го забравим, а? Ако пресмятанията ми са точни, можем да пристигнем в Южна Африка точно за вечеря.

— Наистина ли? — ако намерението му беше да отклони мислите ѝ, то Сам можеше да отбележи пълен успех. Тъй като раздялата със Сам, която ѝ изглеждаше неизбежна, сега вече не я тревожеше, Лиза почна да си мечтае да бъде отново на сигурно място и най-сетне да се върне в цивилизацията. Помисли си за ядене, за гореща

вана и за истинско легло. И всичко това Сам щеше да споделя с нея... При тази мисъл отново се усмихна.

Колкото повече денят се изнизваше, толкова Лиза ставаше все по-нервна. Сети се, че убитите в селото можеха да бъдат открити от другарите си, след което естествено те двамата щяха да бъдат преследвани с много по-голямо желание за мъст. Беше готова всеки момент да чуе шума на моторници зад гърба си, но не се случи нищо такова. Минаха часове, докато залезе слънцето, водите на реката проблясваха и във въздуха се чуваше песента на птици.

Реката, по която плаваха, се вля в една друга, вероятно приток на Лимпопо, както ѝ обясни Сам. Ако това беше реката, за която той я смяташе, тя преминаваше през южната част на страната, преди да се влее в другата, която представляваше границата между Родезия и Южна Африка. Стигнаха ли това място, щяха да са вече в безопасност. Щяха да продължат пътя си по същата река, колкото се може по-близо до южноафриканската страна, докато достигнат Месина, град в ЮАР. Оттам щеше да бъде сравнително лесно да се подготвят за обратния полет към Щатите.

Лиза, която седеше на дъното на лодката и се облягаше на краката на Сам, се вслушваше в гласа му, без да вниква наистина в думите му. Беше ѝ достатъчно да е близо до него и да знае, че е жив — и донякъде здрав — и че я обича. Безпокойството, което я беше обзело през деня, ѝ изглеждаше все по-абсурдно. Бяха вече толкова близко до целта — какво би могло да се случи?

Когато обаче усети, че мускулите на краката му се стегнаха, тя разбра защо, преди още да е чула настойчивия тон на гласа му.

— Остани, за бога, долу — изсъска той и тя внезапно усети някакво течение пред себе си, когато включи мотора на най-високата скорост.

— Какво...? — попита тя и се опита да се огледа противно на нареждането му. Ръката му се спусна върху главата ѝ и я натисна надолу. Когато Лиза погледна страхливо нагоре, видя, че е готов за скок подобно на тигър.

— По брега се движат няколко джипа — каза той през зъби. — Вероятно нямат и представа кои сме. Но ако все пак преследват именно нас, искам ти да лежиш долу и да криеш главата си с ръце, нищо повече. Ясно ли е?

— Да.

— И последния път така каза — измърмори той. — Но този път бог ми е свидетел, ще...

Не успя да довърши изречението си.

— Стой долу! — повтори той мрачно и се сви, когато лодката се плъзна по водата. Лиза си позволи бърз страничен поглед, преди да се просне послушно на дъното на лодката. Това, което видя, я накара да изпита страх и ужас. Погледът ѝ попадна върху шест джипа, по три от всяка страна на реката. В мига, в който тя ги видя, те спряха рязко и от тях наизскачаха войници. Легнаха на земята, преди да открият огън, но намеренията им бяха ясни: войниците се прицелваха в лодката. Насред реката и без всякакво прикритие тя и Сам бяха идеални мишени.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шест седмици по-късно Лиза седеше в болничната стая на Сам в Анаполис, Мериленд. Според стандарта на болницата това беше една доста хубава стая. Стените не бяха боядисани в обичайното бяло, а в приветливо жълто, на пода имаше син килим на цветя. „Сейнт Мери“ беше малка частна болница, която струваше състояние и в която се отнасяха към пациентите си с такъв респект, какъвто изискваха съответните болести или наранявания. Сам можеше да се лекува във флотската болница на близкия Бетзда, но Лиза предпочете да заплати стаята и лечението в „Сейнт Мери“. От ужасния следобед, в който четири куршума пронизаха тялото му, Сам рядко беше идвал в съзнание и затова тя не го пита за мнението му. Лиза взе решението съвсем сама.

Еймос беше щастлив, че я вижда отново жива и здрава, така че зададе много малко въпроси относно непознатия, от когото тя не искаше да се отдели, откакто южноафриканският речен патрул ги беше извадил от полупотъналите развалини на малката им, пробита от куршумите моторница. Лиза се беше отървала с незначителна рана на ръката, която вече зарастваше и не ѝ създаваше много проблеми. Състоянието на Сам обаче беше много по-лошо: един куршум го бе улучил точно над лявото слепоочие, в челото, но за щастие бе рикоширал от черепа му, без да причини голяма беда. Друг куршум бе пронизал левия му бял дроб, а един от двата куршума в дясното му бедро бе раздробил костта.

Беше истинско чудо, че не загина от загуба на кръв преди идването на речния патрул, който незабавно го откара в най-близката болница. Друго чудо беше и завръщането им в Съединените щати. Лиза знаеше, че благодарение само на упорития ѝ отказ да го изостави Сам, успяха да напуснат ЮАР, без да отговарят на много въпроси. Наложиха се Еймос да използва връзките си. Пред южноафриканците Лиза твърдеше, че Сам е също журналист и е попаднал неволно в боевете. След като погледнаха Сам, който дори и тогава, когато лежеше

в безсъзнание в болничното легло, продължаваше да излъчва сила, съответните служби проявиха скептицизъм, но след като разбраха коя е тя, се свързаха чрез посолството с Еймос и в крайна сметка се отказаха да се съмняват повече в думите ѝ. После дадоха разрешение на Лиза и Сам да напуснат страната с един малък частен самолет, изпратен от Еймос.

На Еймос беше разказала само това, че Сам няколко пъти ѝ е спасявал живота и тя му е длъжница. Еймос можеше да го разбере — той самият не би търпял да дължи някого нещо. Лиза би му казала истината и би му обяснила, че Сам е мъжът, когото обича и за когото ще се омъжи, ако не я притесняваха две обстоятелства. Първо, тя разбираше, че не е много правилно да представя някого за свой годеник, докато все още е омъжена за друг, и, второ, не беше съвсем сигурна как Сам би се отнесъл към това да посвещава близките си в техните планове. Може би щеше да иска първо да поговори със сина си или... Във всеки случай щеше да изчака състоянието му да се подобри и да могат заедно да решат какво ще правят по-нататък. Лекарите я уверяваха, че вече е само въпрос на време той отново да дойде на себе си и да оздравее.

След завръщането си тя тихомълком бе задвижила нещата, за да се разведе. На Еймос не каза нищо, тъй като предпочиташе да изчака и да му съобщи всичко наведнъж, но Джеф се държа изключително джентълменски. Тъй като не виждаше вече съпруга си в него, Лиза успя да установи, че Джеф можеше да бъде един наистина добър приятел. Беше единственият, комуто се довери, и макар че, като разбра решението ѝ да се омъжи за наемен войник, беше вдигнал високо веждите си, той все пак веднага ѝ пожела да бъде щастлива с него. Той също предпочиташе да изчака и да постави Еймос и семейството си пред свършен факт, когато вече щяха да бъдат разведени. Така никой нямаше да се опита да им влияе.

Една от секретарките на Еймос беше издирила Джей, сина на Сам, който прекарваше в болницата почти толкова време, колкото и Лиза. Живееше при нея и Еймос (Тя отново се беше преместила при дядо си и беше посочила като причина това, че живее по-близо до болницата, което наистина беше така. Еймос не беше изразил мнение по въпроса.) Със своите седемнадесет години Джей беше едно щръклесто, високо израснало копие на Сам. Дори само това стигаше на

Лиза, за да се привърже към него, но Джей беше също така много мил младеж, вежлив и с добри маниери. Въпреки неговата тъкмо разпукваща се мъжественост, която не му позволяваше да го изразява открито, беше очевидно, че боготвори баща си. Лиза му беше разказала, че Сам я е открил в джунглата и е спасил живота ѝ, заради което Джей изпитваше огромно възхищение от него, но зададе много малко въпроси. Мисълта, че двамата се сприятеляват все повече и повече, допадна много на Лиза.

Беше средата на декември, Лиза си облече вълнена пола с цвят на нефрит, който подчертаваше зелените ѝ очи, и копринена блуза с рюшове. Отиде на фризьор, направи си маникюр и си даваше сметка, че изглежда съвсем различно от опърпаното същество, което Сам беше открил в джунглата. Очакваше с любопитство реакцията му, като види променената ѝ външност, но може би щяха да минат дни или дори седмици, докато той почне съзнателно да възприема обкръжението си, така че трябваше да прояви търпение. Лекарите бяха сигурни, че той ще се възстанови отново, а това беше най-важното.

Лиза позвъни на Грейс от „Стар“, за да ѝ съобщи, че се е върнала жива и здрава от Африка, но иначе не беше имала никаква връзка с колегите си от вестника. Подозираше, че зад всичко това стои Еймос. Грейс беше наистина потресена от смъртта на приятелката си Мери Блас, но беше твърде много журналистка, за да не си направи сметка за това, което Лиза би могла да напише за нея — репортаж на една очевидка, преживяла избиването на цяло семейство! — и тя горещо беше умолявала Лиза да опише тази история. Лиза отказа колкото се може по-тактично, но Грейс беше прекалено упорита — по природа, но и поради професията си. Лиза я познаваше достатъчно добре, за да разбере, че Грейс не би отстъпила, ако върху ѝ не се упражни натиск. А никой друг, освен Еймос, не притежаваше влиянието и волята да го направи. Дядо ѝ потресен изслуша грижливо цензурирания ѝ разказ за събитията във фермата на семейство Блас и всичко онова, което ѝ се е случило после. Представата, че неговата внучка е преживяла такива жестокости и е изтърпяла такива страхове, го беше ужасила. Беше прочел в очите на Лиза през какво е минала и — нещо, което при него бе доста необичайно — прегърна я и ѝ каза, че е най-добре да се опита да забрави. Очевидно се мъчеше да направи всичко, за да не си спомня тя повече за тези неща. Във всеки случай никой от журналистите в

„Стар“ не се опита да я потърси, а тя самата не се обади на никого. Преди всичко не знаеше как да обясни какво търсеха Сам и хората му в Африка, а и имаше подозрението, че планът им не е бил твърде легален. Дори не знаеше дали беше законно да бъдеш наемен войник. Реши, че е най-добре да не казва нито дума за вестниците, а за това ѝ помогнаха най-вече парите и влиянието на Еймос.

Лиза въздъхна и отново насочи вниманието си към мъжа в болничното легло зад нея. Очите му бяха затворени, а на челото му имаше тясна бяла превръзка. Косата му беше подстригана, но пак подълга, отколкото я носеше обикновено, а кожата му все още имаше силен загар. Сестрите го бръснеха всеки ден. По-младите сред тях оглеждаха възхитено тялото му. Беше на система, а десният му крак — в някаква триъгълна конструкция, която също бе покрита с бял чаршаф.

Лиза застана до леглото му и механично отстрани кичурите коса от челото му. Той се раздвижи неспокойно и промърмори нещо, а Лиза се разтревожи, да не би да има болки. Бяха му дали болкоуспокоителни, чийто ефект обаче намаляваше с течение на времето, но лекарите се опасяваха да увеличат дозата, защото не искаха да излезе от болницата, пристрастен към лекарствата.

— Как е? — приглушено попита Джей, който тъкмо влизаше през вратата.

Лиза го погледна усмихнато и видя дядо си, който влизаше след него. Усмивката ѝ засия още повече. Вероятно Еймос беше докарал Джей в болницата.

— Няма промяна — отвърна тя бодро. Още преди седмици беше престанала да шепне в присъствието на Сам. Лекарите ѝ бяха казали, че ще дойде отново на себе си едва, когато тялото му е готово за това. А преди това никой не би могъл да му пречи.

— Казвах на малкия, че още не е дошъл на себе си — заяви Еймос раздразнено, — но той настоя да се отбием и да проверим. Казах му, че ще ни съобщиш, ако тук има някаква промяна.

Лиза кимна.

— О, разбира се, че ще ви се обадя, но съм сигурна, че Джей въпреки всичко би искал да го види. В края на краищата, Сам му е баща.

— Да — потвърди Джей. Застана до Лиза и смръщил чело, загледа Сам. — Ако аз лежах тук, той щеше да идва всеки ден. Зная. Той си е такъв.

Никога досега Джей не беше говорил така ясно за отношенията на обич и уважение, които съществуваха между него и баща му, затова сега стоеше видимо смутен. Лиза скри усмивката си, когато видя, че момчето се изчервява. Беше чувствителен по отношение на статуса си на мъж и не беше достатъчно пораснал, за да може да признава нежността си, без да се бои, че може да изглежда немъжествен. Беше само с осем години по-млад от нея, но като го гледаше така до себе си, изпънал се в цял ръст, с ръце в джобовете на кадифеното си сако и с неизменните дънки, на Лиза ѝ се стори, че е с цял век по-стара от него.

— А вие двамата какво ще правите днес следобед? — попита тя. Знаеше, че Еймос обича да е с момчето и че двамата често прекарват времето си заедно, докато тя дежуреше при Сам.

Еймос се засмя. Лиза изпита гордост, като видя как добре изглежда той за своите седемдесет и две години. Тялото му не беше приведено, а изправено и стегнато, въпреки, че не беше кой знае колко по-висок от нея — всички от семейство Бенет не бяха високи на ръст, но Лиза си помисли, че в бъдеще това можеше да се промени, като погледна фигурата на Сам. Посивялата коса на Еймос беше пооредяла, но зъбите му си бяха на мястото и почти никога не беше боледувал. Всеки би го взел за шейсетгодишен.

— Мислехме, че бихме могли да посетим някое вариете във Вашингтон — Лиза разбра, че Еймос се шегува. Вероятно Джей и той имаха нещо съвсем друго предвид — може би да пазаруват за Коледа. Тя отново се сети, че до празниците остават по-малко от две седмици. Тя също имаше да урежда някои неща, но беше прекарала толкова време край Сам, че не успя да купи нито един подарък. Може би тази събота...

— Не звучи зле — Лиза не показва, че е прозряла плановете на Еймос, който досега винаги тайно беше купувал подаръците си.

— Ела с нас — покани я Еймос. — Няма как да ти избяга.

— Искам да има някой тук, когато дойде на себе си — каза Лиза упорито. Еймос я погледна, клатейки глава, и двамата с Джей излязоха от стаята.

— Невероятно мило от твоя страна — забеляза един отпаднал, но познат глас.

Лиза се завъртя на пети и ококори очи, когато погледна лицето на Сам — сините му очи бяха широко отворени и изразът им показваше, че Сам е с ясно съзнание.

— Сам! — нададе тя радостен вик и понечи да се наведе над него.

— Лиза — каза той подигравателно, но ѝ се усмихна.

— Откога си в съзнание? — попита тя, тъй като се учуди, че не беше говорил със сина си.

— Достатъчно отдавна. Щях да се обадя малко по-рано, но не се чувствах дорасъл за възрастния господин, който беше така нелюбезен към Джей и към теб.

— Това беше Еймос — поясни Лиза, продължавайки да се усмихва радостно.

Сам направи физиономия.

— Така си и мислех — после гласът му се промени. — Няма ли да получа целувка? — попита той жално.

Лиза се наведе и притисна устни до неговите. Когато целувката му стана по-страстна, тя се дръпна и се изправи.

— Какво има? — попита той, смръщил чело. — Да не си премислила? — зададе въпроса уж между другото, така че в първия момент Лиза не разбра какво има предвид.

— Кое? — тя го погледна объркано.

— Дали ще се омъжиш за мен.

— В никакъв случай! Да не си се надявал, че ще се отметна? — думите ѝ прозвучаха шеговито, но тя го гледаше с нежност. Разбра, че наистина се е страхувал, че тя ще размисли, защото видя облекчението му, преди той да ѝ се усмихне дръзко.

— Можех да предположа, наистина — каза той и стисна ръката ѝ. — Ето, това е друго нещо — заяви Сам, след като притегли Лиза към себе си и я целуна. — Трябва да съм наясно с кого съм, в случай че някоя сестра реши да забегне с мен — после погледна Лиза: — Ти си прекрасна — гласът му беше дрезгав.

— Благодаря — отвърна тя. Сам огледа стаята.

— Мисля, че ще трябва да ми обясниш какво става всъщност. Аз самият стигнах до заключението, че сме си у дома и на сигурно, но ми

се ще по-точно да разбере как сме стигнали до тук. Последното, за което си спомням, е как седим в оная проклета лодка и как войниците стрелят в нас. После всичко ми се обърква.

— Ти... — започна Лиза, когато в стаята влезе сестра с бяла престилка и застина на мястото си, като видя, че пациентът ѝ най-сетне е дошъл в съзнание. Беше от по-възрастните и не би се впечатлила дори и Робърт Редфорд да лежеше гол в краката ѝ.

— Трябваше да ни повикате, мисис Колинс — каза жената с упрек в гласа и пристъпи към леглото.

Лиза смутено издърпа ръката си.

— Не се сетих — каза тя виновно.

Сам ѝ хвърли подигравателен поглед.

— Мисля, че просто изненадах мисис Колинс — устните на Сам се изкривиха презрително и той слабо, но явно, подчерта фамилното ѝ име. Лиза знаеше как не обича да му напомнят, че е омъжена за друг, но не беше в състояние да промени нещо. Дали му харесва или не — но такова беше името ѝ. Поне засега.

— Не бива да говорите и да се преуморявате — каза строго сестрата на Сам. — Бяхте тежко болен и се нуждаете от спокойствие. Откога е в съзнание? — пълният с упрек въпрос беше отправен към Лиза.

Тя отговори със заекване. Сестрата смръщи нос.

— Съжалявам, мисис Колинс, но ще трябва да ви помоля да си идете. Доктор Питърс помоли незабавно да му съобщим, когато мистър Истман дойде в съзнание, и наистина не мисля, че трябва да се уморява от посетители, преди доктор Питърс да го е прегледал и да е дал съгласието си.

— Права е, Сам. Трябва да си вървя — каза Лиза колебливо. — Ще дойда пак довечера, ако доктор Питърс разреши.

Сам я погледна намръщено и после кимна недоволно. Но когато Лиза понечи да се изправи, той задържа ръката ѝ и не пожела да я пусне.

— Бихте ли ни извинили за един момент? — обърна се той към сестрата. Тя го погледна — първо изненадано, после неодобрително, но излезе от стаята и ги остави сами.

— Целуни ме! — каза Сам приглушено, когато сестрата излезе.

Лиза го погледна, клатейки глава.

— Какво ли би казала сестрата?

— Да върви по дяволите! Целуни ме.

— Но после наистина ще трябва да си вървя — предупреди го Лиза, преди да се наведе над него.

Когато най-сетне напусна стаята, бяха минали може би десетина минути.

Едва късно следобед Сам получи разрешение да приема посетители. Лиза остана в коридора и поговори с доктор Питърс, а Еймос и Джей влязоха при Сам. Лекарят й каза, че състоянието на Сам значително се е подобрило, но че той все още е слаб и му трябва много спокойствие. Тъй като най-сетне се е върнал в съзнание, изглеждало твърде невероятно отново да го изгуби, но все пак се нуждаел от колкото се може повече спокойствие. Това означаваше, че поне през първите дни не биваше да го посещават много хора. Ако всичко вървеше добре, щяха да го изпишат след един месец. Още два месеца трябваше да посвети на възстановяването си, през което време трябваше да се пази.

Когато Лиза влезе в стаята, завари Еймос да стои мълчаливо и малко неловко до леглото, а Джей стискаше здраво ръката на баща си. Сияеше до уши, а Сам го гледаше с усмивката на баща, комуто беше ясно, че в този момент синът му се смята прекалено голям, за каквато и да е проява на сантименталност, която би могла да изглежда не твърде мъжествена.

Лиза успя да чуе как Сам се кара на сина си:

— Защо не си на училище?

Джей се ухили още повече — доколкото това беше възможно. После пусна ръката на Сам.

— Щом скиташ по света и вършиш глупости, например да се оставяш да стрелят по теб, не можеш да очакваш от мен, че ще ходя на училище — отвърна момчето. — Нали все пак някой трябва да се грижи за теб.

— Тъй ли? — Лиза знаеше, че никой от двамата не мисли сериозно това, което казва. — Денят, в който ще имам нужда от такъв многознайко, за да се грижи за мен, е все още безкрайно далеч, само това мога да ти кажа. И тъй като сега видя, че съм жив и здрав, моментално ще се отправя към училище. И то още утре.

— Остават само три дена до ваканцията!

Лиза сметна, че е дошло време да се намеси. Застана до Джей и притегли и Еймос до себе си.

— Джей ще остане при нас, докато почнат отново учебните занятия след Коледа — заяви тя. — След ваканцията отново ще ходи на училище — после побърза да смени темата, тъй като Сам се канеше да протестира. Посочи, кимвайки с глава, към Еймос и каза: — Сам, още не си се запознал с дядо ми.

— Мистър Бенет — Сам му протегна ръката си.

Еймос я пое и я стисна.

— Майор Истман.

Лиза погледна изненадано към Еймос, а очите на Сам се свиха. Само Джей изглеждаше спокоен.

— Еймос...? — Лиза се обърна с питащ поглед към дядо си.

С едно движение на ръката Сам я накара да замълчи и каза на Еймос:

— Събрали сте информация за мен.

Еймос сви рамене.

— Какво друго очаквахте? Тя ми е внучка.

— Разбирам — съгласи се Сам, докато Лиза местеше погледа си от единия на другия и изненадата ѝ постепенно се превръщаше във възмущение.

— И сама мога да се грижа за своите работи — каза тя огорчено на Еймос. После погледна Сам и го упрекна: — Никога не си ми казвал, че си майор.

— Не е ставало дума за това.

— Повишиха го, когато бяха избити всички офицери от неговата част във Виетнам — намеси се Джей. Щеше да се пръсне от гордост. — Стана майор, когато практически съвсем сам превзе една вражеска позиция. Има всички възможни медали...

— Млъкни, Джей — скара се Сам на сина си. Джей се обиди, но послушно замълча.

— Искам да ви благодаря за това, че сте спасили живота на внучката ми — каза Еймос тържествено на Сам. — Тя казва, че сте го правили неведнъж.

Сам сви рамене.

— Не е необходимо да ми благодарите. Беше чест за мен — той се усмихна отпаднало към Лиза. — Освен това тя се е реванширала за

това. Разказвала ли ви е как тя ми е спасила живота? — когато видя, че Еймос и Джей го гледат с изненада, тихо добави: — Не, разбира се, че не. Можех да се досетя и сам.

— Лиза... — започнаха едновременно Еймос и Джей. И двамата я гледаха с един и същ израз на изненада.

— Не е ставало дума за това — повтори тя думите на Сам.

Устните на Сам се свиха в тясна ивица. Промърмори нещо, което беше предназначено само за нейните уши:

— Струва ми се, че някои неща още не са казани.

В това време Лиза успокояваше Еймос и Джей с обещанието, че ще им разкаже всичко малко по-късно.

Когато сестрата влезе, за да ги отпрати, Сам улови ръката на Лиза.

— Извинете я за още малко — обърна се той към Еймос и Джей.
— Искам да поговорим.

И двамата го погледнаха изненадано, когато видяха, че държи ръката на Лиза, но Джей веднага излезе от стаята. Еймос го последва колебливо, след като Лиза му даде знак с глава да разбере, че няма нищо против да остане сама със Сам.

— Има някои неща, които не си им казала, нали? — попита Сам, когато останаха насаме. Погледна я право в очите. Лиза изпита чувство на вина, но това беше направо смешно! Не беше направила нищо лошо!

— Ако намекваш за това, че не съм им казала, че ние... че аз... че искаме да се оженим... — поде тя. Звучеше така, сякаш се оправдаваше.

Сам кимна иронично.

— Да, точно това имам предвид — промърмори той саркастично. Лиза го стрелна с ядосан поглед.

— Мислех, че може би ще искаш първо ти да говориш с Джей — отвърна тя. — В края на краищата, би било крайно неловко за мен да се запозная с него и да му кажа: Ах, надявам се, всъщност, че няма да имаш нищо против да ти стана мащеха, тъй като мисля да се ожения за баща ти.

Сам помисли малко.

— Това ли е наистина единствената причина, поради която нищо не си им казала?

— Разбира се! — тя продължаваше да се ядосва.

Очите на Сам загубиха малко от твърдия си блясък, когато я погледна, но нейните ядно проблясваха, бузите ѝ се бяха зачервили от гняв, а устните ѝ бяха свити войнствено.

— Сега отново ми приличаш на оная Лиза, която познавам — каза той меко. — В началото непрекъснато ми се сърдеше. Не можех да проумея как можеше да бъдеш толкова красива, когато очите ти мятаха искри и косата ти беше толкова разчорлена, сякаш катеричка се беше загнездила в нея, а лицето ти беше по-често мръсно, отколкото чисто. Бях луд по теб... Но вчера и днес — с тези модерни дрехи, с грима и прическата — направо не можех да те позная.

Гневните пламъчета в очите на Лиза угаснаха и тя го погледна нежно. Осъзна, че и за него ситуацията беше точно толкова странна, както и за нея. И той се чувстваше неуверен.

Тя приседна внимателно на крайчеца на леглото, без да се притеснява, че сестрата може да влезе всеки момент, приведе се и го целуна. Когато той я пусна, тя потърка буза о лицето му.

— Не съм се променила — прошепна Лиза в ухото му. — Това е от дрехите. Аз продължавам да искам да се омъжа за теб, Сам, и нищо друго на света не желая повече от това.

Той притисна устни към тила ѝ и я целуна.

— Лиза... — започна пресипнало, но енергичното влизане на сестрата рязко прекъсна започнатото изречение. Когато вратата се отвори, Лиза подскочи, сякаш бяха стреляли в нея.

— Сега ще ви помоля да си идете, мисис Колинс — произнесе строго сестрата. Тя прикри всякакво учудване, че вижда една омъжена жена в прегръдката на пациента. — Мистър Истман се нуждае от спокойствие.

— Да. Добре — тя смутено приглади роклята си, преди да погледне Сам. — Сам, утре ще дойда отново. Да ти донеса ли нещо? Списания или...

— Не, благодаря — отвърна учтиво Сам. — Джей по-добре от теб познава вкуса ми по отношение на книгите. Ще го помоля да ми донесе нещо.

Лиза кимна и си тръгна. Когато отвори вратата, Сам извика подире ѝ.

— Да? — тя отново се обърна към него.

— Мисля, че имаш право, що се отнася до въпроса, по който току-що говорихме — каза той с безизразно лице. — Да го запазим засега за себе си. Съгласна ли си?

Лиза го погледна. Сините му очи бяха бездънни като морска бездна.

— Щом настояваш за това... — отвърна тя колебливо.

— Да.

— Добре.

Когато после в коридора Лиза се присъедини към Еймос и Джей, тя изпита глупавото желание да се разплаче.

През следващите дни здравето на Сам се подобри значително и доктор Питърс, който беше много доволен, заяви, че ако всичко върви така добре, Сам ще може още по Коледа да си отиде у дома. За Лиза беше ясно, че ще се грижи за Сам до пълното му оздравяване в къщата на дядо си, но ѝ костваше много усилия да накара и Сам да се съгласи на това. Накрая той отстъпи, но само защото доктор Питърс му съобщи, че ще го задържи още един месец в болницата, ако не остане някъде наблизо и при някого, който да се грижи за него. На четири очи лекарят съобщи на Лиза, че Сам още дълго време ще изпитва трудности с ходенето, че ще има нужда от патерици още няколко седмици и че вероятно ще куца до края на живота си. На Лиза ѝ беше мъчно за Сам, но това нищо не променяше в отношението ѝ към него. Знаеше, че Сам няма да е доволен, но доктор Питърс беше решил все още нищо да не казва на пациента си. Не искаше оздравителният процес, който напредваше наистина забележително, да се забавя поради тревоги.

Отношението на Сам спрямо Лиза трудно можеше да бъде описано. Тя знаеше, че се радва да я вижда. Очите му блясваха недвусмислено, когато тя прекрачеше прага на стаята. Закачаше се с нея, смееше се и дори я целуваше, но не ѝ каза нито веднъж повече, че я обича, и не обелваше и дума за това, че иска да се ожени за нея. Когато Лиза се опитваше да подеме темата, той се усмихваше очарователно и я отклоняваше. Ще говорят за това едва когато го изпишат от болницата, каза той, а засега не иска да засяга въпроса.

Най-сетне доктор Питърс даде разрешението си да изпишат Сам за Бъдни вечер. Когато настъпи очакваният ден, Лиза и Джей

пристигнаха в болницата, за да го вземат. Еймос не дойде с тях. Беше много студено и той заяви, че старите му кости го болят.

Когато влязоха в стаята на Сам, той бе вече напълно облечен и седеше в края на леглото. Целият му крак беше гипсиран. Подаваха се само пръстите. Беше обул кафяв джинсов панталон с един разрязан крачол, носеше фланелена риза на сини и кафяви карета и къс овчи кожух. Тези дрехи бяха негови, бяха ги донесли по негово настояване.

Когато Сам ги видя, той им се усмихна и отблъсна протегнатите им ръце. Изправи се и се подпря на патериците си.

— Вече доста добре се справям с тях — каза той.

Лиза наблюдаваше с изненада колко умело боравеше с патериците. Имаше ли нещо, което той да не умееше да прави?

— Хайде да тръгваме — подкани Сам.

Лиза беше оставила вратата отворена и той вече се бе озовал в коридора. Докато чакаха за асансьора, към тях се приближи доктор Питърс. Поздрави любезно Лиза и Джей и направи комплимент на Сам, че се справя умело с патериците. Сам се засмя, стисна ръката на лекаря и му благодари, че го е закърпил.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато пътуваха към къщи, се преструваха на весели, за да не забележи Джей, но напрежението, което се беше породило между Лиза и Сам, беше направо непоносимо. Когато се приближиха до входа и Сам видя разкошната къща, издигаща се със своите двадесет и две стаи върху парцел от четиридесет декара площ, това съвсем не повдигна настроението му. Джей беше възхитен и изобщо не забеляза недоволството на баща си.

Пристигнаха малко преди обяда и тъй като Джей беше прегладнял, а баща му не искаше да яде, Лиза и Сам най-сетне останаха сами.

— Помислила си си, че няма да мога да платя сметката — каза Сам с упрек веднага щом Лиза затвори вратата подир Джей. Погледът му беше студен като лед.

— Не беше това — вметна Лиза в своя защита. — Искях само да не се тревожиш и за тия неща, докато не си се оправил — естествено, че си го беше помислила и можеше да го признае, само че не пред Сам.

— Лъжкиня.

Тази тихо произнесена дума накара Лиза силно да се изчерви. Тя прехапа устни и сама забеляза колко предателски беше този жест. Това не успя да убегне от погледа на Сам.

— Е, добре, помислих, че може би не разполагаш с толкова пари — призна тя и реши, че е безсмислено да лъже. Може би все пак беше по-добре да приключи веднъж завинаги с тази глупава история. Тя чисто и просто имаше повече пари от него и ако това не му изнасяше, беше доста неприятно, но такова беше положението. Той ще трябва да свикне с тази мисъл. А после щяха да видят за по нататък. — Какво страшно има в това? Та парите нищо не означават. Помисли сам — ако ти беше богат, а аз... — без малко да каже „бедна“, но успя да се усети навреме — а аз не, нямаше ли тогава да поискаш да разделиш с мен всичко, което притежаваш? Всичко, което имам, Сам, принадлежи и на

теб. Можеш да получиш всичко, което пожелаеш. Никога няма да молиш за нищо.

Още докато произнасяше тези думи, тя разбра, че е казала нещо глупаво. Чертите на лицето му се промениха до неузнаваемост.

— Искам да изясним нещо от самото начало — процеди Сам през зъби. Стоеше изправен, подпрян на патериците си. В долната си част те се опираха до двете страни на пътеката. На Лиза ѝ се искаше той да седне, защото предполагаше колко много усилия му коства да стои толкова дълго прав, но не можа да се осмели да му го каже в този момент и в настроението, в което се намираше. — Аз плащам за себе си, ясно ли е? Никога в живота си не съм приемал милостиня и е късно да почвам сега!

— Сам, това не е милостиня! — проплака Лиза. — Аз те обичам. Как можеш да говориш за милостиня, когато те обичам?

Ако беше очаквала, че ще го вразуми с тези думи, разбра, че се е мамила. Той дори се ядоса още повече.

— Искам да получа сметката от болницата, и то още днес — изсъска Сам. — И ако още веднъж направиш нещо такова, ще стана и ще си замина. Разбра ли? Когато се омъжиш за мен — ако въобще го направиш — ще трябва да живееш с онова, което аз мога да ти предложа. За друго не може и дума да става и ти трябва сериозно да си помислиш по въпроса. Преди всичко нямам такава къща като тази и никога няма да имам. И да бъда проклет, ако остана да живея тук — добави той ядосано. Като че ли изобщо някога би се осмелила да го моли за това! Дори и насън не би ѝ минало през ума! После погледът му презрително се плъзна по кожухчето ѝ от полярна лисица, което стигаше до ханша ѝ, по сребристоривата лъскава копринена блуза и черния вълнен панталон чак до сивите велурени ботуши и съответстващата им дамска чанта, която тя стискаше нервно в ръце, и каза хладно: — Ти си една скъпа, луксозна кукличка, драга моя. Не съм сигурен дали мога да си те позволя.

Лиза се втрени в него. Ядът ѝ от поведението му се бореше със страха, че той може би наистина си играе с мисълта да се откаже от всичко. Не знаеше какво би правила, ако изгубеше Сам. Щеше да се чувства много по-самотна от когато и да било досега.

— Моля те, седни — каза тя накрая със спокоен глас, но погледът ѝ беше умолителен. — Знаеш, че не бива да стоиш толкова

дълго с тези патерици.

— По дяволите патериците! — той й метна гневен поглед. — Нищо ли не чу от това, което току-що ти казах?

Лиза направи физиономия.

— Та мога ли да не го чуя! Не може да се каже, че си шепнал. Отдавна вече ти казах, че съжалявам за случилото се със сметката. Какво друго да добавя? Това няма да се повтори, обещавам! Но ще седнеш ли най-после?

Сам изглеждаше още по-ядосан.

— И си въобразяваш, че това е всичко? Казваш, че съжаляваш, всичко е забравено? До следващия път? Никога! Сега ще се разберем веднъж завинаги: ако се омъжиш за мен, ще живеем в дом, който аз мога да си позволя, ще носиш дрехите, които аз мога да ти купя, ще водиш проклетото домакинство...

— Разбирам — прекъсна го спокойно Лиза. — И съм съгласна. Доволен ли си сега? Искаш ли да ти подпиша договор или нещо такова? И ще седнеш ли най-после!

— Не, по дяволите, няма да седна! — отвърна мрачно Сам.

— Сега се държиш като дете — каза Лиза, чиито очи вече почнаха да мятат искри. — Искаш ли да знаеш какво си мисля? Мисля, че само търсиш възможност да се оттеглиш и да не се ожениш за мен. От самото начало знаеше, че имам пари, и досега това не те притесняваше. А защо сега вдигаш толкова шум? Казвам ти, че това няма значение. Ще се разберем. А ако сега не седнеш най-сетне, ще паднеш.

— Не ме наричай дете и не ми казвай да сядам! — изрева той и се устреми към нея, доколкото му позволяваха патериците. — Не съм ти някое дете, което да можеш да си командваш. Аз...

Когато застана зад фотьойла, Лиза видя, че патерицата му се оплита в някакъв шнур на лампата.

— Сам, внимавай!

Беше твърде късно. Той беше загубил равновесие, препъна се и почна да ругае, когато се строполи шумно на пода, повличайки със себе си и лампата, която се разби на парчета. Лиза веднага приклекна до него и го докосна с треперещи ръце. Лежеше по гръб като костенурка върху черупката си. Очите му бяха затворени и гримаса

разкривяваше лицето му. От устата му продължаваха да се сипят ругатни.

— Удари ли се? — ръцете на Лиза загрижено опипаха гипса. Изглежда, не беше се пукнал. Сам отвори очи и я изгледа сърдито. Тя отвърна на погледа му не по-малко ядосано. — Нали ти казах да седнеш! — скара се тя.

Сам я погледна нервно, но после ъгълчетата на устата му трепнаха за нейна почуда.

— Да, каза ми, нали? — той се засмя. Лиза го гледаше объркано и беше изненадана от смеха, който проблясваше в очите му. — Напомни ми следващия път да се вслушвам в думите ти!

— Не се удари, нали? — като го огледа от глава до пети, на устните ѝ изплува усмивка. Той се беше подпрял на лакът.

— Не, но това с положителност не се дължи на тая трижди проклета лампа — заяви той и побутна с патерицата си парчетата от лампата. По-голямото се търкулна нататък и се разби на множество малки. Сам ги наблюдава известно време и после се разсмя. Лиза местеше поглед от лицето му към лампата и обратно, а после и тя се разсмя. — Смей ми се, смей ми се! На мен всеки може да ми се присмива — изръмжа той весело. — Ще трябва май да те науча на уважение.

Протегна ръце към нея и я притегли към гърдите си. Лиза се сгуши до него и се кискаше, докато той издаваше заканителни звуци.

— Какво става тук? Чухме ви даже в кухнята!

Те не бяха разбрали кога Джей беше влязъл в стаята, но той стоеше изправен до тях и се беше надвесил през облегалката на фотьойла. Гледаше с неодобрение как двамата се бяха търкулнали на пода.

Лиза седна и приглади дрехите и косата си. Погледна към Сам, който не даваше никакви признаци, че се кани да мръдне от мястото си или да се изправи. Около устните му продължаваше да играе дръзка усмивка. После обърна поглед към Джей, който явно беше много изненадан.

— О, няма нищо. Баща ти току-що ме помоли да се омъжа за него — каза тя небрежно и се усмихна широко, когато видя един и същ глуповат израз по лицата и на двамата.

— Сигурно е някаква шега — успя накрая да каже Джей. Изглежда, не вярваше нито дума от това.

Лиза поклати отрицателно глава.

— Не.

— Наистина ли я попита дали ще се омъжи за теб? — Джей погледна Сам, за да получи лично от него потвърждение.

Сам се засмя.

— Смятам, че е вярно — щом тя го казва. Не е в характера ми да наричам „лъжкиня“ някоя дама.

Лиза го погледна убийствено.

— А тя какво каза? — попита Джей, комуто не допадаше, че двамата се държат толкова глупаво.

Сам погледна Лиза с питащ поглед.

— Тя каза да — отговори Лиза и успя да долови как тялото на Сам се отпуска от напрежението.

— Това е чудесно! — извика Джей и заобиколи фотьойла. — Направо чудесно! Поздравявам те, Лиза! Знаех, разбира се, че те обича, но че веднага ще се ожени за теб...! А ти сигурен ли си, че знаеш какво вършиш? — въпросът беше отправен към Сам и челото на Джей се сбърчи тревожно. После погледна Лиза и добави бързо: — Не искам да те обидя, но обикновено не върши такива неща. Нали не смяташ, че причината е в таблетките, които са му давали?

— Много ти благодаря! — измърмори Лиза и направи физиономия към Джей.

Сам се смееше с глас.

— Може би — каза той на сина си, когато отново беше в състояние да говори. — Но сега е твърде късно. Дал съм дума. Представи си само колко неловко би било за Лиза, ако взема, че се отметна.

— Да — Джей, изглежда, приемаше всичко насериозно. Лиза обидено отвори уста да се защити, но на Джей пак му беше хрумнало нещо. — В такъв случай значи ще ми бъдеш мащеха, така ли е? — усмихна се нахално на Лиза. — Да започвам ли да те наричам „мамо“?

— Достатъчно е само Лиза — отвърна Сам сухо. — Не е кой знае колко по-голяма от теб.

— Не е ли? — Джей се замисли за миг. — А мислите ли, че ще имате деца?

Сам хвърли подигравателен поглед към Лиза. Тя усети как се изчервява.

— За това ще говорим друг път — каза Сам на сина си и най-сетне се изправи и седна. — Хайде, ела да ми помогнеш да стана.

Джей подаде ръка на Сам и го издърпа нагоре. В това време и Лиза стана и смутено заоправя дрехите си, заставайки до двамата.

— А какво всъщност търсехте на пода? — попита Джей и гледаше ту единия, ту другия, докато Сам заобиколи фотьойла и се отпусна върху него. — Мисля, че мястото е доста странно за предложение за женитба.

— Баща ти се спъна — каза Лиза и погледна сърдито Сам, който тихо се смееше.

— Обядът ти сигурно е изстинал — обърна се Сам към Джей и после погледна радостно Лиза.

Момчето само сви рамене.

— Аз се нахраних, преди да дойда тук.

Сам го погледна и вдигна едната си вежда.

— Щом като е така...

— О, така ли, разбирам... Искате да останете сами, нали? Добре, добре, отивам си. Впрочем — това тайна ли е? Или мога да кажа и на останалите?

Сам погледна Лиза. Тя се усмихваше.

— Кажи, на когото искаш — каза тя на Джей. — Не е тайна.

Сам също се усмихна, когато Джей излезе от стаята. Като имаше предвид някои обстоятелства, Еймос прие новината добре. Когато Лиза остана сама с него в кабинета му, той й каза, че още не е оглупял от старост и отдавна е бил наясно, че нещата между нея и Джеф не са вървели. Щом като е уверена, че Сам е това, което й трябва, той няма да й създава трудности.

— Но никак няма да ти е лесно да живееш с него — предупреди той Лиза, когато тя се наклони да се върне в спалнята си. — Свикнал е да раздава заповеди, а не да се вслушва в мнението на другите. Не мога да си представя, че ще успееш да го въртиш около пръста си както всички нас до сега.

При вратата Лиза се обърна още веднъж и се усмихна на дядо си.

— Това не ме смущава. Аз го обичам — отвърна тя тихо.

— Грабвай го тогава, момичето ми — каза Еймос. Гласът му беше кисел, но когато я погледна, очите му заблестяха подозрително. — Грабвай го, щом смяташ, че ще те направи щастлива. Твоето щастие за мен е по-важно от всичко друго на света.

— Зная. Аз също много те обичам, Еймос — каза Лиза. После се върна още веднъж, за да го целуне по сбръчканата буза.

Той я притисна за миг към себе си, после щипна брадичката ѝ и я прати да спи.

Беше първият ден от коледните празници — студен, ясен и сияен зимен ден. Следобедът паднаха няколко снежинки, които не се задържаха, но повдигнаха празничното настроение. За обяд имаше пуйка с разкошна гарнитура, приготвена с много вкус от Мери Добсън, икономката, а останалата част от деня всички прекараха край огромната камина, която заемаше една цяла стена от хола. Еймос и Джей играеха шах, а Лиза и Сам седяха един до друг на мекото канапе пред камината и тихичко разговаряха. От време на време Сам разглеждаше подаръка, който Лиза му беше направила — джобен нож с ножичка, отвертка, отварака и всякакви други принадлежности — и очевидно много му се радваше. Лиза беше умувала дълго време какво да му подари и реши, че не би било удачно да му купува нещо много скъпо. Сам беше поръчал на Джей да ѝ купи подарък — много красива фигурка от порцелан, изобразяваща девойка от осемнадесети век. Фигурката беше изработена с любов и много ѝ хареса.

След като целуна Сам и Еймос за лека нощ и се увери, че Джей ще помогне на Сам да си легне, Сам категорично отказа да се възползва от услугите на болногледача, който тя беше ангажирала заради него, и когато тя видя окаменялото му лице, побърза да отпрати човека, Лиза се приготви за сън. Беше изкарала един дълъг ден и се чувстваше уморена. Тя продължаваше да спи в уютната, малко старомодно обзаведена спалня, която бе нейна стая още от детските ѝ години, отчасти, съобразявайки се с деликатността на Еймос, отчасти обаче и поради факта, че Сам не биваше да бъде притесняван нощно време, за да се оправи след раняването си. Не можеше да се каже, че Сам беше във възторг от това споразумение, но го беше приел със саркастичен хумор. Лиза го увери, че щом се разведе — според адвоката ѝ след около три месеца — и се омъжи за него, до края на живота си ще спят в едно легло и той беше принуден да се съгласи, че

не е толкова лошо за малкото време, което им оставаше да прекарат тук, да се съобразят с представите на стария човек за морал.

Когато Лиза облече нощницата си, ефирна като дихание, изпита силното желание Сам да я види най-сетне в тоя ѝ вид. След като я беше виждал в твърде голямата за нея войнишка униформа в цвят каки, дълбаеше я мисълта да му покаже все пак колко женствена и съблазнителна можеше да бъде. За момент се поддаде на изкушението да се промъкне тайно в спалнята на Сам. После си спомни отново за Еймос и за раните на Сам и въздъхна. Щеше да има достатъчно време да го омайва, когато се оженеха. А дотогава наистина можеше да спи и сама. Спеше вече почти два месеца сама, тъй като през това време Сам беше в болницата. Защо тогава тази вечер това ѝ е толкова трудно? Помисли си за Сам, чиято спалня бе точно под нейната, и сбърчи нос. Докато се намираше в болницата, беше недосегаем за нея. А сега е съвсем близо, делеше ги само стълбището и тя бе сигурна, че ще я приеме с разтворени обятия. Лиза си представи стройното му, силно тяло така, както лежи там долу, в леглото, и устата ѝ пресъхна. Желаше го със сила, която дори не предполагаше, че може да изпитва. Когато беше омъжена за Джеф, често минаваха дори месеци без целувка, а на нея нищо не ѝ липсваше. Тя вече беше решила, че сексуалният ѝ инстинкт не е достатъчно изявен, защото беше чела, че това се среща при някои хора. Но откакто се запозна със Сам, тялото ѝ направо полудя. Толкова силно жадуваше да бъде докосвана от него, да усеща мириса, присъствието му, че изпитваше почти физическа болка. Приличаше на наркоманка, помисли си тя с невесела усмивка, той я привличаше като наркотик. Ако не беше непрекъснато до нея, усещаше мъчително отсъствието му. Лиза се поколеба за момент. После легна в леглото, загаси светлината и раздразнено се отпусна върху възглавниците. Не можеше да се промъкне тайно при него като похотливо тийнейджърче. Беше зряла жена, която владееше страстите си и можеше да чака.

Беше може би около полунощ и тя бе спала неспокойно един час, когато откъм коридора, който минаваше край нейната врата, дочу някакви приглушени звуци. „Какво, за бога...?“ — помисли си тя. Изправи се и протегна ръка към нощната лампа. От водопровода ли е, или бяха влезли крадци, или пък...

Лиза наблюдаваше недоверчиво дръжката на вратата, която някой натискаше надолу. После вратата се отвори, преди тя да успее да извика. С широко разтворени очи видя как някаква фигура се изправя на прага — и веднага се успокои.

— Как се качи дотук? — попита тя и погледна към гипса и патериците, мислейки си за високата вита стълба.

Сам се засмя, влезе вътре и затвори вратата след себе си.

— По-добре не ме питай — посъветва я той. — Можеш да ми вярваш, че не представляваше кой знае колко достойна гледка.

— Та ти можеше да си счупиш врата!

— Бях внимателен — увери я той и се приближи към леглото ѝ. Погледът му се плъзна по прекрасната гледка, която се откри пред него. Русата коса беше разбъркана, а лицето, върху което липсваше всякакъв грим, беше леко зачервено. Светло сребристият цвят на фантастичната нощница, която беше облякла, подчертаваше всяка извивка на съвършено оформеното ѝ тяло. Той се усмихна дръзко, когато видя, че зърната на гърдите ѝ се бяха стегнали и се очертаваха под копринената материя. Дали щеше да му се кара или не, но тя явно се радваше, че го вижда.

— Идиот такъв! Та ти не бива да се изкачваш по стълби! Ако беше паднал, щеше да се върнеш отново в болницата и да лежиш с месеци! А това можеше да означава и смъртта ти! Явно ти трябва някоя гувернантка!

Той беше застанал вече до леглото, усмихваше ѝ се и изглеждаше дяволски добре в бялата хавлия, която му стигаше до коленете. Лиза знаеше, че отдолу не беше облякъл нищо. За тази глупост ѝ идеше и да му разбие черепа и да го прегърне. Гледаше го мрачно смръщила вежди.

— Не ми се сърди — каза той умилкващо се. — Донесъл съм ти един подарък.

Подпря се на едната патерица и с другата ръка извади от джоба на хавлията една малка, красиво опакована кутийка. Лиза усети как сърцето ѝ заби още по-силно. Тя разбра инстинктивно какво има в пакетчето.

Той ѝ го подаде, седна до нея на ръба на леглото и я наблюдаваше с усмивка, докато тя разопаковаше кутийката с неуверени движения.

Както и предположи, това беше пръстен — един прекрасен смарагд, обкръжен от диаманти — най-прекрасното бижу, което някога бе виждала — и тя го погледна с възторг.

— Няма ли да го поставиш? — попита той широко усмихнат. Изненадата ѝ му доставяше огромна радост.

— Постави ми го ти — отвърна тя и му подаде кутийката заедно с лявата си ръка.

Сам извади пръстена, пое ръката ѝ и внимателно постави бижутото на пръста ѝ. После притегли ръката ѝ към устните си и нежно я целуна. Очите му, втренчени в нейните, ѝ казваха хиляди неща, които тя знаеше, че той никога не би ги изразил с думи. Усмихна се, тръпнеща от блаженство.

— Сигурно е струвало цяло състояние! — тези думи дойдоха с цялата си невинност напълно несъзнателно, но още докато ги произнасяше, Лиза разбра, че заслужава плесник. Не би и могла да каже нещо по-неподходящо — най-вече, защото пръстенът ѝ харесваше толкова много и толкова силно обичаше този мъж, че би могла да умре за него. Само това липсваше, след като и без друго болното му място беше, че финансово тя е по-добре от него.

Той вдигна лице от ръката ѝ и я погледна. Лиза го гледаше притеснено. Беше провалила всичко, беше разрушила този прекрасен момент с невъздържаността си. Не успяваше да намери думите, с които да може да оправи това, което забърка. Можеше само да го гледа с широко отворени очи.

— Винаги ли питаш ухажорите си колко са платили за подаръците си? — попита той рязко.

Лиза така се изплаши, че едва успя да проговори.

— О, Сам, толкова съжалявам — каза тя плачливо и стисна здраво ръката му. — Не това имах предвид. Чисто и просто искам да не се чувстваш длъжен да ми правиш скъпи подаръци. Нямам нужда от тях...

— Мисля, че е най-добре сега да замълчиш, преди да си си навлякла истински неприятности — каза той до известна степен миролюбиво и шеговито я потупа по брадичката. — Вярвай ми, мога да си позволя този пръстен. Въпросът е само дали той ти харесва.

Тя изпита облекчение, че се беше отървала така лесно.

— Той е фантастичен!

Сам се усмихна и тя се хвърли в обятията му.

— Обичам те, Сам. Обичам те повече от всичко друго на света.

Сам я погледна с блеснали сини очи, накара я да се отпусне в леглото и се приведе над нея.

— Покажи ми!

Думите и погледът, който ги придружаваше, тегнеха от недвусмислена чувственост. Лиза му се усмихна влюбено и положи съблазнително дланите си върху широките му рамене.

— Нещо конкретно ли имаш предвид? — прошепна тя, докато ръцете ѝ се пъхнаха под хавлията и погалиха гърдите му. Ноктите ѝ нежно се забиха в силните и здрави мускули.

Той ѝ го каза. И ѝ го показва. Ръцете и устните му бяха невероятно чувствени, те докосваха тялото ѝ и не оставяха нищо неоткрито и неизследвано. Тя последва примера му и повтаряше действията му, като предизвикваше стон подир стон от устата му, при което усети как я обхваща дълбоко, сладко удовлетворение. Телата им, отдавна голи, се виеха, пламтяха там, където се докосваха, и потъваха в жарта на една страст, която заплашваше да ги изпепели в пламъците си. Сам все още задържаше онова, за което тя копнееше, хлипайки от желание, и това желание вземаше такова надмощие над нея, че тя стигаше до границите на лудостта. Когато Сам престана да се владее, той я облада. Викът на екстаз бе заглушен от устните му, а тялото му ѝ даваше възторжена клетва за вярност, даваше ѝ всичко, от което се нуждаеше, и вземаше от нея всичко, което тя можеше да му даде. На Лиза ѝ се струваше, че потъва в поток от огнена лава.

Беше почти на разсъмване, когато заспаха прегърнати. Лиза дори и не си помисли да го отпрати в стаята му, а потъна в дълбок, спокоен сън.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кратко почукване на вратата събуди Лиза. Тя премига, остана за миг неподвижно и не беше съвсем сигурна от какво всъщност се беше събудила. Слънчевата светлина струеше през прозореца и потапяше спалнята ѝ в златисто сияние. До гърба си усещаше блажена топлина. Близо до ухото си чуваше равномерното дишане на мъжа, чиято силна ръка я беше прегърнала с чувство за собственост. Лиза се усмихна и се протегна с наслада, когато си спомни какво се беше случило през изтеклата нощ. Обърна се към него и ѝ се прииска да го събуди с целувка.

— Лиза! — приглушеният глас, придружен от нетърпеливо почукване на вратата на спалнята ѝ, я стресна изведнъж. Тя усети, че Сам се размърдва. Той сигурно също беше чул почукването. Преди тя да успее да каже каквото и да било, вратата се отвори. На прага ѝ застана симпатичен, доста едър млад мъж с кестенява коса, който я погледна изненадано.

Лиза смаяно се втренчи в него. Тя беше също толкова стресната, колкото и той, и съвсем забрави, че беше гола и че както беше седнала, той можеше да види тялото ѝ чак до кръста. Сам се облегна на възглавниците, седна и ѝ подаде одеялото, правейки ѝ знак да се покрие. Тя го стори, изчервявайки се.

— Кой, по дяволите, сте вие? — нахвърли се Сам върху непознатия. Изглеждаше заплашително. Не беше никак зле за един мъж, помисли си Лиза, който бива заловен гол в леглото с жената на друг, и то заловен именно от този друг!

— Аз съм Джеф Колинс — отвърна съпругът ѝ. Скръсти ръцете си и нехайно се облегна на рамката на вратата. За неудоволствие на Лиза изглеждаше развеселен. — А вие вероятно сте Истман.

Сам присви очи. Преди той да успее да отговори, Лиза побърза да се намеси.

— Искаш ли нещо от мен, Джеф? — беше глупав въпрос и сама го разбра. Защо иначе щеше да стои в спалнята ѝ и да ѝ се присмива?

— Донесох ти коледен подарък — отвърна той. Изправи се и пхна ръце в джобовете на безупречно ушития си панталон. — Съжалявам, че дойдох толкова рано, но очаквах, че си станала. Нали обикновено по това време не си в леглото? Тъй като следобед трябва да пътувам по работа, си помислих, че трябва да дойда сега или никога.

— Добре, добре — каза Лиза и се почувства доста глупаво, стискайки завивката пред гърдите си. — Прав си, обикновено отдавна съм станала. Но тази сутрин... — гласът ѝ замря. Беше прекалено ясно защо продължаваше да е още в леглото. Би ли могъл някой да недовиди войнствено настроената фигура с височина метър и деветдесет и три сантиметра?

— Виждам, че днес си закъсняла — каза Джеф със завидна сериозност и само по доволното проблясване на очите му можеше да се види, че се забавлява от неудобната ситуация, в която беше попаднала. — Съжалявам, че нахълтах тук, без да се обадя. Но не бях предполагал... — неговият глас също замря, когато срещна враждебния поглед на Сам.

— Да, разбра се, че не — каза Лиза, която вече не знаеше какво говори. Осъзнаваше само, че трябва да се отърве от Джеф, преди Сам да е решил да се намеси. — Ще ме почакаш ли в хола? Веднага ще дойда. Трябва само да наметна нещо — докато казваше това, усети как се изчервява отново.

Джеф се ухили и се извърна. Когато се отправи към хола, извика през рамо:

— Ах, всъщност много се радвам, че се запознахме, Истман.

Сам не отговори. Лиза стана от леглото, вдигна нощницата си от пода и с несигурни движения я навлече през главата си. После затвори вратата на спалнята.

— Какво, по дяволите, търси той тука? — изръмжа Сам, докато тя вземаше пенъора си от канапето и го намяташе върху си.

— Нали чу сам: дошъл е, за да ми донесе подарък за Коледа — за пръв път в живота си Лиза беше така смутена. Защо никога не беше разказвала на Сам какви са всъщност отношенията ѝ с Джеф? Лицето му видимо помрачняваше и Лиза разбра, че ще трябва да изясни някои неща, преди да се върне отново настроението от предишната нощ.

— А защо, по дяволите, ще ти подарява нещо за Коледа? — попита грубо Сам. — Не знае ли този идиот, че се развеждаш с него?

Или си „забравила“ да му го кажеш?

— Разбира се, че знае за развода — отвърна притеснено Лиза, слагайки колана на пенъора си от сива коприна. — Но ние продължаваме да сме приятели. О, Сам, след няколко минути ще ти обясня всичко. Но нека ида първо при Джеф, за да приключа с това.

Сам я погледна. Лицето му продължаваше да бъде мрачно.

— От мен да мине — каза той накрая. — Гледай да го отпратиш. Но ако не се върнеш до десет минути, аз ще имам удоволствието сам да се разбере с него.

Лиза се върна точно след осем минути. Сам беше седнал на ръба на леглото и пушеше цигара. Беше облякъл хавлията си. Вдигна очи при нейното влизане и те блеснаха като кобалт.

— Е? — попита той провлечено, след като тя затвори вратата, без да каже нищо.

Лиза въздъхна, коленичи пред него и го погледна сериозно в помрачнялото лице. Остана в тази поза, докато разказваше за Джеф.

След като свърши, той продължи да мълчи и тя почна да се безпокои. По лицето му не можеше да прочете нищо. Беше абсолютно безизразно.

— Сам? — попита тя тихичко, след като мълчанието му стана непоносимо.

— Значи това е единственият мъж, с когото някога си спала... освен с мен? — поде той замислено.

— Да.

— Не е чудно тогава, че се взриви като фойерверк — каза той с горчивина в погледа. — Като си помисля само, че си въобразявах, че причината е в мен! Ти би се държала така с всеки друг мъж. Не си искала мен, ти си искала само секс!

Лиза го погледна стреснато и не повярва на ушите си.

— Но това е отвратително — нахвърли се тя върху него. Скочи и го погледна разярено. — Сам, ако бях искала наистина само секс, то би имало десетки мъже, с които да съм спала! Аз просто не им обръщах внимание! Но на теб... един бог знае защо! Да не си мислиш, че си единственият мъж, който някога се е опитвал да ме има в леглото си? Не бъди глупав! Ако всичко, което съм искала, е било само секс, то той не би ми липсвал!

— Трябвало е само да опиташ — каза той цинично. — Може би е щяло да ти хареса.

Лиза трябваше да напегне всичките си сили, за да не го удари така през лицето, че да види звезди посред бял ден.

— Осъзнаваш ли всъщност колко жестоко ме обиждаш? — успя да попита тя, като с мъка владееше гласа си. — Това, което съществува между нас, е много по-особено и такова си беше от самото начало и това ти знаеш също толкова добре, колкото и аз. Твоят проблем се състои в това, че ти се боиш да ми се довериш, ти се боиш да повярваш в това, което е съществувало между нас, защото доверието в другия прави човека уязвим! Никога не бих повярвала, че си страхливец, Сам!

Той не отговори нищо, но Лиза ясно видя, че не му хареса казаното от нея. Сам сбърчи вежди.

— Кажи какво да направя, Сам? — гласът ѝ беше тих, но предизвикателен. — Да ти доказвам, че си нещо по-особено? Бих могла да опитам да спя с друг мъж, с двама, а защо не и с пет-шест, а после бих могла да се върна при теб и да правя сравнение. Това ли искаш?

Сам стисна зъби, а устните му побеляха.

— Бих убил всеки един от тях — призна той, а през свитите му устни думите прозвучаха особено натъртено. — А после най-вероятно щеше да дойде и твоят ред — сините му очи пръскаха искри.

Лиза усети, че гневът ѝ се уталожва.

— Какво тогава предлагаш, Сам? Казах ти, че те обичам. Какво да направя, за да ти го докажа?

Той я изгледа продължително и заплашителният блясък изчезна от очите му. После се усмихна неловко и Лиза установи с облекчение, че всичко се беше обърнало на добро.

— Ще трябва да се задоволя с думите ти — отвърна той сухо. — За всичко друго е вече твърде късно. Ти си моя и да съм проклет, ако ти дам някаква възможност да се отметнеш. Ако ти трябва секс, ще трябва да се задоволиш с мен.

Лиза го гледаше мрачно и се люшкаше между настроенията си. Не знаеше кое ще надделее — дали ядът ѝ, или чувството ѝ за хумор. Накрая се засмя високо.

— Ще се насиля — каза тя с престорена сериозност. — Но теб мога само да те посъветвам да не проявяваш небрежност в това отношение. Иначе ти ще трябва да носиш последствията.

— Не, ти ще трябва да ги носиш — заяви той мрачно. Протегна ръце към нея и я притегли върху коленете си. — Само да те хвана някога, че дори само поглеждаш друг мъж, така ще ти насиня здравето малко задниче, че после една година да не можеш да седнеш на него. А после ще те любя, докато изчерпиш силите си и си така отпаднала, че да не можеш да погледнеш нищо друго, освен мен.

— Заплахи ли, Сам? — прошепна Лиза в ухото му, докато езикът ѝ се плъзна по меката му част.

— Не — отвърна той. Отдръпна я от себе си и притисна устни към гърдите ѝ. — Обещания.

Обедът отдавна вече беше минал, когато те най-сетне излязоха от стаята.

Следващата седмица сякаш всичко помежду им беше наред — поне външно. Но Лиза, чиято обич я беше направила свръхчувствителна спрямо настроенятия на Сам, имаше чувството, че долавя някаква бдителност у него, която по-рано не беше съществувала, някаква склонност мълчаливо да се пита за мотивите ѝ, вместо да приема това, което тя вършеше, като такова, каквото си беше всъщност. Когато в леглото я доведеше до оня стадий, в който да го желае особено силно и да изгаря до него, той я обладаваше като че ли с известна доза цинизъм. Имаше подозрението, че Сам продължава да таи гризящи го отвътре съмнения по отношение сериозността на нейната обич към него, и ѝ идваше сама да се напляска за това, че не му беше казала още в самото начало истината за Джеф. Сама по себе си цялата история бе твърде глупава и ако не беше толкова лудо влюбена в Сам, би могла да умре от смях, задето той си мисли, че държи само на тялото му или на това, на което беше способен в леглото. Но така, както стояха нещата сега, на нея не ѝ беше до смях. Обаче се боеше да засегне тази тема, защото тогава би могло да се стигне до спорове, които само биха влошили положението. Ако сега загубеше и Сам, най-добре би било да умре. Обичаше го, така, както сама не вярваше, че е възможно.

От нощта, в която бе дошъл при нея, Лиза прекарваше нощите в леглото му. Внушаваше си, че го прави, само за да предотврати

повторно рисковано изкачване до стаята ѝ, но тайно в себе си осъзнаваше, че го прави, защото не искаше да го оставя сам прекалено дълго, тъй като през това време той би могъл да реши, че не си заслужава заради нея да изпада в такива вътрешни конфликти. Опитваше се да бъде дискретна и се промъкваше при Сам, когато всички бяха вече в леглата си, и излизаше оттам, преди някой да е станал, но въпреки всичко имаше усещането, че цялата къща — от Джей и Еймос, та чак до прислужничката, която идваше само веднъж седмично, знаеше за тях двамата. Във време, когато беше съвсем нормално за жените да си имат любовници, беше направо смешно да се крие, че спи с един мъж, за когото и без друго щеше да се омъжи. Това ѝ беше известно и все пак се чувстваше неудобно.

Всеки следобед Лиза откарваше Сам за допълнително лечение в болницата и го чакаше там по два часа. Той искаше да ѝ спести тези усилия, но тя се радваше на всяка минута, която можеше да прекара с него. В това беше шансът ѝ да запази обичта му към нея. Искаше той да чувства нужда от нея, както тя от него. Само тогава би била уверена в любовта му. Така, както стояха нещата, тя имаше неприятното усещане, че ако двамата се разделят, тя щеше да загуби повече от него и тази мисъл я плашеше до смърт.

Откакто Лиза се помнеше, Еймос винаги организираше в дома си новогодишен бал, който Лиза планираше и в който играеше ролята на домакиня. Тя изпитваше удоволствие от организирането на такива празници, а Еймос беше използвал възможността да наблюдава хората, които заемаха ръководни постове във фирмата му, в една непринудена обстановка, а не в канцелариите им. Неведнъж беше помагал в кариерата на някой млад политик, като го въвеждаше по време на подобни тържества във влиятелните финансови среди. Гостите биваха винаги най-разнородни и обикновено от новогодишните балове на Еймос се получаваха хубави празници, които допадаха на всички.

Не можеше да се каже, че Сам беше въодушевен, когато чу за приема, а още повече, когато Лиза му каза, че трябва да се яви в смокинг, но все пак се съгласи да бъде представен на приятелите, роднините и познатите ѝ. Джей предпочете да яде пица и да гледа мач. Лиза имаше усещането, че Сам с удоволствие би се присъединил към сина си и че не се противопостави, само за да не я наскърби. Въпреки всичко тя беше доволна, че се съгласи да се представи на гостите.

Изгаряше от нетърпение да го покаже. Лиза беше уверена, че щеше да изглежда чудесно в смокинг.

Когато тя най-сетне се освободи, за да се преоблече за бала, колата от парти сервиза спря пред къщата, а оркестрантите се заеха да настройват вече инструментите си. Беше закъсняла и реши да вземе набързо един душ, вместо да влиза във ваната. После се гримира припряно и набързо оправи косата си, а знаеше, че повечето от поканените дами бяха прекарали целия следобед при фризьора.

След като облече балната си рокля и се погледна за последен път в огледалото, се отправи загрижено към Сам. Безпокоеше се, че може би въпреки всичко беше решил да предпочете мача.

Когато влезе, видя, че телевизорът наистина е включен и че двамата мъже бяха насочили всичкото си внимание към екрана, но докато Джей, в дънки и спортна риза, се беше изтегнал на канапето, то Сам беше седнал до него, облечен в смокинга.

— Закъснях ли? — попита той изплашено Лиза. — Реших да погледам само няколко минути от мача.

— Не, дойдох само малко по-рано, за да видя дали не мога да ти помогна с нещо. Бих могла например да ти вържа вратовръзката.

— Сякаш четеш мислите ми — каза Сам. — Канех се вече да помоля Джей за това, но всъщност той съвсем наскоро се научи да връзва самостоятелно връзките на обувките си.

— Ха, ха — разнесе се от канапето. — Да не се каните да си гукате цялата вечер?

Лиза откъсна поглед от Сам, който изглеждаше фантастично, и смутено се зае да му връзва вратовръзката. Когато приключи, той пое ръката ѝ, поднесе я към лицето си и нежно я целуна.

— Благодаря — каза ѝ глухо. Лиза усети как дъхът ѝ секва, щом погледна в сините му очи. Ако очите наистина бяха огледало на душата, то тя разбра в този момент колко много я обича Сам. Погледна към него с премрежен поглед.

— Да не мислите да стоите цяла нощ така и да се зяпате един друг? — попита недоволно Джей. Сам пусна ръката на Лиза.

— Внимавай, приятелче, иначе ще те продам на първия срещнат арабин, който те поиска — обърна се Сам през рамо към Джей. Джей прихна, а Лиза задърпа усмихнато Сам да излизат от стаята.

Празникът беше много успешен, но всъщност нищо друго не можеше и да се очаква. Лиза обикаляше от група на група и се стараеше колкото се може по-често да има Сам до себе си, за да не се почувства изоставен в тази тълпа. Той не познаваше никого, освен нея и Еймос. Лиза се гордееше с впечатлението, което Сам направи на гостите. Мъжете реагираха инстинктивно на властното излъчване, на естественото поведение на по-силния, докато жените пък се възхищаваха на безупречната фигура в елегантното вечерно облекло. Лиза прекалено добре осъзнаваше завистливите погледи на другите жени, които биха дали какво ли не, за да се докоснат до Сам. Тя се поддаде на човешката си слабост да се наслади на завистта на останалите. Трябваше обаче да се признае в полза на Сам, че той очевидно не забелязваше прекалено откритите опити на някои от гостенките да привлекат вниманието му към себе си. Реакцията му беше най-често една вежлива усмивка.

На тези, които се осведомяваха за Джеф, Лиза съобщаваше само, че пътува служебно. Реши, че една такава голяма компания не е най-подходящото място да оповестява, че те двамата с Джеф са в развод и че тя възнамерява да се омъжи за мъжа, застанал до нея. Представяше Сам единствено по име и смяташе, че е излишно да дава по-подробни обяснения в какви отношения се намира с него. Знаеше, че се правят най-различни предположения сред дамите, но не възнамеряваше да удовлетворява ничие любопитство и до този момент никой не беше проявил смелостта да я заговори директно за това.

Когато балът започна точно един час преди полунощ.

Лиза трябваше да поеме своите задължения на домакиня и промърморвайки някакво извинение, остави Сам при някакъв господин, който не можеше или не искаше да танцува. Докато се въртеше на танцовата площадка в ръцете на всевъзможни господа, Лиза усещаше погледа на Сам върху себе си. Когато го погледна, след като тъкмо се беше освободила от някакъв гост, който бе пийнал малко повечко шампанско и я беше притискал прекалено близко и прекалено сладострастно към себе си, тя установи развеселено, че веждите на Сам се бяха свъсили. Хареса ѝ, че искаше да я има единствено и само за себе си.

След още един танц тя реши да приседне за малко при Сам и да проучи по-отблизо ласкаещата самолюбие то ѝ възможност той да я

ревнува. След като той си го признаеше открито, което впрочем щеше да му коства известни усилия, тя щеше да го увери, че е най-възхитителният мъж в цялата зала.

— Лиза, мила, никога не съм те виждала така доволна — изчурулика нечий женски глас зад нея.

Лиза се обърна с усмивка и се озова пред Елайза Сътън, стройна блондинка на около трийсет години, облечена в червена рокля, открита почти до пъпа. Беше силно гримирана и Лиза знаеше, че тъкмо сега се развежда с четвъртия си съпруг. Лиза познаваше Елайза от години, тъй като и двете едновременно се бяха домогвали някога до Джеф. Изразът от лицето на Елайза ѝ се стори познат. Той показваше, че на хоризонта се е появил мъж, който ѝ допада.

— Сигурно защото се чувствам добре — отвърна подигравателно Лиза.

— Имаш пълни основания за това — Елайза си беше сложила очарователната, нищо незначеща усмивка, която се появяваше върху лицето ѝ винаги когато разговаряше с други жени. Тя беше не по-малко фалшива от цвета на косата ѝ. — Сдобила си се с много симпатичен коледен подарък. Каж ми къде го намери? Изглежда напълно мой тип.

Лиза се усмихваше не по-искрено от Елайза.

— На най-горния рафт на магазина за играчки — отвърна тя сериозно. — Но за съжаление беше единствен, Елайза.

Елайза сви рамене със заучено движение.

— Щом е така, дай ми все пак знак, когато се поизхаби новата ти играчка. И аз бих си поиграла с нея.

Лиза се усмихна отново неискрено.

— Ще ти дам знак, щом ми омръзне — обеща тя и си помисли: „Има да чакаш до куковден, преструванке“.

Елайза ѝ се усмихна отново, но този път усмивката ѝ се насочи малко над главата на Лиза и в погледа ѝ се появи нещо прелъстително.

— Знаех си, че ще го направиш за мен. В края на краищата, винаги сме си поделяли играчките, нали, скъпа? — пропя тя. После отплува нанякъде, след като хвърли още една предизвикателна усмивка през рамото на Лиза.

Лиза вече се беше усъмнила на кого Елайза се беше усмихвала така съблазнително и когато се извърна, установи, че подозрението ѝ е било основателно.

— Още отсега ли планираш как да ме пробуташ на приятелките си, Лиза? — устните му се усмихнаха, но очите му бяха ужасяващо студени. — Трябваше само да ми кажеш, че ти е скучно с мен. Сигурен съм, че щяха да ми хрумнат още някои нови трикове. В края на краищата, е доста неприятно коледният ти подарък да не изтрае до Нова година, нали?

— Сам, не бъди глупав — промърмори недоволно Лиза. — Та на теб би трябвало да ти е ясно, че това са само глупости, които се говорят просто така по партита. За мен това не означаваше нищо, а вероятно и Елайза го е приела така несериозно.

— Не мога да търпя да се превръщам в тема за „разговори по партита“ — заяви Сам, а плашещата усмивка още не беше изчезнала от устните му. — А и цялото това парти не ми допада. Ако ме извиниш, предпочитам да се оттегля — той направи ироничен поклон, който подчерта саркастичната вежливост на последните му думи.

— Сам! — извика Лиза, когато той се отдалечи от нея. Гласът ѝ привлече върху нея любопитните погледи на доста от стоящите наоколо, затова тя стисна устни и забърза подир Сам.

Настигна го на стълбите и забеляза с ужас, че той изобщо не внимава и лесно би могъл да си счупи главата, ако падне.

— Сам! — Лиза бързаше подире му. — Внимавай, за бога!

Сам не ѝ обърна никакво внимание.

— Какво има, Лиза? — попита той язвително, когато стигна до първата стълбищна площадка. — Да не се страхуваш, че играчката ти ще се счупи, преди да си поискала да се отървеш от нея?

— Сам, та това е смешно! — Лиза трябваше почти да подтичва, за да може да го следва. — Ще се спреш ли за малко да ме изслушаш? Всичко това беше само една шега.

— Не понасям да бъда поантата на твоите шеги! — той рязко спря, но Лиза разбра, че не го направи заради молбата ѝ. Гласът му беше пълен със злоба, а той стоеше изправен и я гледаше мрачно. Всеки, който тръгнеше към стълбището или излезеше от кухнята, можеше да ги чуе. Но в момента на Лиза ѝ беше напълно безразлично. — Също така не понасям да ме наричат играчка — добави той злостно.

— Ти съзнателно искаш да изтълкуваш погрешно един напълно безобиден разговор! — избухна Лиза, която сега също се ядоса. —

Елайза говори за мъжете винаги по този начин. Струва ми се, че го намира за много оригинално.

— Съзнателно нищо не тълкувам погрешно — отвърна Сам с режещ глас. — Наблюдавах те тази вечер как танцуваше с мъжете в залата и как ги въртеше всичките на малкия си пръст. Точно така си играеш и с мен. И мисля, че приятелката ти улучи право в целта. Точно това съм за теб: играчка, с която ще се позабавляваш, докато ти омръзне, а после ще я захвърлиш в някой ъгъл и ще почнеш да се оглеждаш за друга! Не съм съгласен да ме използват по такъв начин, мила моя глезло! Не с мен! Да, скъпа, с парите си можеш да си купиш някой друг! А аз повече няма да участвам в тази игра!

Лиза беше толкова слисана от оскърбленията му, че се задъха. Не беше в състояние да мисли трезво и преди да успее да разбере какво става, тя го беше ударила през лицето. Бузата му пламна, но иначе цялото му лице побеля от ярост, когато я стрелна със сините си очи, мятащи гневни мъгли.

— Как се осмеляваш да разговаряш по този начин с мен! — изсъска Лиза, не по-малко ядосана от него. — За кого, по дяволите, се смяташ изобщо? Няма да търпя подобни обвинения от твоя страна! Все още не сме женени!

— Не, все още не сме — каза той провлечено и погледите им се срещнаха войнствено. — Дори за тая малка милост трябва да благодарим на бога!

При тази забележка Лиза кипна окончателно.

— Щом като мислиш така, негодник такъв, можеш да си получиш обратно проклетия пръстен и да си го завреш не знам къде! — изкрещя тя. Почна да дърпа пръстена, изливайки яда си върху него, докато го извади от пръста си. После му го запрати в лицето. Той вдигна автоматично ръка, за да го улови, но патериците му попречиха. Камъкът го удари по бузата, разкъса кожата и от раната се появи капка кръв. — Няма да се омъжа за теб, дори и на колене да ме молиш за това!

— Значи и ти си на същото мнение, както и аз — каза той. Обърна се и се отдалечи, без да вдигне от земята пръстена, който остана на пода, обкръжен от зеленикаво бялото сияние на светлината на полилея.

Лиза погледна първо към пръстена, после към вратата, която Сам тъкмо тръшваше зад гърба си. Както стоеше, така неподвижно, дочу как в балната зала надуха рогавете и десетки гласове извикаха едновременно:

— Щастлива Нова година!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Лиза стана на следващата сутрин, Сам и Джей си бяха вече заминали. Мери, икономката, ѝ съобщи равнодушно, че майор Истман поръчал в шест часа такси до летището. Междувременно беше минало вече девет. Когато думите на Мери най-сетне достигнаха постепенно съзнанието ѝ, Лиза се почувства отвратително, защото разбра жестоката истина. Сам сериозно беше приел прибързано казаните ѝ думи и считаше годежа им за развален. Нямаше да се ожени за нея, дори и ако тя на колене го помолеше за това. Когато си спомни думите, които му беше крещяла предишната вечер, Лиза трепна. Върху мъж, който имаше гордостта на Сам, те сигурно бяха подействали като удари с камшик. Как беше могла да каже такова нещо? Когато с безизразно лице Мери ѝ донесе смарагдовия пръстен, с който в яда си беше ударила Сам, и ѝ каза, че го е намерила на пода, докато е чистела, Лиза успя с мъка да се добере до стаята си, преди да се разплаче.

След като се наплака, тя почна да вижда света по нов начин. Отново си спомни грозните неща, които Сам ѝ беше наговорил. Освен това той пак не беше пожелал да изслуша обясненията ѝ. Не само тя беше виновна и той също би трябвало да ѝ се извини! Нека за разнообразие пък веднъж той да я потърси пръв! Беше уверена, че щеше да разбере докъде я беше докарал с думите си, когато се успокои и премисли нещата, които сам ѝ беше наговорил. Тогава, като всеки порядъчен и честен човек, какъвто си беше, щеше да я помоли за прошка. А дотогава беше безсмислено да се вълнува. Сам скоро щеше да разбере колко абсурдна беше тази ситуация и щеше да се върне. Съвсем сигурно! Еймос не изглеждаше много убеден, когато тя му представи своето виждане за нещата. В началото Лиза му каза само това, че се е скарала със Сам, без да навлиза в подробности, но беше прекалено много свикнала да се съветва с дядо си. Първо се поколеба, но после думите се отприщиха като река и тя му разказа цялата неприятна история. Не пропусна дори и въпроса, колко неприятно се чувстваше Сам, станеше ли дума за богатството ѝ.

— Предполагах вече, че това е проблемът — каза Еймос, когато Лиза му призна всичко. — Забелязах, че не му допада тукашният начин на живот. Не мога да го упреквам за това. Ако аз бях на негово място, също нямаше да се чувствам добре.

— Но това е направо смешно! — възрази припряно Лиза. Тя прехапа устни и загледа дядо си, седнал от другата страна на писалищната си маса. — На мен също не ми пречи, че той не е богат. Защо тогава той вдига толкова шум?

— Защото е мъж и има гордостта на мъж — отговори дядо й без заобикалки. — И аз бих се чувствал така. Мъжът иска да се грижи за жена си, да ѝ прави подаръци и да я глези по мъничко. Но няма нищо, което той би искал да ти даде и което ти да нямаш отдавна, и освен това всичко, което ти притежаваш, е значително по-добро от това, което той би могъл да си позволи. Той осъзнава това и то го потиска. Толкова е просто!

— Аз не мисля така — промърмори Лиза недоволно. Отпусна се в удобното кресло и се загледа замислено в огъня, който виеше пламъци и пращеше в камината. После се откъсна от мечтите си и запита: — Какво би направил, ако беше на мое място?

— Значи ти продължаваш да държиш на него? — Еймос я погледна пронизително. Лиза кимна тъжно.

— Тогава заминавай при него. Точно това трябва да направиш. Няма да е много трудно да се разбере къде се намира сега. Веднага ще натоваря с това някой от моите сътрудници.

Лиза помисли един момент. После бавно поклати глава.

— Не, не желая да тичам подире му като нещастно влюбен тийнейджър. Той започна пръв и той трябва да дойде при мен и да ми се извини.

Еймос въздъхна.

— Решението е твое, детето ми, но мисля, че правиш грешка. Щом искаш така, така да бъде. Само че не си въобразявай, че той ще се върне обратно с подвита опашка. Ако поне малко познавам хората, той няма да го направи.

Както винаги, Еймос беше прав. Лиза изчака почти месец и се надяваше всеки ден, че Сам ще застане на прага — със съответното разкаяние, естествено — или че поне ще се обади. Когато минаха няколко седмици, седмици, през които тя не правеше нищо друго,

освен да се върти из къщата и да дебне телефона, почна да ѝ става все по-безразлично дали при завръщането си той ще е разкаян или не. Необходимо беше само да се свърже по някакъв начин с нея и тя щеше да приеме извинението му. Той обаче не го правеше. В края на януари Лиза разбра, че сама трябва да го потърси, ако иска да го има. Костваше ѝ усилия да се пребори със себе си и да преглътне гордостта си, но все пак накрая успя. Отиде при Еймос и го попита дали може да уреди да се разбере къде са отишли Сам и Джей. Изглежда, Еймос още преди това беше очаквал такава молба. Отговорът му беше готов — Джей се е върнал в училището, а Сам бил в Монтана и живеел там в ранчо, купено на изплащане.

— „Съркъл — С“ — каза Лиза.

Еймос, който я наблюдаваше със съчувствие, кимна.

— Не е много далеч от Анаконда. Ще ти бъде най-лесно, ако заминеш със самолет до Бът и вземеш оттам кола под наем. Ще се обадя и ще ти поръчам самолет. Кога смяташ да пътуваш?

Цялото същество на Лиза напираше да отговори: „Сега.“ След като най-сетне беше решила да потърси Сам, изпитваше трескавото желание да го види отново. Не можеше да изчаква повече. Питаше се как ли ще я погледне, когато се появи внезапно при него. И какво щеше да каже? Представяше си как я прегръща и целува и при тази представа усети слабост в коленете.

— Утре сутринта — отвърна тя, тъй като знаеше, че ѝ трябва време за багажа. Ако всичко минеше добре, можеше да се окаже, че няма да се върне. Но трябваше да си вземе неща поне за една седмица. За това време Еймос щеше да може да събере останалите ѝ вещи и да ѝ ги изпрати.

— Ще се погрижа за всичко — каза Еймос и Лиза му се усмихна с благодарност. После стана, за да излезе от кабинета му, защото нямаше търпение да почне да си събира багажа.

Тъкмо беше хванала дръжката на вратата, когато я настигна гласът на Еймос:

— Ако смяташ, че ще имаш нужда от морална подкрепа, мога да дойда с теб — предложи ѝ той.

Лиза, която знаеше колко мрази дядо ѝ да лети и че артритът отново му създаваше проблеми, беше дълбоко трогната. Тя се обърна към него — наблюдаваше я загрижено.

— Може би е по-добре да отида сама — отговори тя тихо. — Но въпреки това ти благодаря, Еймос.

Той кимна. Лиза му прати въздушна целувка и излезе от стаята.

Беше малко преди четири на следващия ден, когато малкият самолет, принадлежащ на една от многобройните фирми на Еймос, кацна в Бът.

— Да ви чакаме ли, мисис Колинс? — попита пилотът, който дойде при нея, след като приземи машината пред сградата на летището.

Лиза поклати глава.

— Не, благодаря. Няма да е необходимо.

Пилотът кимна.

— Добре. Тогава ние тръгваме, след като хапнем и заредим самолета. Желая ви приятно прекарване — добави той, когато вратата се отвори и стюардът пусна стълбичката.

— Благодаря — отговори усмихнато Лиза и слезе на земята.

Нае такси за останалата част от пътя — някъде около осемдесет километра. Сметна за безсмислено да наема кола, след като после щеше само да се чуди как да я върне. Докато траеше пътуването, тя седеше на задната седалка и разглеждаше през прозореца околността, през която пътуваха. Испита вълнение, когато осъзна, че в момента добива първите си впечатления от щата, който щеше да се превърне в нова родина за нея.

Преди всичко усети, че навън трябва да беше много студено. Навсякъде имаше сняг и един неспирен вятър го подемаше от земята и го завърташе във вихрушка. Той огъваше клоните на високите борове, разпръснати из местността, и повяваше през процепите на прозорците. Небето беше посивяло и покрито с облаци. Шофьорът ѝ каза, че според прогнозата следобед се очакват нови валежи. Възможна била и снежна буря, което било често явление тук през това годишно време. Наоколо се виждаха високи планински върхове, които се забиваха в облаците. Лиза отново си припомни, че Анаконда се намира сред Скалистите планини. Природата се отличаваше с величествена красота. Всичко наоколо излъчваше мрачно, студено великолепие и Лиза беше във възторг.

Ранчото „Съркъл — С“ се намираше малко встрани от централното шосе. Отклониха се по тесен път, който с увеличаване на

разстоянието ставаше сякаш все по-тесен и по-тесен. Накрая шофьорът зави по някакъв полски път, поне на такъв изглеждаше. Поради дълбоките снежни преспи не можеше да се разбере дали изобщо може да се говори за пътна настилка.

— Къщата се намира на около половин миля оттук, ето в тази посока — каза лаконично шофьорът и посочи с пръст. — Най-добре е да тръгнете пеша. Колата не може да продължи. А ако искате моя съвет: нека ви върна отново в града!

Лиза огледа заснежената околност. Половин миля не беше кой знае колко, но да се движи пеша през този дълбок сняг, и то в такъв студ? Нямаше да е лесно да се върви.

Но не беше изминала толкова дълъг път, за да вземе сега да се връща обратно. Щом като можеше да стигне до Сам само пеша, то щеше да тръгне именно пеша.

— Сигурен ли сте, че е само половин миля? — осведоми се тя. Искаше да е абсолютно сигурна, че няма да остане завинаги сред тази пустош, когато слезе от колата.

— Да — отговори шофьорът. — Няма как да сбъркате къщата, ще трябва само да следвате пътя. Не знам защо не е почистил снега, повечето хора го правят.

— Ами тогава ще тръгна пеша — реши Лиза. — Какво ви дължа?

Той ѝ каза сумата и тя плати. После извади куфара ѝ от багажника и го остави на снега. Куфарът потъна наполовина.

— Ако бях на ваше място, мис, щях да оставя куфара, където си е. После ще накарате приятеля си да ви го донесе. Той е доста едър и силен мъж, виждал съм го един-два пъти в града. Сигурен съм, че с удоволствие ще го направи за вас.

Лиза кимна. Благодари на шофьора още веднъж за усилията му и реши да последва съвета му и да остави куфара на пътя. Всъщност не ѝ оставаше и нищо друго. Не би била в състояние да носи тежкия багаж половин миля през снега.

Шофьорът не тръгна веднага, а я наблюдаваше, докато тя стигна билото на някакво възвишение и изчезна от погледа му. Лиза газеше през снега, който стигаше до коленете ѝ. Успокояваше я, че шофьорът беше решил да поизчака. Когато най-сетне чу, че запали колата, усети да я обзема силно безпокойство.

Беше кучешки студ, може би двадесет и пет градуса под нулата. Лиза беше обута в тесни дънки, с червено вълнено поло, с велурени ботуши на висок ток и с дълъг до прасците кожух с качулка. С изключение на кожуха, който държеше доста топло, не можеше да се каже, че беше облечена подходящо за предстоящия поход при това време. Но когато се обличаше сутринта, мислеше само за това, как да покаже на Сам колко подходящо изглежда за ранчото му. Беше решила, че сините дънки са най-подходящите за целта.

Къщата се показва в далечината. Бялата боя беше изсъхнала от слънцето и ветровете и се лющеше на парцали. Лиза оглеждаше с неприятна изненада западналия дом, в който може би щеше да прекара остатъка от живота си. Но после си помисли за Сам и настроението ѝ веднага се повиши. Къщата, в края на краищата, можеше да се оправи и това дори би било много приятно. А ако беше необходимо, за да има Сам до себе си, би живяла дори в землянка и би се чувствала щастлива там.

Лицето ѝ беше изтръпнало от студа, а вятърът извикваше сълзи в очите ѝ, когато приближи къщата. Стъпалата ѝ се бяха превърнали в две парчета лед, а краката ѝ бяха изтръпнали. Ръцете, пхнати дълбоко в джобовете на палтото, бяха почнали да посиняват по върховете на пръстите.

В къщата имаше светлина. Лиза я гледаше като омагьосана и си представяше колко топло щеше да е вътре, когато и Сам бъде до нея. Ако краката ѝ не бяха така вкочанени от студ, тя би се затичала натам.

В мига, в който погледна къщата, се отвори вратата и в рамката ѝ се открии силуетът на огромен мъж, озаряван от светлината отзад.

— Сам! — щеше ѝ се да извика радостно, но от гърлото ѝ излезе само някакъв приглушен грачещ звук. Но това нямаше значение. Той беше тук и щом я познаеше, щеше да изтича през снега и да я поеме в прегръдките си.

Имаше право поне в едно отношение — той тръгна насреща ѝ през дълбокия сняг. Но когато се приближи достатъчно и тя можа да го види ясно, прочете без всякакви усилия израза на суровото му лице: досада, чиста досада и нищо повече.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — нахвърли се той върху нея и я изгледа враждебно. Когато забеляза, че зъбите ѝ тракат от студ, физиономията му се промени малко. — Как може да си толкова

глупава? — промърмори той и я погледна в лицето. — Съвсем ли си откачила? Откъде вървя пеша? От края на отклонението ли? Ами ако се беше заблудила, ако по някакъв начин се беше разминала с къщата? При този студ като днес щеше да замръзнеш само за няколко часа! А тъй като не знаех, че идваш, естествено не бих те и търсил!

— Сам... — поде Лиза. Произнесе името му с премръзнали от студ устни. Той изруга и я взе на ръце. Когато усети силната му гръд, тя се притисна още по-силно до него и обгърна с ръце тила му. Това вече приличаше малко на посрещането, което беше очаквала!

Той я внесе в къщата и затвори с крак вратата подире си. Лиза усети блаженството на топлината и светлината, докато я пренасяше през един коридор. Минаха покрай няколко разтворени врати и стигнаха до кухнята. Лиза, която хвърли бегъл поглед през рамото на Сам и огледа помещението, установи, че отвътре къщата изглежда още по-западнала, отколкото отвън. Линолеумът на пода, на червени и бели квадрати, беше захабен и беше в дразнеща комбинация с боядисаните в зелено кухненски шкафове. Около мръсната мивка имаше ръждясала метална плоскост, която някога ще да е била бяла. В десния ъгъл един срещу друг бяха поставени хладилник и бял газов котлон.

— Не отговаря твърде на нивото ти, но все пак е по-добре, отколкото да измръзнеш — каза Сам, комуто не беше убягнало слисването в погледа на Лиза. Най-безцеремонно я остави да седне на един бял кухненски стол, който притегли с крак до печката, в която горяха дърва. Лиза разбра, че приятната топлина идва именно от тази примитивна печка.

— Много е... приятно — каза притеснено Лиза и веднага ѝ се прииска нищо да не беше казвала, когато видя как Сам сви устните си. — Сам... — опита се тя да почне отново и се канеше набързо да изясни становището си, но той грубо я прекъсна.

— Събуй тия мокри ботуши, а също и дънките. Крачолите са вир-вода до коленете.

След като даде това нелюбезно нареждане, Сам се завъртя на пета и излезе от стаята. Когато се върна след няколко минути, Лиза беше успяла да си свали палтото и да изтегли единия от ботушите си. Сам видя, че не е успяла да стори кой знае колко. Той изръмжа недоволено, коленичи пред нея и събу втория ботуш. После посегна към

ципа на панталона ѝ. Движението му беше толкова равнодушно, сякаш се канеше да бели лук.

— Изправи се.

Лиза стана послушно, а Сам смъкна дънките и ѝ каза да вдигне краката си. Когато ѝ помогна да събуе чорапогащите, Лиза най-сетне осъзна кое се беше променило в него.

— Гипсът ти! — извика тя задъхано и погледна крака му, който изглеждаше като нов под панталона му.

Когато събу и чорапогащника ѝ, Сам се изправи и сякаш не го вълнуваше обстоятелството, че тя беше само по пуловер и по бели копринени бикини.

— Да, миналата седмица го свалиха — отвърна той равнодушно и взе от масата някакви дрехи, които беше донесъл преди това. — Ето, облечи ги. Не са ти по мярка, но топят добре.

— Несправедлив си и го знаеш и сам — Лиза пое дрехите — къси спортни мъжки чорапи и долни мъжки гащи. Подозираше, че нарочно беше избрал тези грозни неща, само за да я ядоса. Но тя щеше да ги облече въпреки това, и то с удоволствие.

— Така ли мислиш? — той се извърна и се зае с печката, докато тя обуваше долните гащи и после седна, за да обуе и чорапите. Когато Лиза се облече, Сам взе някаква разкривена алуминиева тенджерка и наля нещо в две чаши.

— Какво? — той се извърна към нея и ѝ подаде едната. Лиза я пое, стисна благодарно топлия съд между дланите си и отпи от сладката течност. Продължаваше да седи пред огъня. Той стоеше изправен и я наблюдаваше замислен.

— Добре — каза ѝ намръщено, след като тя изпи почти половината от какато си. — А сега може би ще ми разкажеш какво търсиш тук.

Лиза бегло го погледна отстрани. Явно нямаше никакво намерение да я улеснява, в нищо.

— Звучи така, сякаш не се радваш да ме видиш — промърмори тя вразумително.

— Така си е.

Лиза се обезкуражи, когато чу тези груби думи. Погледна го и се почувства оскърбена. Сви устни. Той наистина не искаше нищо да ѝ спести!

— Това, което ти казах онази нощ, не беше сериозно — каза тя и го погледна с ласкава усмивка в зелените си очи. — Не бях на себе си от яд — но и ти беше в това състояние. Съжалявам, Сам. Ще можеш ли да ми простиш?

Когато най-сетне успя да произнесе тези думи, почна да диша по-спокойно. Та нещата не бяха чак толкова лоши.

— Разбира се — отвърна той, но и това тя беше очаквала предварително.

Сияйна усмивка се появи на устните ѝ. Остави полупразната чаша на пода, скочи, хвърли се в прегръдката му и обви ръце около тила му, за да го притисне възторжено към себе си.

— Е, чак пък толкова — той остави чашата си на масата, за да се освободи от ръцете ѝ. После ги задържа пред себе си.

Лиза вдигна поглед към него и питащите ѝ очи издаваха дълбокото ѝ объркване.

— Какво има?

Ъгълчетата на устните му увиснаха надолу, когато я погледна в лицето. Ръцете му държаха нейните над китката.

— Мисля, че прибърза — каза той. — Споменах само, че приемам извинението ти.

— И?

— Не съм имал нищо повече предвид.

Лиза започна да осъзнава какво всъщност искаше да ѝ каже. Тя трепна, а от очите ѝ засвяткаха искри.

— Кажи ми, подлецо, наистина ли искаш да ми натриеш носа? Искаш да ме накараш да се покая, така ли? Да ме видиш да ти се моля? Добре тогава, аз те моля. Доволен ли си сега?

— Не.

Лиза тропна с крак и го изгледа ядосано.

— Какво искаш още? По-далеч, отколкото съм стигнала, няма да отида. Ако искаш да се ожениш за мен...

— Не искам да се женя за теб.

— Какво? — Лиза го изгледа недоверчиво. Не вярваше на ушите си.

— Нещата не биха вървели добре.

— Какво? — изкрещя тя.

— Чу какво казах — лицето му беше неумолимо. — Нещата не биха вървели добре. И ако не беше такава глезла, която е свикнала винаги да си присвоява всичко, което ѝ харесва, без да мисли за цената, ти също отдавна щеше да си го разбрала. О, да, може би за шест месеца щеше да ти доставя удоволствие да си моя жена. А после щеше да почнеш да настояваш за неща, които не мога да ти дам. Щеше да поискаш къщата на дядо си, домашна прислуга и дрехи, и скъпи коли, щеше да се отегчаваш, защото ще живееш сред пустош в една западна ферма и защото тук няма нито магазини, нито ресторанти, нито партита, а после щеше да разбереш, че си сбъркала.

— Не, не е така! — възпротиви се напористо Лиза и го погледна. Това, което казваше, беше сериозно за него, това тя осъзнаваше. Той не се опитваше просто да усложни нещата. От страх студена пот изби по гърба ѝ. — Не, Сам, това нямаше да се случи.

— О, така е! — той беше неумолим. Пръстите му продължаваха да стискат ръцете ѝ, а сините му очи сякаш се забиваха като свредели в лицето ѝ. — Бъди поне веднъж в живота си честна пред самата себе си, Лиза, и си признай. Това тук не е за теб.

— Не е вярно! — извика тя, но той не ѝ обърна внимание и продължи, а думите му пронизваха сърцето ѝ.

— Видях лицето ти, когато те внасях вътре. Беше ужасена. И си права. Не е най-доброто, но тук аз съм у дома. И ти би трябвало да живееш тук, а това никак нямаше да ти хареса.

— Не, щеше да ми хареса!

— За бога, Лиза, бъди поне веднъж разумна! — търпението му се изчерпваше, това също беше явно. — Ако се омъжиш за мен, ще бъдеш жена на фермер, и то дори не на богат фермер. Ще трябва да готвиш, а според това, което съм опитвал досега, едва ли има по-лоша готвачка на света...

— Бих могла да се науча!

— И ще трябва да чистиш къщата, да переш. Тук няма дори пералня, а някак си не мога да си те представя потопена до лакти в сапунената пяна.

— Би могъл да купиш пералня, нали? — той привеждаше толкова несъществени аргументи, че тя направо не можеше да повярва. Знаеше, че всички тези проблеми можеха да се решат, ако той се съгласеше да ѝ даде някакъв шанс.

— Може би след година или по-нататък. В момента всичките ми пари са вложени в земята и в животните.

— Аз имам пари... — още щом го каза, разбра, че сбърка. Той присви очи и устните му се превърнаха в тясна ивица.

— Значи това си си мислила, така ли? — попита Сам с измамно студен тон. — Искаш да дадеш парите си, за да си купиш лукса, който не можеш да си позволиш като моя жена. Но, доколкото си спомням, вече ти казах, че в това отношение нищо не може да се промени. Жена ми ще живее с това, което аз мога да ѝ дам.

— Съгласна съм — отвърна отпаднало Лиза. — Наистина нищо няма да ми коства, Сам. Само ако ми дадеш възможност...

— Не.

— Но аз те обичам! — изхлипа Лиза.

— Обичаш това, което правя с тялото ти — отвърна той сурово. — Това е единственото, което съществува между нас, скъпа: със секса всичко е наред.

— Това не е вярно и ти сам го знаеш!

— Вярно е. Когато събереш малко повече опит, сама ще се убедиш.

— Аз те обичам...

— Въобразяваш си, че ме обичаш — коригира я той.

— Искам да се омъжа за теб! — Лиза го стрелна гневно с поглед. — Очите му блеснаха странно, когато я погледна.

— Съжалявам — произнесе след това проточено. — Защото аз не искам да се оженя за теб.

Болката и гневът накараха Лиза да излезе извън себе си. Тя нададе кратък вик и посегна към първия предмет, който попадна пред очите ѝ, и за беля това се оказа чашата, която той беше оставил на масата. Тя я стисна и я запрати към главата му. Остатъците от какаото се разлетяха из стаята. Сам се наведе, чашата прелетя край него и се разби о стената. В яростта си тя посегна към друг предмет, но той я изпревари. Когато пръстите ѝ стиснаха някаква чинийка, останала на масата очевидно след вечерята му, той се озова с един скок до нея. Стисна ръката ѝ и я дръпна настрана, без да изпуска китките ѝ.

— Тези изблици няма да ме накарат да променя поведението си — заяви той със спокоен глас, но погледът му издаваше напрежение.

Лиза вдигна безпомощно очи към него. Не можеше да направи нищо, докато я държеше за китките.

— Пусни ме! — настоя тя. Гневът, наранената ѝ гордост и страданието, задето я отблъсква, я накараха да се разтрепери цялата.

— Не и преди да си се успокоила — каза той и я погледна, както се гледа през микроскоп екземпляр от някакъв странен вид.

— Спокойна съм. А сега ме пусни.

Той бавно освободи китките ѝ и я наблюдаваше зорко, тъй като тя можеше внезапно да реши да посегне към друго оръжие. За момент и двамата се оглеждаха мълчаливо. Гърдите на Лиза се вдигаха и спускаха, страните ѝ бяха зачервени от вълнение, но Сам изглеждаше дразнещо невъзмутим. И дразнещо атрактивен. Ако не му беше така сърдита, че да изпитва желание да забие нож в гърдите му, тя с радост би се хвърлила в обятията му.

— Сам... — просто не искаше да допусне той да я прокуди по този идиотски начин от живота си. Трябваше да има някаква възможност да го вразуми все пак. Ако само успееше да запази самообладание и да го издебне в момент, когато не е нащрек...

— Как дойде дотук? — попита той рязко.

Лиза беше така изненадана, че се наложи първо да помисли, преди да отговори.

— Взех такси в Бът. О, Сам, куфарът ми е все още в началото на пътя. Би ли...?

— Предполагам, че си пристигнала в Бът с някой от удобните малки частни самолети на Еймос? — в гласа му се долавяше съвсем определено нотка на сарказъм.

— Да — призна Лиза упорито. — Сам, казах само, че куфарът ми...

— Няма да ти трябва. Още тази нощ ще те върна в Бът. Утре сутринта ще можеш да се качиш в страхотния си малък самолет и ще отлетиш за дома.

— Но ти не можеш да ме върнеш в Бът! — възкликанието ѝ се изплъзна съвсем инстинктивно. Оставаше ѝ само една-единствена надежда да го накара да размисли и за да я реализира, трябваше да прекара нощта тук. — Пътят дотук не е почистен — добави тя безпомощно, защото не успя да се сети за нищо друго, което да натежи.

Погледът му изрази цялото му презрение.

— Имам Ланд Роувър — заяви той сухо. — С него можем да се придвижваме бързо, дори и когато вали сняг. Обличай отново нещата си, докато докарам колата.

Той се обърна още преди да довърши думите си и изтича през тесния коридор към вратата. Нещастната Лиза се втурна подире му и се мъчеше да се сети за нещо, което би отложило това, което изглеждаше вече неизбежно. Когато Сам отвори вратата, по лицето ѝ се разля блажена усмивка. Не всичко е още загубено, помисли си тя самодоволно.

— Вали сняг — произнесе тя натъртено, когато Сам просто спря и се загледа в разлюлените като вълни бели талази. Той я погледна с горчивина през рамото си, а после недоволно се дръпна от вратата, за да я заключи отново. Макар и да беше твърдо решен да се отърве от нея, той добре знаеше, че е лудост, дори и само да се опита да пропътува осемдесет километра при такова време.

— В такъв случай ще заминеш утре сутринта — заяви той студено и мина покрай нея. Лиза не отговори, но се усмихна на себе си.

Малко след това Сам обу чифт подходящи обувки и подплатен с агнешка кожа анорак и пое по пътя, за да донесе куфара ѝ. Докато го нямаше, Лиза изми тенджерата, в която беше стоплил какаото, и чашата, която беше оцеляла. После измете отломките от втората и забърса изцапаното. След това похвално дело реши да се поогледа из дома.

Къщата се състоеше от кухня, хол, трапезария, три малки спални и само една баня. Всичко беше почти толкова занемарено, колкото и кухнята. Лиза поклати глава, след като се увери в състоянието на сградата се замисли за миг над думите на Сам. Би ли могла наистина да издържи да прекара останалата част от живота си в такова обкръжение? Огледа боята, която падаше от стените, прогнилото дърво и захабения линолеум по подовите, мръсните тръби в банята и решението ѝ се оформи: без ни най-малко съмнение. Какво толкова представлява една къща, освен четири стени и покрив? Любовта беше това, което създаваше един дом. И тя беше готова да обикне тази порутена сграда, защото Сам я обичаше, и все едно колко често Сам твърдеше обратното — тя го обичаше.

Когато той се върна с куфара ѝ, Лиза вече беше стигнала дотам да си представя, че къщата в действителност не е толкова невъзможна, ако използваша малко боя и парцал за чистене. Би било удоволствие да се възстанови сградата... Но тя беше достатъчно тактична, за да не посвещава Сам в планове си — поне за този момент не.

През останалата част от вечерта той не ѝ обърна никакво внимание и работеше по някакви документи, с които се беше настанил на масата. Не вдигна очи нито веднъж. Лиза, седнала срещу него с куп списания „За полето и гората“, които той ѝ беше подал с подигравателен поглед, поглеждаше кисело от време на време към приведената му глава и се питаше дали изобщо си струваше усилията да спечели на своя страна този мъж, който можеше да изкара човека извън кожата му. Очите ѝ се плъзгаха по черната къдрава коса и мургавото лице до широките рамене и яката гръд и у нея трепна пламъчето на познато вълнение. О, да, струваше си, реши тя!

Най-сетне той вдигна очи и ѝ съобщи, че е време да си лягат. Лиза не успя да прикрие искрицата надежда, блеснала в погледа ѝ. Ако я беше забелязал, той успешно се правеше, че нищо не вижда. Заведе я в малката спалня, където беше оставил куфара ѝ, и с жест ѝ даде да разбере, че това е за нея. При своята разузнавателна обиколка из къщата тя вече беше установила, че той спи в по-голямата спалня в другата страна на коридора. Значи възнамеряваше да издържи докрай? Тя беше изпълнена с явна решимост и щеше да види какво можеше да се направи още.

Сам ѝ даде предимство да ползва банята и тя взе набързо един душ, изми зъбите си и после наметна един пенъоар от зелена коприна, преди да излезе от помещението. Искеше да му остави достатъчно време преди сън...

Чу душа и шума на водата от казанчето. После вратата на банята се отвори и Сам се отправи бос по коридора към спалнята си. Вратата се затвори с ясно доловимо щракване. С известно разочарование Лиза разбра, че той изобщо не възнамерява да ѝ пожелае лека нощ.

Въпреки всичко ядът не ѝ попречи да се опита да осъществи плана си. Облече разкошна зеленикава нощница, почти цялата в дантели, която оставяше малко място за фантазията, разреса косата си

с четката, че да заприлича на коприна, напръска се обилно с парфюм и дори леко се гримира не че би го видял в тъмнината, но все пак беше по-добре да е подготвена за всичко, може би щеше да запали нощната лампа. Когато най-сетне се приготви, тя приседна в края на леглото си и зачака. Ако искаше да успее, трябваше да го издебне в момента, когато е най-безпомощен, точно преди заспиване.

Когато реши, че е минало достатъчно време, тя стана, измъкна се от спалнята си и внимателно притвори вратата, за да не издаде никакъв звук. Докато се придвижваше опипом в коридора, си представяше какво щеше да се случи: щеше да се промъкне при него в леглото, да се сгуши и да го накара да усети присъствието ѝ. С присъщата му похотливост, той нямаше да може да ѝ се противопостави, след като бъдеше толкова близо до него. Това ѝ беше ясно. И беше уверена, че ще може да изтръгне от него всяко обещание, щом почнеха да се любят...

Спря пред вратата му, прилепи ухо до прогнилото дърво и се вслуша в шумовете, които да ѝ покажат дали спи, или е буден. Когато долови спокойното му дишане, тя протегна ръка към дръжката на вратата и се опита да я отвори. Но нищо не се получи. Вратата заяде. Тя натисна още по-силно, после разклати още по-енергично дръжката на вратата. После ѝ се стори, че долавя нов шум от другата страна. Най-накрая се убеди: Сам се смееше! Внезапно разбра всичко: той беше заключил спалнята си!

— Негодник! — изкрещя тя и в безсилието си зарита вратата. Отново чу този проклет смях. Изпадна в ярост.

— Лека нощ, Лиза! — извика той иронично през заключената врата и докато тя тичаше към стаята си, продължаваше да го чува как се смее.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Четири месеца по-късно Сам се видя принуден да признае, че е допуснал грешка. Любовта му към Лиза не беше угаснала, както си беше въобразявал, а се беше усилила, докато накрая взе да му се струва, че тази жарава ще го изгори жив. Знаеше, че е отслабнал през последните месеци. Дори Джей, който тъкмо си беше дошъл във ваканция, беше изразил с обидна откровеност мнението си за отгънялата му фигура. Не беше ял нищо свястно, защото не изпитваше глад, и не беше спал достатъчно, защото образът ѝ, подобно на призрачно видение, се изправяше всеки път пред очите му, щом ги притвореше. Виждаше ясно сребристата ѝ коса, зелените очи и финото лице, сякаш стоеше жива пред него. Представяше си как целува тези ярки устни, как гали тези свършени гърди, как докосва нежните бедра и как я обладава, докато не обезумееше от желание. Беше влязла под кожата му подобно на устойчив паразит и нито едно от средствата, към които беше прибегнал, за да се пребори с нея, не беше подействало. Чисто и просто трябваше да се примири с мисълта, че я обича, независимо дали това му харесва или не.

И това съвсем не му харесваше, поне в началото не. С течение на годините се беше научил да цени необвързаността си и нямаше желание да се отказва от нея заради някаква кокетна, лекомислена двадесет и пет годишна млада жена, та ако ще да е и толкова прекрасна. Простата истина беше, че изпитваше страх. В това отношение Лиза беше улучила право в целта. Той се боеше да я обича въпреки, че изгаряше от копнеж, боеше се, че тя можеше да остане само малко при него и после да си замине, да потърси нещо по-свежо и да го остави с разпилените отломки на живота му.

Мъчеше се да разбере кога се бяха появили чувствата му към нея. Трябва да е било съвсем в началото. Копнееше за нея, откакто я видя за пръв път — оная нощ в палатката ѝ, когато за пръв път беше притежавал прекрасното ѝ, вълнуващо тяло, остана незабравим спомен за него. Това, което тя направи в леглото, го беше поразило. За да е

напълно искрен — и той смяташе, че е крайно време за това, — трябваше да си признае, че тя само ускори нещата с няколко дни, като пое инициативата в свои ръце. Рано или късно той щеше да се люби с нея, беше го разбрал още от първия миг. Само че беше по-лесно за него да я остави да си мисли, че тя носи цялата отговорност.

Беше си въобразил, че сексът е всичко. Никаква нежност и — боже опази! — съвсем никаква обич, а просто само едно мъжко и едно женско тяло, които реагират невероятно интензивно едно на друго. Наистина вярваше, че това е всичко. До деня, в който я учи да стреля в африканската гора. Тогава тя се бе извърнала в ръцете му и го бе целунала така нежно... В този момент я пожела както никоя друга жена на света. И я взе! Беше му така хубаво да я докосва, да усеща мириса ѝ, вкуса ѝ. Устните, езикът, ръцете ѝ върху тялото му го бяха почти влудили. После се чувстваше разтърсен до мозъка на костите си — и какво направи? Може би ѝ благодари за най-прекрасното преживяване в живота си? Не, по дяволите! Съзнателно я наскърби и нарани, за да я довърши с нарочно озлобление, и после я беше обладал отново, и то не само брутално, но и по най-унизителния начин, който познаваше, само защото искаше да докаже и на нея, и на себе си, че тя не означава нищо за него. Спомнеше ли си сега за това, Сам потреперваше.

Когато му каза, че го обича, това му се стори като чудо. Беше докоснала струна в душата му, за чието съществуване той не подозираше, и беше утолила едно страстно желание, което не знаеше, че се таи у него. През целия му живот нито една жена не го беше обичала истински. Жени имаше колкото си иска — много секс и много тела, това да. Но всяко нещо си имаше своята цена и по един или друг начин той го заплащаше. Никоя жена не му беше предлагала великодушната, самоотвержена нежност, която Лиза доброволно му даваше, и това не можеше да се купи на никаква цена. И всичко това той отблъсна от себе си, защото беше озлобен, упорит глупак.

Веднъж Лиза го беше упрекнала, че е страхливец, и не беше се излъгала. Тя всъщност го караше да напълни гащите от страх. Беше направо смешно, като си помислеше. Той, който се беше изправял пред вражески куршуми, гранати и щикове, без да му мигне окото, се боеше от едно парче женска плът, тежащо не повече от петдесет килограма.

Защото я обичаше. И не му оставаше нищо друго, освен да се справи с положението.

Не искаше само да спи с нея, макар да си казваше, че това естествено е допълнителен божи дар. Искаше да се грижи за нея, да я закриля, да ѝ се усмихва и тя да му се усмихва, да я разсмива и да я държи в прегръдката си, когато плаче, искаше дори той да е човекът, който да предизвиква смешните ѝ изблици на ярост. Предпочиташе Лиза да го замеря с чаши по главата, отколкото да го целува, която и да било друга жена. И това наистина му показва докъде беше стигнал. Установи с учудване, че не може да се противопостави по никакъв начин на чувствата си: не му оставаше нищо друго, освен да се ожени за нея. Ако тя все още продължаваше да го иска след всичко, което се беше случило...

Що се отнася до парите, трябваше да си признае, че не му беше много приятно. Винаги беше смятал, че е дълг на един мъж да се грижи за жена си, да ѝ предложи покрив над главата, да я храни и облича и да я обсипва с хилядите прекрасни дреболии, които радват женското сърце. Искаше да даде всичко това на Лиза. Дори сам беше изненадан колко силно изразено беше желанието му да се грижи за нея. И ако тя беше една обикновена жена, да речем, секретарка или продавачка, или дори журналистка, която живее от приходите си, това би било възможно за него, и то без всякакви усилия. Имаше достатъчно пари, за да може да предложи на една жена удобен живот с хилядите дребни улеснения, но не бяха достатъчни за истински лукс. А пък Лиза... Тъгълчетата на устните му увиснаха надолу. Беше свикнала с огромни къщи и домашна прислуга, със скъпи бижута и кожи, с рокли по поръчка, с женски дружества и изискани партита. Не можеше да ѝ предложи тези неща. Но и неведнъж ѝ го беше казвал, а тя настояваше, че не държи на тези неща. И сега Сам трябваше да ѝ повярва. Желаше я прекалено много, за да му остане някакъв друг изход. И вярваше, и се надяваше, че тя също го иска. Трябваше да се увери в това.

След като стигна до това решение, настроението на Сам видимо се подобри. Той не смяташе, че би срещнал истински трудности да уговори Лиза да се омъжи за него. Трябваше да се постарее само да я види в леглото си, а там вече тази малка усойница щеше всичко да му

обещае. Освен това той ще не ще, се мъчеше да свикне с представата, че ще трябва да ѝ се извини. Дължеше ѝ го.

Преди обаче да може да я доведе в дома си, трябваше да посвърши някои неща. През лятото Джей си беше у дома, а Сам нае хора да се грижат за стадото, така че нямаше причина да не стегне къщата. Накара двама от хората си да боядисат наново стените и доведе други от града, за да подменят инсталациите, водопровода и другите тръби. Поръча дори ново кухненско обзавеждане, включително и пералня. Цяла седмица той и Джей прекарваха вечерите си в търкане на дървените подове, в лъскане и лакиране и когато приключиха с това, се заеха да варосват стените, докато другите боядисваха сградата и отвън. Използваха само обикновена бяла боя. Доколкото Сам познаваше жените, Лиза и без това щеше да пожелае сама да се заеме с цветните петна и с останалите дреболии.

Когато Джей най-сетне разбра защо бяха тези разточителни приготовления, той се зае за работа с още по-пламенно усърдие. Той и без това изобщо не беше разбрал защо двамата се бяха разделили. Казваше, че всеки може да види колко добра съпруга би била Лиза, макар че не умееше да готви и не беше много пригодена за домакинска работа. За удоволствие на Сам синът му се зае да му дава подробни указания за това как се прави предложение за женитба. Да се търкаляш на пода зад някакво си канапе, това наистина на нищо не прилича, заяви мрачно Джей.

Въпреки че беше толкова зает с приготовленията за завръщането на Лиза, Сам намери времева проучи съдбата на хората си, с които беше в Родезия. Когато най-сетне успя да се свърже по телефона с Франк Лийдс — в дома на дъщеря му във Флорида — изпита дълбоко облекчение. Като водач, беше отговорен за сигурността на хората си и вътре в себе си се упрекваше, че ги е изоставил, макар че не знаеше какво би могъл да направи, за да предотврати злощастния завършек на мисията им. Все пак често си казваше, че нещата биха приключили по друг начин, ако тогава не беше мислил за Лиза. Дори по съвсем друг начин.

По гласа на Франк Сам успя да усети, че старият му приятел изпитва същото облекчение, чувайки нещо за него. Те се смяха и шегуваха и си разказваха преживяванията по време на бягството от Родезия, но грижливо цензурираната версия на Сам беше далеч по-

вълнуваща, тъй като Франк и останалите оцелели бяха успели да стигнат до очаквания ги самолет. После разговорът стана сериозен. Петима мъже бяха загинали — четирима при експлозията и младият Майк Харли. А някой — не знаеха дали е сред оцелелите или сред мъртвите — ги беше предал. Сега беше невъзможно да се установи точно кой е предателят, въпреки че и Франк, и Сам имаха едно и също подозрение. Но така и така това нищо нямаше да промени. И Франк, подобно на Сам, бе решил, че е твърде стар, за да залага живота си на карта заради който и да било смахнат деспот, който даваше пари за подобни цели. Франк заяви на Сам, че се е оттеглил от играта още същия ден, когато кракът му стъпил отново на твърда земя в Щатите. В момента се занимавал с изграждането на малка фирма, която ще предлага на туристите екскурзии с рибарски лодки. Когато угнетеният Сам му призна плановите си да се ожени за Лиза ако тя го поискаше, Франк почна ехидно да му се подиграва, но след няколко минути стана отново сериозен и му пожела всичко хубаво. Сам също пожела на Франк всичко най-добро, след което и двамата мъже изпитаха известно смущение от собствената си сантименталност. Побързаха да приключат разговора, но след това Сам се почувства добре както никога.

Беше средата на юни, когато Сам най-сетне сметна, че в ранчото всичко е готово. Сега нямаше какво друго да прави, освен да замине и да доведе Лиза. Седнал в самолета за Вашингтон, Сам беше развълнуван като юноша, който за първи път кани момиче на среща. Знаеше колко е глупаво това на неговата възраст, но какво ли щеше да стане, ако тя откажеше?

Беше дяволски горещо, когато пристигна във Вашингтон, и пое към колата под наем, която го очакваше. Сигурно имаше повече от 30 градуса на сянка. Слънцето пареше безмилостно и нажежаваше и паважа, и покривите на колите. Имаше страшно много хора и всички сякаш бързаха за някъде. Никога не беше харесвал Вашингтон — беше прекалено шумен и мръсен и имаше прекалено много народ.

Когато най-сетне се измъкна от движението в града и пое по шосето за Анаполис, му стана нетърпимо душно. Естествено, че климатичната инсталация в колата не беше наред. Свали лекото си сако и смъкна стъклата на прозорците. Когато течението донесе малко

прохлада, положението не беше вече така нетърпимо. Сам се усмихна унило, но реши, че все някак ще се справи.

Първият неприятен удар получи в дома на Лиза. Мери Добсън, която го изгледа с укор, който той не можа да си обясни, му съобщи, че мисис Колинс не живее вече тук. Взела си жилище в Балтимор. Тази новина слиса Сам, докато не се сети, че чисто и просто ще трябва да продължи за там. Не бяха повече от четиридесет километра. За негова изненада Мери категорично отказа да му съобщи адреса. Трябвало да почака мистър Бенет, който бил в града и щял да се върне късно вечерта, заяви тя, преди да тръшне вратата под носа му. Сам вече се канеше да заудря по вратата и да поиска желаната информация, когато видя Хенри Добсън. Трябваша му само няколко минути, за да получи адреса на Лиза, но държането на Хенри изуми Сам и го накара да се замисли. Хенри изпитваше явно същата неприязън към Сам, както и жена му.

Слънцето, яркочервено, вече клонеше на залез, когато Сам най-сетне откри улицата, където живееше сега Лиза. Беше изненадан, защото не беше аристократичен квартал, а такъв, в който се издигаха тухлени сгради от викторианско време, очевидно разделени на отделни жилища. Имаше грижливо поддържани градинки и няколко дръвчета край улицата — не такава беше обстановката, на която Лиза беше свикнала. Може би Хенри му беше дал грешен адрес. Смръщил вежди, Сам паркира колата и се отправи към една триетажна къща с островърх покрив. Според думите на Хенри Лиза живееше на най-горния етаж.

На площадката пред украсената с резба врата от орехово дърво имаше три пощенски кутии, закачени на стената. На едната от тях пишеше Л. КОЛИНС. Значи Лиза наистина живееше тук, Хенри не го е заблудил. Сам тъкмо почука, тъй като не видя нито звънец, нито домофон, когато от дома излезе млада двойка, която го пропусна да влезе дори, без да го попита какво иска. Сам влезе с потъмняло лице. Какво, по дяволите, си въобразява Еймос, оставяйки Лиза да живее в такава среда, попита се той раздражено, докато се изкачваше нагоре по старомодното стълбище. Тук няма никаква сигурност. Той би могъл да бъде кой знае какъв — изнасилвач, убиец или нещо подобно, а беше влязъл така лесно в сградата. Какво ставаше тук?

Когато Сам застана на най-горната площадка пред вратата, която сега беше всичко, което го делеше все още от Лиза, обърканите му мисли отстъпиха пред безпокойството. Дали щеше да се зарадва да го види отново? Какво ли щеше да каже?

Пое си дълбоко дъх и почука. Направи му впечатление, че не бяха взети ни най-малки мерки за безопасност. Нямаше дори шпионка на вратата. О, господи... Но поне щеше да бъде много изненадана.

В този момент вратата се отвори. Сам погледна в зелените очи, които от месеци виждаше в сънищата си. При вида му те се отвориха широко. Беше изненадана, в това нямаше никакво съмнение. Един миг тя не каза нищо, а после сви вежди и го изгледа мрачно. Сам попиваше в себе си всеки нюанс от изражението ѝ като човек, който след векове открива вода в пустинята.

— Какво търсиш тук? — попита тя. Не изглеждаше да е радостна, че го вижда.

Но той беше очаквал това. Усмихна ѝ се подкупващо, облегна се на рамката на вратата и подпря глава на ръката си.

— Купих пералня — каза той с дрезгав глас и после погледът му се плъзна по лицето ѝ към шията и към гъвкавото ѝ, привлекателно тяло — и внезапно изпита усещането, че някой го е ударил в корема. Под меката бяла материя на широката рокля се забелязваше силна извивка, сякаш Лиза беше глътнала медицинска топка. Беше най-малкото в шестия месец!

— Господи! — каза той, след като беше съзерцавал няколко минути корема ѝ. Не можеше да откъсне поглед от там. Разтърси глава, за да може да разсъждава трезво, и му се струваше, че халюцинира. Но не, извивката не изчезваше. — Господи! — повтори той и я погледна отново в лицето. Във въпросителния му поглед се четеше ужас.

Устните ѝ станаха тесни като процеп.

— Върви си! — каза тя и се нареди да затвори вратата. Това изтръгна Сам от зашеметеността му. Препречи с крак отвора на вратата и след това влезе в жилището. Лиза, която не можеше да му съперничи по сила и беше съвсем безпомощна, се хвана здраво за вратата и го стрелкаше с гневен поглед.

— Изчезвай от жилището ми!

Сам поклати глава.

— В никакъв случай!

— Вън!

— Не бъди така глупава, Лиза — каза той, когато езикът му почна отново да му се подчинява. — Трябва да разбереш, че е необходимо да поговорим. Ти си бременна!

— О, наистина ли? Изобщо не съм забелязала.

Сам само я погледна. След удара, който беше получил, идвайки тук и заварвайки я в това състояние, сарказмът ѝ се удряше в него като в стена.

— Защо не си ми казала нищо? — попита той накрая и заби поглед в нея.

— Защото това изобщо не те засяга! — избухна тя с побеляло лице, върху което аленееха само две ярки петна.

— Не ме засяга? Та нали детето е мое!

— О, така ли? — тя се усмихваше жлъчно.

— Да, и ти самата го знаеш! — у него нямаше никакво съмнение.

Лиза го изгледа предизвикателно. После премига, когато той отговори на погледа ѝ с непоклатима решителност.

— Е, и? — попита тя накрая и повече не се и опита да оспорва бащинството му.

— Е, и? — повтори объркано Сам. — Би трябвало да имам правото да го узная. Господи, та ти трябва да си била бременна, когато дойде в ранчото! Защо, по дяволите, не ми каза нищо? Аз...

— Самата аз още не го знаех — промърмори тя. — Разбрах едва две седмици по-късно.

Сам притвори очи и пое дълбоко дъх. Когато отново отвори очи, беше доволен, че си беше изяснил всичко. Ако нещата изобщо можеха да се оправят, то този неочакван развой ги правеше само по-лесни.

— Затвори, за бога, тази врата — каза той. Обърна се и влезе в малката всекидневна. Не беше луксозно обзаведена, но беше уютна, в светложълти и зелени тонове.

— Искам да се махнеш! — настоя тя упорито и погледна ядосано подире му.

— Много жалко. Защото аз изобщо няма да се махна и ти не можеш да ме изхвърлиш — Сам седна на някакъв стол с облегалка. — Затвори вратата, Лиза.

Тя се поколеба, преди да заключи вратата. Беше стиснала устни, а от очите ѝ изскачаха искри, когато спря напред стаята и го загледа

мрачно.

— Нямам какво да ти казвам, Сам — произнесе сковано.

— За кога е определено? — той посочи корема ѝ, без да обръща внимание на казаното.

— В края на септември — отвърна Лиза, която не искаше да му даде дори и тази информация.

Сам бързо пресметна.

— Значи е било онази нощ в стаята ти... — гласът му заглъхна, сякаш си припомняше отново как ѝ беше подарил пръстена и какво се беше случило след това. Лиза се изчерви. Сам забеляза смущението ѝ и сърцето му се изпълни с нежност към нея. Какво ли е преживяла, когато е открила, че очаква дете от него, и то толкова скоро, след като той я беше отпратил така коравосърдечно! Помисли си, че заслужава направо смъртно наказание за това. Но как би могъл да знае... Само ако му беше казала, той щеше да прогони всичките ѝ безпокойства!

— Скъпа, нямам думи да ти опиша колко съжалявам, че е трябвало сама да преживееш всичко това — произнесе той нежно, стана и тръгна към нея, за да я поеме внимателно в прегръдките си. Тя продължи да стои неподвижно. — Ще направя всичко възможно, за да поправа нещата. Ще се оженим веднага и...

— Не! — тя се дръпна от него и го отблъсна с ръце с такава сила, която го изненада.

Сам я погледна:

— Какво означава това?

— Това, което казвам! Не! Не, не и не! Отказ! Не искам да се омъжвам за теб!

— Та ти очакваш дете от мен — подчерта той, сякаш тя не е обърнала внимание на това обстоятелство.

— Това обаче съвсем не означава, че трябва да се омъжвам за теб.

— О, не, точно това означава! — търпението на Сам се изчерпваше.

— Не, аз пък казвам не.

Сам преброи бавно до десет, преди да отвърне нещо. Повтори си, че тя беше бременна и че бременните жени често биват сприхави.

— Скъпа, разбирам, че си ми сърдита. И дори признавам, че имаш основание за това. И ако поискаш, ще ти се извиня още веднъж.

Но дали си ядосана или не, това с нищо не променя обстоятелството, че детето има нужда от баща, а също и че ти имаш нужда от съпруг. Разведена си с Колинс, нали? — попита той малко по-остро.

— Разведена съм от три месеца — тя се отдръпна от него, докато казваше това, и той я пусна, когато забеляза, че продължава да стиска ръката ѝ.

— Тогава нищо не ни пречи да се оженим веднага — каза той, сякаш с това всичко се изяснява.

Тя опря ръце на кръста и го изгледа упорито. Сам беше във възторг от вида ѝ. Бременна, даже и с големия корем, тя изглеждаше по-хубава отвсякога. Косата ѝ бе станала по-дълга и с конската си опашка Лиза можеше да мине за седемнадесетгодишна. Кожата ѝ беше безупречна, а очите ѝ блестяха. Беше възплъщение на женствеността и чувствата, които го обзеха, докато я гледаше, направо го разтърсиха. Беше негова жена и беше вече крайно време да се сложи преграда пред каквото и да било противно твърдение.

— Ще се оженим, щом стане възможно — каза той натъртено. Очите му я предизвикаха да му възрази.

Тя не се поколеба нито за миг.

— О, не, няма да стане — отвърна Лиза. — Опитай се да го набиеш в главата си, Сам: няма да допусна повече да ме направляваш. Възнамерявам да направя това, което е най-доброто за мен и детето, а в това не влиза да се омъжа за теб. Ако те измъчва съзнанието за вина, мога само да те съжалявам.

Сам видя решителността ѝ. Очевидно искаше да отстъпи едва след като той изкупеше вината си. Не мислеше, че е нещо по-сериозно от инат. По дяволите, та тя все пак беше жена! И беше бременна. И тъй като детето беше негово, имаше нужда от него и щеше да я има, дори ако се наложеше да я влачи за косите до олтара! Но преди това искаше да опита да я убеди с разумни аргументи. В края на краищата, наистина беше права да му се сърди и той беше готов на отстъпки.

— Не е ли по-добре да седнеш? — попита той, сменяйки така темата, защото изведнъж осъзна, че тя стои права, откакто беше влязъл в жилището.

— Не съм болна, а бременна — отвърна тя със спокоен глас. — Съвсем нормално състояние. И ми се струва, че не бива да забравяш, че до днес съм се оправяла без твоята помощ и няма никаква причина

сега изведнъж да почнеш да играеш ролята на прекалено загрижения бъдещ баща. За това е твърде късно, Сам, а и освен това би било прекалено малко — в гласа ѝ прозвуча присмех.

— Седни — този път думите му бяха заповед.

Когато погледна в стоманено твърдите очи, Лиза отново позна мъжа, който в джунглата на Родезия безмилостно я беше подчинил на волята си. Но сега те не бяха в Родезия и нека бъдеше проклета, ако му се подчинеше! Тя не благоволеше да му отговори, а скръсти ръце и го изгледа мълчаливо. За миг ѝ се стори, че ще подсили заповедта си с употреба на физическа сила. После устните му омекнаха и той ѝ се усмихна измъчено.

— Лиза, скъпа, ако знаех, че си бременна, щях незабавно да дойда при теб — произнесе той с глас, по-нежен от всичко, което беше чувала от устата му. Като че ли възнамеряваше да се приближи до нея и да я притегли в прегръдката си.

Тя вдигна ръка, за да го спре.

— Ти нищо ли не разбра, или...? — думите бяха студени, а очите ѝ го гледаха без всякакво чувство. — Никога не съм се съмнявала, че би се върнал при мен и би ми предложил да се оженим, ако знаеше, че съм бременна. Но аз не искам да се омъжвам заради това. Това не е здрава основа за една връзка до края на живота. Имам един несполучлив брак зад гърба си, ти също. Нямам намерение да повтарям грешката си.

— Дойдох тук, защото исках да те помоля да се омъжиш за мен — каза той и я погледна твърдо.

Против волята си Лиза изпита силния порив да се хвърли в обятията му, да се остави на неговата закрила, грижа и обич. После обаче отново си припомни, че той не я обича, поне не достатъчно, за да се ожени за нея заради вероятността от възможни проблеми, които биха се появили поради различното им обществено положение и парите ѝ. Не я обичаше достатъчно, за да се ожени за нея, и само бременността ѝ го принуждаваше да го стори.

— Нямах ни най-малка представа, че си бременна, преди да отвориш тази врата, Лиза — продължи той, тъй като тя не отговори. — Въпреки това дойдох, за да те отведа със себе си. Защото разбрах, че те обичам. Дали ще имаш дете или не, аз искам да станеш моя жена.

Лиза го гледаше неподвижно. Изкушаваше се, прекалено много се изкушаваше да му повярва. Да се омъжи за него. Това беше всичко, което желаше и което винаги беше желала. Но ако той не я искаше наистина и се женеше за нея само заради детето, то тогава тя би страдала непоносимо. Сърцето ѝ беше съкрушавано вече два пъти — първо от Джеф, после заради Дженифер. Боеше се, че третия път страданието ѝ щеше да излезе извън границите на това, което човек можеше да понесе. Веднъж вече се бе доверила на Сам, обичаше го без задръжки и му се отдаде напълно. А той я беше отпратил. Струваше ѝ се почти невероятно, че сега се беше появил като гръм от ясно небе и искаше да се ожени за нея, сега, когато тя очакваше дете от него. А цели месеци преди това не беше пращал никаква вест за себе си.

— Еймос ли се свърза с теб? — попита тя. Помъчи се гласът ѝ да не прозвучи мнително, когато внезапно ѝ хрумна тази мисъл, но това не ѝ се удаде напълно.

Той я изгледа.

— Не — беше отговорът му. — От месеци не съм чувал нищо от Еймос.

— А как разбра къде живея?

— Отидох в дома на дядо ти, мислех, че продължаваш да живееш там. Хенри Добсън ми даде адреса ти. Не мисля, че Еймос си беше вкъщи. Сигурен съм, че щеше да има какво да ми каже, ако беше там — той сви устни. — Какво мисли той впрочем по въпроса? — попита Сам, посочвайки корема ѝ.

— Намира го направо ужасно — каза тя и направи гримаса. — Старае се наистина да не го показва, но по негово мнение едно порядъчно момиче не изпада в подобно положение. В началото, разбира се, предполагаше, че ще се оженим, и нещата не бяха чак толкова зле. Когато обаче накрая му казах, че няма да се омъжа за теб, за миг се изплаших, че ще припадне. Искаше да ме накара да замина за „Съркъл — С“, да те доведе тук и да те принудя да се ожениш за мен, независимо дали искаш или не. Но аз му заявих, че никога няма да му простя, ако се намеси. И той разбра, че наистина мисля така. Оттогава се държи много добре във всяко едно отношение, поне така предполагам — тя измърмори под нос последните думи и погледна Сам със съмнение. Беше наистина прекалено голяма случайност, че

той се появи така внезапно и поиска да се ожени за нея. Не можеше да се отърси от усещането, че отпреди е знаел нещо за детето.

— Заклевам се, че не съм разговарял с Еймос — заяви Сам. Гледаше твърдо и право в лицето ѝ.

Може би казваше истината, помисли си Лиза и внезапно страшно ѝ се прииска да може да му повярва. После отново се обади здравият ѝ човешки разум.

— Омъжи се за мен, Лиза — повтори тихо Сам. — Той продължаваше да стои плътно пред нея, скръстил ръце пред гърдите си. Червените лъчи на залязващото слънце проникваха през прозореца и обгръщаха в сянка лицето му, но Лиза чувстваше колко настойчиво я наблюдава. Отново потисна порива си да се хвърли в прегръдките му. Не, на карта се залагаха прекалено много неща, и то не само за нея, но и за детето. Не можеше да си позволи да допусне още една грешка. Този път трябваше да е напълно уверена, преди да си разреши да обикне пак този човек.

— Не, Сам, нали вече ти казах — тя погали с ръка корема си и навлажни устни с върха на езика. — Най-малкото трябва да си помисля. Това дете ще израсте по-добре без баща, отколкото с баща, който не го обича, или с родители, които непрекъснато се карат. Когато ставаше дума само за мен и теб, не беше толкова сложно. Не се ли получеше нищо, щяхме да можем да се разведем и щяхме да сме навредили само на себе си. Но сега всичко е много по-трудно. Би ми било мъчително да се разведа с бащата на детето си.

— Няма да се стигне до развод. Аз те обичам, Лиза.

Усмивката ѝ криеше някаква горчивина.

— Наистина ли, Сам? Ти вече го каза веднъж и въпреки това после си отиде. А парите? Аз съм все така богата, колкото и тогава, Сам, а ти не си. Кога ще възникне следващият спор поради тази причина?

Той се извърна и закрачи из стаята. Накрая спря при прозореца и обърна лице към нея. Ръцете му бяха зад гърба, върху перваза на прозореца.

— През последните месеци осъзнах, че това няма голямо значение — отговори той спокойно. — Парите са твои. Аз няма да се докосна до тях, но ти можеш да ги използваш — да си купуваш дрехи и други лични вещи, ако искаш. Можеш да ги използваш и за детето.

— Доста чувствителен завой!

Беше наклонила глава настрани и му се надсмиваше.

— Имах достатъчно време да размишлявам. И стигнах до извода, че си важна само ти, ти и това, което ни свързва един с друг. В сравнение с това всичко останало няма особено значение.

При тези думи Лиза усети как вътре в нея потрепна леко пламъче. Постепенно то нарасна и разтопи ледения блок, заключил сърцето ѝ, след като Сам я беше отпратил от ранчото и тя установи, че е бременна. Сам стоеше покорно, сякаш я моли да му даде още един шанс. В него нямаше нищо от арогантния, властолюбив войник, когото познаваше. Думите му звучаха съвсем сериозно и може би наистина беше откровен. За момента сигурно мислеше така, но как щяха да изглеждат нещата половин година, след като се оженеха, след година, след пет години? Щяха ли парите да се окажат неизбежната ябълка на раздора помежду им? Навремето тя беше готова да рискува. Но сега трябваше да е напълно уверена — заради детето.

— Какво има? — гласът му ясно показва, че почваше да губи търпение, но и че считаше само един отговор за възможен.

— Трябва да си помисля, Сам. Не е нещо, което може да се реши спонтанно. Трябва да ми дадеш време.

— По дяволите! — проклятието прозвуча с горчивина и раздра сумрака.

Лиза вдигна очи и го проследи нащрек, докато дърпаше завесите и запали двата лампиона до канапето. Когато стоята потъна в мека жълта светлина, той се приближи до нея, улови ръцете ѝ и я задържа, тъй като тя понечи да се отдръпне. Докосването на дланите му до голата ѝ кожа ѝ подежда като ток. От месеци не беше изпитвала сексуални вълнения и дори не си беше позволявала да гледа на тялото си като на нещо друго, освен като на уютно убежище за детето си, така че внезапното желание, което я прониза до петите, имаше въздействието на електрически ток. Помъчи се да се изплъзне, но Сам я задържа — нежно, но решително.

— Докога смяташ да продължаваш тази безсмислица? — думите прозвучаха отсечено. Пламъчетата в очите му ѝ показаха, че е извън себе си от гняв.

Този гняв разкъса булото на нейния собствен гняв, който беше държала заключен през изминалите ужасни месеци. Тя стрелна Сам с

блеснал поглед. Повечето жени в този момент биха се изплашили от него, но тя го познаваше твърде добре, а и прекалено много неща бяха заложени на карта.

— Това ли е последната ти дума по тази тема?

Лицето му беше така напрегнато, че тя ясно видя колко му беше трудно да запази самообладание. Ръцете му още по-силно стиснаха нейните, макар и не болезнено. Възбуждаща топлина се разля по вените ѝ. Сякаш кръвта ѝ беше стояла замразена с векове и сега почваше да се разтапя. Лиза осъзна, че Сам я връща към живота, независимо дали в обич или в гняв.

— Да, докато съм имала достатъчно време, за да премисля.

Ръцете му я стиснаха още по-здраво. После той я пусна и рязко се обърна. Лиза гледаше слисано гърба му, докато той вървеше към вратата.

— Да не би да си отиваш? — думите ѝ се изплъзнаха най-неочаквано.

— Да, отивам си. Нали точно това искаше? — гласът му тегнеше от ярост. Не забави крачка, докато не стигна до вратата. После се обърна още веднъж към нея и я погледна.

Лиза премига. Тъй като познаваше Сам, не беше очаквала да отстъпи толкова бързо, не и без порядъчно съпротивление.

— Или не? — попита той.

— Това исках — не би могла и да каже нещо друго.

— Добре — дори и тази единствена дума прозвуча отсечено. — Ще се обадя отново.

После се завъртя на пета и излезе, затваряйки вратата след себе си. Лиза стоеше и гледаше втрънено вратата. Беше така развълнувана и мислите ѝ така объркани, че ѝ трябваша няколко минути, докато се сети, че трябва да заключи след Сам.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато следващия ден излезе от работа, той вече я очакваше. Колата му беше паркирана в забранената зона пред сградата на вестника, а той беше облечен в дънки и широка жълта спортна риза. Беше се облегал на заключената врата на колата и беше скръстил загорелите си ръце. Следобедното слънце проблясваше в гъстата му чуплива коса. Панталонът подчертаваше тесния му ханш и дългите крака, а меката памучна материя на ризата позволяваше да се видят силните му ръце и ясно очертаните мускули на гърба. Когато я видя да се приближава, той се оттласна от колата, свали ръце и се усмихна. Ъгълчетата на устните му се извиха нагоре, а по загорялото лице се очертаха дълбоки бръчици от смях. Сините му очи я гледаха с такова изражение, което дори само заради въздействието, което упражняваше върху нея, би трябвало да бъде забранено. Лиза го оглеждаше внимателно — дори само като го съзря, сърцето ѝ така се замята, че би било най-лесно да отстъпи и да се съгласи да се омъжи за него. Но още не беше сигурна дали това беше най-доброто. Дали беше най-доброто и за трима им.

— Какво търсиш тук? — попита тя, като се приближи още малко. Разчиташе със строгия си тон да не му даде да разбере колко силно се разтуптя сърцето ѝ при вида му.

Странната му усмивка стана още по-широка.

— Помислих си, че бих могъл да те покана на вечеря — каза той, сякаш нямаше нищо по-естествено от това да стои тук и да я чака. — Съгласна ли си?

Изглеждаше фантастично добре, както беше застанал там и я гледаше със сините си очи, докато отваряше вратата на колата. Лиза забеляза как някои от жените, с които работеше заедно, го огледаха любопитно, минавайки край него на път за паркинга. После погледите им неизбежно се обръщаха към нея с особена смесица от завист и догадки. Утре щеше да отговаря на безброй любопитни въпроси...

— Тук съм с колата — каза тя колебливо. Внезапно осъзна, че наистина ѝ се искаше да излезе с него. Копнееше да бъдат заедно. Беше ѝ липсвал много повече, отколкото си беше признавала през изминалите месеци. Имаше чувството, че е цвете, което е стояло прекалено дълго на слънце и в последния момент е видяло, че се кани да вали.

— Това не е проблем. След вечеря ще те докарам пак тук, за да си вземеш колата. Но бих могъл и утре сутринта да те откарам на работа.

Тя го погледна упорито.

— Ако излизам с теб на вечеря, това съвсем не означава, че ще прекараш нощта при мене, Сам.

Той се засмя.

— Колко си мнителна! Искях само да кажа, че утре сутринта бих могъл да мина край теб и да те откарам на работа. Нямах причина за безпокойство.

— Предпочитам още днес да си взема колата.

— Както желаш. Ще се качваш ли най-сетне или не? Чувствам се доста глупаво да стоя тук и да ти държа вратата, докато ти ме гледаш, сякаш съм Джак Изкормвача и Бруно Хауптман едновременно.

Лиза не се сдържа и се разсмя. Продължи да се смее и след като се качи в колата.

— От кого разбра къде работя? — попита тя, когато той седна зад кормилото, запали колата и умело я нареди в уличния поток.

— От Еймос — отговори Сам, без да изпуска движението от погледа си.

— От Еймос? — тя инстинктивно застана нащрек. Вчера той наистина го беше отрекъл, но ето че се е срещал с Еймос. Би трябвало всъщност да знае...

— Можеш спокойно да забравиш извода, който си правиш в момента — той я погледна бегло отстрани, преди да насочи отново вниманието си към уличното движение. — Срещнах се с Еймос тази сутрин. И то за първи път, откакто аз и Джей заминахме от Анаполис. Зарадва се невероятно много да ме види, трябва да си призная. Мисли, че е време да се появя.

— Мога да си представя — Лиза видя всичко съвсем точно. Когато Сам е казал на Еймос, че се е върнал, за да се ожени за нея,

Еймос сигурно му се е хвърлил на врата от радост.

— Разказа ми също, че неотдавна са те повишили в длъжност заместник главен редактор на списанието, за което работиш. Как се казваше то всъщност „Балтимор Алайф“? — Лиза кимна. — И че си получила мястото само благодарение на своята работа, защото никой и не е подозирал, че си му роднина. Как се случи всичко това?

Лиза сви рамене.

— Предполагам, че ми е омръзнало да съм под крилото на Еймос. Винаги, през целия си живот, съм се питала дали нещата, които съм постигала — добрите оценки в училище, приемането ми в Брин Мор, дори предложението на Джеф за женитба не са се дължали на това, че съм внучка на Еймос. Единствената работа, която съм имала досега, освен тая, съм получила чрез него. Почнах да се питам какво бих постигнала сама, без помощта на другите. Затова и реших да направя този опит. Действително седнах и прегледах обявите за работа във вестника, както го правят всеки ден стотици хора. После си написах автобиографията и си потърсих работа. И я намерих. Защото на хората им харесва моят начин на писане, а не защото съм роднина на Еймос.

Той я погледна и изведнъж се усмихна.

— Достойно за възхищение. Лиза Бенет Колинс държи в тайна парите и връзките си в обществото и се превръща в обикновена работеща жена. Доставя ли ти удоволствие?

Тя го погледна твърдо в очите и не се усмихна. В зелените дълбини проблесна дори предизвикателство.

— Да, много — и това беше вярно. За първи път в живота си имаше чувството, че я ценят заради самата нея. Беше приятно чувство, но всъщност съвсем не искаше да говори за това. Дори и със Сам не. Във всеки случай не сега — чувството беше още съвсем ново. — Къде отиваме всъщност? — попита тя и смени темата. Погледна през прозореца и видя, че чакат в колона от коли, за да излязат на магистралата.

Сам изглеждаше леко изненадан. Изглежда, не бе обмислил съвсем точно къде ще отидат.

— И аз самият не знам съвсем точно, да си призная истината. Какво ти се иска? Еймос ми препоръча някакъв ресторант,

специализиран за морска риба. Каза, че обичаш да ходиш там, но забравих името.

— „Синият рак“ — вметна автоматично Лиза. Представата, че двамата са се съюзили зад гърба ѝ — а точно на това приличаше, — никак не ѝ хареса. Тя вирна брадичка. — Много ми се яде пица.

— Пица? — гласът на Сам не би могъл да прозвучи по-изненадано, ако тя беше казала „невен“. Отмести поглед от колите, които чакаха пред тях, и го насочи към тялото ѝ, което, като се изключеше коремът, продължаваше да бъде стройно — нещо, което не можеше съвсем да се скрие от широката синя рокля. — Сигурна ли си, че е добре за теб, в твоето състояние?

Лиза го изглежда раздразнено.

— За бога, Сам! Аз съм здрава и пицата не е нещо вредно. Но ако това ще те успокои, ще пия мляко, а не кола. Съгласен ли си?

— Съгласен съм.

Усмивката му беше нарочно обезоръжаваща. Лиза го знаеше, но тя въпреки всичко оказа въздействието си. Без да иска, Лиза му се усмихна и — макар и без желание — призна пред себе си, че загрижеността му към нея ѝ действа много добре. С Джей вече беше доказал, че може да е добър баща и, изглежда, беше готов да стане също толкова добър баща и за детето, което предстоеше скоро да се роди. Ако можеше само да е сигурна, че я обича достатъчно, за да не се стъписа от пречките, които стояха помежду им...

— Всичко това е доста ново за мен, скъпа, и ще трябва да ме запознаеш с някои неща — каза той с бледа усмивка, докато Лиза го водеше към пицарията, която беше само на две пресечки от жилището ѝ. — Джей се роди преди седемнадесет години и по време на бременността на Бет най-често не си бях у дома, тъй като имаше маневри. Но още си спомням, че често ѝ прилошаваше и трябваше да лежи в леглото. На теб било ли ти е лошо? — въпросът, зададен уж между другото, издаде дълбоката му загриженост.

Лиза поклати глава.

— Само през първите три месеца, но и тогава много рядко. Оттогава насам се чувствам превъзходно. С Дженифер беше същото — междувременно Лиза беше привикнала да говори за дъщеря си повече с обич, отколкото с мъка и беше разбрала, че голяма част от този

вътрешен оздравителен процес дължеше на Сам. В много отношения ѝ беше помогнал...

— Правилно беше да съм бил при теб — дочу тя шепота му. Когато го погледна, забеляза, че лицето му беше помрачняло.

— Щеше да бъдеш, ако не се държа така глупаво заради парите — вметна Лиза не особено тактично, но истината си беше такава.

Той трепна.

— Да, вярно е, тогава щях да бъда при теб — произнесе той замислено. После се обърна към нея и добави настойчиво: — Лиза...

Не се чувстваше все още готова за разговора, който можеше да очаква, съдейки по тона на гласа му. Трябваше да обмисли кое е най-доброто за самата нея и за детето и не биваше да допуска преди това Сам да използва любовта, която изпитваше към него, и неоспоримия си талант да уговаря хората, за да я накара да изпадне в колебание. Беше убедена, че трябва да вземе това решение с разума си, а не със сърцето. Поне този път.

Пъстрата фасада на пицарията, която се появи иззад следващата пресечка, ѝ дойде като спасение.

— Завий нататък — каза тя и темата беше изоставена — поне за момента.

Влязоха вътре, поръчаха пица и бира за Сам, чаша мляко за Лиза. После поиграха на флипера, докато чакаха за пицата. Лиза имаше чувството, че е тийнейджър, който е отишъл на своята среща, а не неомъжената бъдеща майка, която е преживяла един развод и трагичната смърт на едно дете, и това чувство беше много приятно. Кискаше се като хлапачка, докато играеха. Сам, който имаше предимството да е посветен от Джей в тези игри, беше много по-добър от Лиза и я побеждаваше с такава целенасочена упоритост, която Лиза тайничко намираше доста забавна. И той сякаш се беше превърнал в тийнейджър, ако не и направо в момченце. Дали мъжете изобщо някога стават възрастни — попита се тя развеселена, когато той нададе такъв победоносен вик, че всички посетители на заведението обърнаха глави към тях. За трети пореден път я беше победил на компютърния пинг-понг.

Когато донесоха пицата, те седнаха на една маса. Сам сияеше заради победата си и Лиза напразно се мъчеше да прикрие смеха си. И двамата бяха възбудени, а лицата им — зачервени от оживление.

Докато се хранеха, Сам я забавляваше с измишльотини /тя не му вярваше нито дума/ за преживяванията и геройствата си като войник и с истории от юношеските си години като немирник в един град, в който конформизмът се считаше за една от най-големите ценности на света. После изслуша с безкраен интерес разказа ѝ за работата ѝ и за интервюто с един местен диско водещ, което тъкмо се мъчеше да направи.

— Кога всъщност се премести в това жилище? — попита Сам. Посегна към едно от препечените крайчета на пицата и го захлапа с апетит.

— Около две седмици, след като установих, че съм бременна — думите прозвучаха малко приглушено, тъй като Лиза тъкмо се бореше с нишките на точещото се сирене.

— И защо?

Учудването му беше толкова искрено, че тя даде един по-добре обмислен отговор, отколкото би направила в друг случай. Ако тя и Сам имаха шанс да създадат истинско семейство, той трябваше да я разбира, както и тя се мъчеше да го разбере. Досегашните им отношения бяха почивали повече на пламенни чувства и страст, отколкото на приятелство, но Лиза усещаше, че приятелството е по-добрата спойка, с която двама души могат да се обвържат един с друг за двадесет или тридесет години.

— Сметнах, че е дошло времето да стъпя на собствените си крака — отвърна тя и го погледна твърдо в очите. — Осъзнах, че никога не съм била наистина сама. До женитбата си живях при Еймос, а после при Джеф, докато отидох в Родезия. Там пък живях заедно с теб.

— Но защо избра точно това жилище? Не ми се струва това да е точно мястото, което ти допада.

— Ако е така, ти наистина нямаш никаква представа за това, което ми харесва, така ли е, Сам? — думите бяха казани меко, въпреки хапливото им съдържание. — Ти смяташ за съвсем естествено да съм щастлива само на такова място, което възплъщава всичкия лукс на света! След като се върнах от твоето ранчо, аз дори се попитах дали случайно нямаш право, дали наистина не съм толкова разглезена, че да не мога да живея без огромен дом и слуги, без скъпи тоалети и луксозни коли! Затова и реших да се уверя. През последните месеци

сама съм си осигурявала прехраната и съм живяла главно с парите, които изкарвам с труда си, с работата си, на която отдавам много от себе си и която ми доставя удоволствие. Доставя ми удоволствие да видя, че не съм безполезното, осигурено малко момиче, каквото всички искахте да бъда — и ти, и Джеф, и Еймос!

За момент настъпи мълчание. Сам я погледна в очите и бавно остави парчето пица, което държеше в ръката си.

— Много съжалявам, ако съм те карал да се чувстваш така — произнесе той тихо. — Никога не съм те смятал за безполезна, Лиза, а само за жена, която е свикнала на повече лукс, отколкото аз мога да ѝ предложа. Не исках да се лишаваш от всичко, което желает, защото си се омъжила за мен.

— Но това, което ти никога не разбра, е, че аз исках теб — Лиза така беше снишила гласа си, че Сам трябваше да се напегне, за да я чуе. Единствената свещ на масата огряваше светлото ѝ лице с розов отблясък, а очите ѝ отразяваха пламъчето на свещта, когато го погледна. — Никога не са ми липсвали пари, нито пък неща, които могат да се купят с пари. И оттам аз разбрах, че парите съвсем не са така важни. Това, което е важно, са хората, Сам. Хората и техните взаимоотношения.

— Ако виждаш нещата така, ожени се за мен. Аз те обичам и ти ме обичаш. Значи трябва да сме в състояние да се оправим с всичко.

Лиза се усмихна тъжно.

— Но след колко време ще почне пак да те тормози мисълта за всичките тези пари, които имам на свое име в банката? След колко време ще почнеш отново да се питаш дали все пак не се разкайвам, че не живея този начин на живот, за който ти предполагаш, че ми е необходим? След колко време ще почнем отново да се караме заради това? След колко време ще почнеш да ме мразиш?

— Лиза... — гласът му беше дрезгав.

Лиза поклати глава.

— Не казвай нищо сега, Сам. Просто си помисли на спокойствие. И бъди откровен заради себе си, но и заради мен, и заради детето. Моля те.

Тя се изправи рязко и остави Сам на масата. Предостави на него да плати сметката, а тя стремително излезе навън, преди сълзите, бликнали в очите ѝ, да я опозорят окончателно. Когато Сам я настигна

и поведе към колата си, тя отново се беше овладяла, но той я наблюдаваше силно обезпокоен.

— Добре ли си? — попита той, докато ѝ отваряше вратата, а после седна до нея.

Лиза само кимна, тъй като не се осмеляваше да проговори. Сам я погледна и отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо. После очевидно размисли и се отказа. Мълчаливо я откара до жилището ѝ.

— Колата ми... — бяха единствените думи, които произнесе Лиза, когато видя, че бяха пристигнали.

— Ще я докарам по-късно. Не се тревожи за нея — отвърна той кратко и обиколи колата, за да ѝ отвори вратата. Лиза вече беше стъпила на тротоара, когато той се изправи до нея.

— Не е необходимо... — „да ме изпращаш до горе“, се канеше да му каже тя, но подигравателният поглед, който ѝ хвърли, я накара да не си губи времето с тези думи. Той мълчаливо се изкачваше по стълбите зад нея и когато стигнаха до жилището ѝ, взе ключа от ръката ѝ и отключи вратата.

— Почакай тук — преди да разбере какво възнамерява да прави, той беше вече влязъл вътре, запалил лампите и огледал всички стаи, след което се върна при нея.

— Не мисля, че беше необходимо. От месеци живея тук и все още не съм имала проблеми.

— Нима ще ми попречиш да заслужи правата си на първооткривател? — Сам я погледна усмихнат, подпря с ръка брадичката ѝ и притегли лицето ѝ нагоре. — Лека нощ, Лиза — прошепна той. После сведе глава, за да я целуне леко по устните. Преди да успее да реагира, както ѝ повеляваха всички сетива, той отново се изправи в цял ръст и я погледна. — Искам ти да си помислиш — произнесе меко. — И то за следното: ако не се омъжиш за мен, след колко време ще почнеш да се мразиш за това, че не си ни дала никакъв шанс? След колко време детето ни ще почне да те мрази, че си му отнела бащата?

Тя вдигна потресено поглед към него. Той ѝ се усмихна, целуна я още веднъж и я пусна, като нареди:

— Заклучи вратата след мен.

Тя продължи да го гледа втръчено, докато той си тръгна. Остана сама.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха предали розите на следващия ден, докато тя беше отишла да обядва. Когато се върна в малката стаичка, която ѝ служеше за кабинет, те бяха вече там — дванадесет яркочервени рози в кристална ваза, а силният им мирис тегнеше във въздуха. Лиза застина в рамката на вратата, когато видя букета, и Емили Пфайфър, редакторката, с която току-що бяха обядвали и която я следваше по петите, защото искаше да разговарят за някаква планирана статия, се блъсна в нея.

— Страхотно! — заяви Емили, когато надникна през рамото на Лиза и видя цветята. Тази дума върна Лиза отново на себе си. Приблужи се до розите и неволно се усмихна. Сам! Разбра това, преди да е прочела картичката, поставена в зеленината. Краткото съобщение сякаш спусна подозрителна пелена пред очите ѝ. „Обичам те — пишеше на картичката. — Омъжи се за мен.“

— Предполагам, че са от оня фантастичен тип, който те взе снощи от работа? — завистливият тон в гласа на Емили откъсна Лиза от нейните сънища наяве. — Какво ли не бих дала и подир мен да тича някой толкова атрактивен и очарователен екземпляр — после погледна малко ниското си, възпълничко тяло и тъжно опипа с пръсти рамката на очилата си. — Доста безнадеждно, а? Само ако предпочита пълни бедра.

Лиза се засмя на искрицата надежда в гласа на Емили, с която тя сама се присмиваше на себе си.

— Не бъди глупава, Ем — каза тя с тон, който беше вече донякъде нормален. — Знаеш, че си се запазила добре и че бедрата ти не са дебели. А ако си свършила с комплиментите и си си избила от главата идеята да ми отмъкваш приятелите, защо не влизаш вътре, за да почваме работа?

Когато седнаха, Лиза съзнателно отбягваше да гледа към цветята, чийто аромат носеше любовта на Сам. Емили обаче имаше по-малко задръжки.

— Няма ли случайно някой приятел? — опита да се осведоми тя, докато говореха за репортажа относно откриването на един търговски център.

Лиза беше почти сигурна, че вечерта Сам ще я посрещне от работа. Той се беше облегал на вратата на нейната кола, която сутринта беше намерила пред жилището си. Когато я видя да се приближава, той се усмихна широко и я погледна.

— Няма ли да ме представиш? — прошепна гърлен глас точно зад нея. Лиза се обърна и видя Емили, която гледаше захласнато Сам.

— За нищо на света — отвърна Лиза за своя собствена изненада.

Когато Емили се разсмя, Лиза ѝ се усмихна широко и после се отправи към Сам. Той държеше вратата отворена — вратата на седалката до шофьора, както установи тя развеселено и същевременно недоволно. Очевидно склонността му да завоюва позиции продължаваше да бъде ярко изразена, за да не я остави да шофира, щом той седеше в колата. Когато Лиза погледна Сам, осъзна ясно защо Емили завиждаше. Открояваше се доста над бледите, стройни и не така стройни мъже, които минаваха по паркинга, облечени в своите костюми с жилетки. Широките рамене, стегнатата гръд и мускулестите ръце, които можеха добре да се видят под червената спортна риза с къси ръкави, показваха, че е човек на действието, а не канцеларски плъх. Стегнатите в белия панталон бедра и по мъжки тесният ханш — ето, това беше възплъщение на мечтите на всяка една жена. Към тях се прибавяше бронзовият цвят на лицето с неумолимо мъжествени черти и къдравата черна грива, широката усмивка, при която белите зъби блясваха очарователно, направеше ли си случайно труда да се усмихне, а и тези сини очи — Лиза се улови, че видът му я накара да се размечтае.

— Емили имаше право, ти си страхотен тип — каза тя с усмивка, когато потеглиха към „Синият рак“.

Сам я погледна изненадано.

— Коя е Емили? — попита той подозрително.

Лиза се разсмя и му каза.

— Значи ти смяташ, че съм страхотен тип, така ли? — попита той проточено, след като тя му разказа цялата история. — Не съм сигурен дали ми харесва. Би трябвало да ме желаеш заради душевните ми качества, а не заради тялото ми.

— Но какво да се прави, като имаш такова страхотно тяло! — поднасяше го Лиза.

Сам я погледна и ъгълчетата на устните му се разкривиха с насмешка.

— Омъжи се тогава за мен и ще получиш изключителните права.

Лиза се обърна към него. Тонът му беше игрив и лекомислен, но изразът в очите му ѝ казваше, че го мисли съвсем сериозно. Намираше се пред огромно изкушение.

— Внимавай къде караш! — каза тя строго.

Той ѝ позволи да смени темата. Поне засега.

Когато розите пристигнаха и на следващия ден и на картичката пишеше същият текст, Лиза остана изненадана. Тъй като първият букет заемаше вече твърде много място на бюрото ѝ, тя постави втория — също толкова яркочервен и силно ухаещ като първия — върху един шкаф. Изтърпя добродушните шеги на колегите си, които бяха неизбежни поради обстоятелството, че в течение на два дни беше получила два букета.

— Прекрасни са, но, моля те, не ми пращай повече рози — каза същата вечер Лиза на Сам.

Изобщо не се изненада, че я очакваше след работа. Струваше ѝ се най-естественото нещо на земята да излезе да вечеря с него, също както и леката целувка за лека нощ, с която той се ограничаваше и която изглеждаше като нещо, разбиращо се от само себе си — като се изключеше това, че почваше да се стреми към нещо повече.

На следващия ден дойдоха розови карамфили, които ухаеха приятно и бяха придружени от картичка със същото съдържание, както досега. Лиза гледаше смутено цветята, преди да ги постави на перваза на прозореца. Вечерта се скара на Сам, но той нищо не ѝ обеща, а само се усмихна дяволито.

На следващия ден тя вече очакваше цветята, но те дойдоха и на по-следващия, и отново, и отново. Цели кошници, пълни с ралица, ниски вази с перуники, цяла поляна с парички. И всичките се придружаваха от едни и същи думи. В кабинета ѝ ухаеше упойващо, той беше затрупан с цветя. Подаряваше ги на секретарките, на колежките си, на всеки, който поискаше — за огромно забавление на цялата редакция. Но продължаваха да пристигат нови и нови цветя. Лиза ту се ядосваше, ту се смееше или трогваше. Никога не би

повярвала, че мъж като Сам е способен на такъв жест, ако неоспоримите доказателства за това не стояха пред погледа ѝ през цялото ѝ работно време и не ги усещаше дори с обонянието си.

— Престани вече, Сам, моля те — оплака се тя една вечер, около седмица по-късно. Той беше превърнал в навик да я взема след работа и да отиват да вечерят някъде заедно. Този път бяха в една закусвалня, тъй като след това се канеха да идат на кино. — Ще се удавя в цветята, цялото бюро ще се удави! Какво значи това?

Той я погледна замислено, докато си вземаше пържени картофи.

— Нима не знаеш?

Тя поклати глава.

— Аз те ухажвам, Лиза, скъпата ми! — обясни той с усмивка. После отново посвети цялото си внимание на яденето, въпреки че тя с всички сили се мъчеше да продължи разговора.

След две седмици цветята, които донасяха, се бяха превърнали в нещо обикновено за ежедневието ѝ. Те украсяваха почти всяко писалище в цялата сграда. Лиза изхвърляше увехналите само за да може да направи място на нови букети. После, по време на бейзболен мач, докато ядеше хотдог, Сам ѝ съобщи, че се е случило нещо, което го принуждава да се върне за известно време в ранчото.

— Колко време няма да те има? — попита Лиза, която неочаквано усети празнота в гърдите си. Същевременно половинката парче кренвирш, което беше изяла, натежа като олово в стомаха ѝ.

— Седмица, а може би и две. Не бих заминал, ако не беше крайно наложително — погледна я и посегна с ръка да избърше остатъка от горчица върху долната ѝ устна. — Лиза, ела с мен!

Лиза го погледна право в очите. После поклати колебливо глава.

— Не... не съм още готова. Трябва ми повече време, Сам.

Той шумно въздъхна.

— Не мога да стоя вечно тук — каза със сподавен, тих глас. — Така или иначе, ще трябва да вземеш своето решение. Искам да получа отговор от теб, когато се завърна. И те предупреждавам — кажеш ли не, няма да те питам втори път. Така че си помисли сериозно, докато ме няма, Лиза.

Лиза трепна. Очарователният, винаги в добро настроение приятел, който през последните две седмици се беше смял и шегувал заедно с нея, беше изчезнал. На негово място беше застанал мъж,

неотстъпчив и твърд като гранит. Ни най-малко не се усъмни, че това, което казваше, не го мислеше сериозно. Преди да успее да отговори нещо, той скочи на крака, посегна към ръката ѝ и я издърпа от дървената скамейка. По пътя за вкъщи не размени нито дума с нея. Пред вратата на жилището ѝ я остави дори и без кратката целувка за лека нощ, с която тя така беше свикнала.

Докато Сам отсъстваше, всеки ден ѝ изглеждаше дълъг почти като седмица. Липсваше ѝ дори всекидневното изпращане на цветята. При редовните си посещения при лекаря изпитваше желание Сам да е при нея и да споделят заедно нарастващото външение. Нощем в леглото копнееше за него. Той изпълваше сънищата ѝ и сутрин, когато се събудеше, възглавницата ѝ беше мокра от сълзите, които беше изплакала по него през нощта. В редакцията трябваше да се примири с неизбежните забележки, които последваха, след като спря да получава цветя. Отсъствието на Сам се забелязваше и от всички останали жени, които работеха за списанието. Накратко казано, Лиза усещаше липсата му повече, отколкото и насън би предположила. Но въпреки това все още не можеше да се реши да се омъжи за него. Щом като отсъствието му само за две седмици ѝ се отразяваше толкова зле, какво щеше да стане с нея, ако се омъжеше за него, ако допуснеше още веднъж да го обикне така безрезервно и ако нещата не тръгнаха добре? Страхуваше се, че ще умре от мъка.

Еймос ѝ дойде на гости — правеше го веднъж седмично, след като се беше преместила в собственото си жилище. Едва сега Лиза забеляза, че не беше идвал, докато Сам беше тук. Стараеше се да се държи съвсем нормално и се мъчеше, доколкото му беше възможно, изобщо да не споменава името на Сам, но Лиза не се съобрази с престореното му свободно държане.

— Обаждал ли си се на Сам? Имам предвид — преди да дойде тук. Казвал ли си му нещо за детето? — погледът и гласът ѝ го обвиняваха.

Еймос, седнал на канапето с чаша чай в ръка, вдигна загрижено поглед към нея.

— Не, разбира се, че не — отвърна той.

Но Лиза не беше убедена.

— Еймос, намирам се пред най-важната стъпка на целия си живот. И трябва да знам всички факти. Моля те, кажи ми, ако си

съобщил на Сам нещо за детето, преди да дойде тук. Трябва да го знам. Много е важно за мен, Еймос.

— Не съм му съобщавал, детето ми. Признавам си, че си играх с тази мисъл. Много ми се искаше да го направя. Но ти ми каза да не се меса в тази история и аз реших, че си достатъчно голяма, за да можеш да вземеш решение по този въпрос. Давам ти честната си дума, че не съм казвал нищо на Истман за детето, което очакваш от него. Доколкото знам, той нищо не е знаел, преди да дойде тук.

Лиза замълча. Гласът на дядо ѝ звучеше доста убедително. Не че той не би я излъгал, ако би сметнал, че е за нейно добро, но този път тя беше склонна да му повярва. Може би само заради това, че искаше да повярва, помисли си тя и направи тайно гримаса.

— Той иска да се ожени за теб — това беше констатация, а не въпрос. Лиза кимна въпреки това. Еймос изсумтя триумфиращо. — А защо тогава, за бога, продължаваш да се колебаеш, момиче? Преди шест месеца беше полудяла за него! Той е бащата на детето, което носиш, и това значи много, независимо дали ти харесва или не. Наистина, не е точно мъжът, който аз бих ти избрал, но е добър човек. Държи на теб. Ще се грижи за теб. Аз няма да съм вечно до теб, Лиза, и бих се чувствал по-спокоен, ако знаех, че си омъжена за него. Прилича ми на тоя тип мъже, които не се отнасят нехайно с това, което им принадлежи, имам предвид теб и неговия син, и бебето.

Лиза го погледна остро. Не беше го чувала досега да говори за евентуалната си смърт. Да не би да беше болен и да не искаше да ѝ каже? Но той изглеждаше толкова стегнат в безупречния си сив костюм, с бялата риза, с избраната с вкус вратовръзка и с подходяща към нея кърпичка, както всеки неделен ден. Нещо в очите му ѝ подсказа, че той търси нейното съчувствие.

— Еймос, стари разбойнико, ще доживееш сто години! Така че няма какво да ме плашиш с това! Ако — казах ако — реша да се омъжа за Сам, няма да е, за да те отърва от товар на смъртния ти одър! А сега тръгвай. Ако искаш да дойдеш с мен на църква, трябва вече да тръгваме. И без това сме доста закъснели.

Следващите дни минаха още по-бавно от първата седмица след отпътуването на Сам. Беше мъчително да не знае точно кога ще се върне. Той не се обаждаше по телефона и това изненада Лиза, докато тя разбра, че иска да ѝ остави сама да се увери колко много ѝ липсва.

Тя би могла да му позвъни, като вземеше номера от телефонната служба в Монтана — нещо, което беше направо смешно лесно, но не го направи. Приличаше ѝ прекалено много на съгласие, ако проявеше инициатива и му позвънеше.

Най-накрая, точно дванайсет дена, четири часа и шестнайсет минути, след като Сам се беше сбогувал с нея, Лиза реши, че това, от което има нужда, за да не се остави да я удави меланхолията, е работа. Постави си за цел да боядиса тавана на банята — нещо, което беше намислила, откакто се нанесе в жилището. Наемателката преди нея очевидно е имала предпочитания към яркорозовото и Лиза реши да боядиса тавана с обикновена бяла боя, която нямаше да ѝ причинява прилошаване.

Почти час стоеше вече на стълбата, когато се почука на вратата. Може би беше момичето от долу, което идваше да си побъбрят, предположи Лиза, когато слезе от стълбата и се протегна. Беше много мило момиче, както и младият ѝ съпруг, но Лиза нямаше желание за разговори. Гърбът ѝ болеше, беше изморена и усещаше липсата на Сам. С една дума, чувстваше се ужасно.

Въпреки това си наложи да се усмихне престорено, докато отваряше вратата. Тази усмивка се превърна обаче в невярващо и радостно грейване на лицето, когато видя кой стоеше пред вратата, като също се усмихваше и държеше букет червени рози в ръка.

— Само не цветя — каза тя и изохка по навик, въпреки че в действителност ѝ се искаше да се хвърли в прегръдките му, да го стисне здраво и да не го пусне повече.

— Помислих си, че цветята може да са почнали междувременно да ти липсват — обясни той и ѝ ги подхвърли, след като влезе без покана вътре.

Лиза затвори вратата след него и отиде в кухнята. Надяваше се да намери там поне един съд, който да не беше преместен в кабинета ѝ в качеството си на ваза. Сам я погледна и спря до вратата на кухнята, докато тя претърсваше шкафове.

— Така ли е? — попита той.

Лиза, която тъкмо почна да пълни една пластмасова кофа с вода, го погледна през рамо:

— Кое да е вярно?

— Че цветята са ти липсвали. И аз.

— Цветята не. Постепенно беше почнало да ми се струва, че работя в погребално бюро. Но дали ти си ми липсвал — какво имаш предвид?

След като сложи цветята във вода, тя се обърна към него и го погледна. Беше ѝ трудно да не се хвърли в прегръдките му и се усмихна, когато установи с изненада, че мъжът до нея беше пощастлив от самата нея. Никога не беше вярвала, че този ден ще дойде някога.

— Мисля, че съм ти липсвал. Във всеки случай зная, че ти ми липсваше. Всъщност трябваше да остана още два дни в ранчото, но просто не можех да дочакам кога ще те видя.

Наблюдаваше го като хипнотизирана, докато той се приближаваше към нея. След това не беше вече необходимо да потиска желанието си да се хвърли в прегръдките му, защото той я прегърна и я притегли плътно към себе си, но беше много внимателен, сякаш се тревожеше за бебето. Устните му подириха нейните... Тя го целуваше жадно и със страст, която почти я зашемети, когато отново се сети, че е бременна.

— Липсвал съм ти — каза той самодоволно, когато най-сетне трябваше да я пусне, за да могат да си поемат дъх.

Дори и да беше искала, Лиза не би могла да го отрече. Страстното отвръщане на целувката му беше достатъчен отговор.

— Лиза... — поде той с пресипнал глас.

Ох, ето, че мигът дойде, помисли си тя. Дойде мигът за решението. Дни наред се беше ужасявала от този момент, но и същевременно беше копняла за него. Въпреки това все още не знаеше какъв отговор трябва да му даде. Или поне си мислеше, че отговорът ѝ няма да е окончателен.

— Какво, за бога, си правила? — попита той с променен глас и пипна с пръст носа ѝ. Когато дръпна ръката си, по нея беше полепнала бяла боя.

— А, това ли? Тъкмо боядисвах — Лиза потърка смутено носа си. Не ѝ се щеше да си признае, но изпитваше известно разочарование от това, че не я беше попитал по-настоятелно за решението ѝ. Едно малко петно от бяла блажна боя беше достатъчно, за да му отклони вниманието... Лиза беше неприятно засегната.

— Какво означава това?

Лиза се измъкна от ръцете му и се мъчеше да потисне нарастващото си възмущение. Искаше ли сега да се жени за нея или не, питаше се тя недоволно. Ако наистина искаше, то май не бързаше твърде с отговора ѝ!

— Боядисвам тавана в банята.

— Искам да видя.

Думите бяха произнесени рязко, но Лиза беше прекалено потънала в собствените си чувства, за да го долови. Намираше тавана на банята си за абсолютно незначителен в момента. Искаше да я ухахват, по дяволите, и да се борят, за да я спечелят! Съвсем не искаше да стои ей така и да си говорят за ежедневни неща. Макар че гласът ѝ прозвуча саркастично — а той наистина беше саркастичен, — това съвсем не можа да спре Сам да не я последва в банята. Тя показва тавана, една четвърт, от който беше боядисана в бяло.

— Ето, виждаш ли?

Устните му се свиха.

— Да, разбира се — каза той и погледна кутията с боята и четката на най-горното стъпало на стълбата. — Но виждам също така, че човек не може да те остави сама! Глупаво момиче, та не можа ли да ти хрумне нещо по-добро, отколкото да се катериш в това състояние по стълбите?

Ядосаният му глас я накара да кипне. Опря ръце в кръста и го стрелна с гневен поглед.

— Не си ми гувернантка, Сам Истман! — изкрещя тя. — Щом искам да си боядисам тавана — в моето състояние! — ще го направя! И не ми говори, че съм глупава!

— Имаш нужда от гувернантка — отвърна той сърдито. — И щом нямаш достатъчно разум, ами се катериш по разни стълби, докато чакаш дете — моето дете! — тогава аз ще те науча на ум и разум!

— О, така ли? — От зелените очи на Лиза хвърчаха искри. После тя се обърна, грабна на инат мократа четка и понечи да се качи на стълбата.

— Щом искам да си боядисам тавана... — с моето бебе — тогава ще го направя, и баста!

С тези думи тя се качи на най-горното стъпало и вдигна ръката с четката, но преди да успее да се обърне към него, за да прецени

реакцията му, неговите ръце вече я прихванаха през кръста и той я смъкна от стълбата като малко дете.

— Пусни ме!

Щом докосна с краката си пода, тя посегна да го удари с първото, което ѝ беше подръка, с четката. Ударът ѝ го улучи право в лицето. Лиза го гледаше смутено, а гъстата бяла боя се стичаше по загорялото му лице и когато той отвори очи и я изгледа ядосано и същевременно с изумление, тя се разсмя от сърце и не беше в състояние да престане.

Той я стрелкаше със сърдит поглед. После ъгълчетата на устните му трепнаха. След няколко секунди и той се усмихваше широко.

— Ах, ти, негоднице! — каза той, но гласът му изразяваше странно задоволство.

На Лиза не ѝ се наложи дълго да се чуди на тона му. Той сведе глава и въпреки протестите ѝ долепи устни до устните ѝ. Спря дъха ѝ с целувка, която ефектно разпредели боята и по двете лица — Нямаше ли една поговорка за това, кой се смее последен? — промърмори Сам и погледна усмихнато към омазаното ѝ с бяла боя лице, след като я пусна. Ръцете му продължаваха да я държат за раменете.

Лиза го изгледа, смеейки се, и вдигна ръце, за да изтрие боята от бузите му. Напразно. С боята по лицето и носа и с капките, които се стичаха по брадичката му, той изглеждаше невероятно смешен и въпреки това — дяволски красив. Сините му очи се смееха и тази картина така я трогна, че сърцето ѝ подскочи. Внезапно разбра, че решението е взето, може би още в момента, в който той се беше появил в жилището ѝ и ѝ беше казал, че иска да се грижи за нея и за детето. Каквото и да излезеше от всичко това, тя би рискувала още веднъж. Със Сам. И с любовта.

С четка в ръка тя обви ръце около врата му и му го каза.

ЕПИЛОГ

Сам беше седнал на стол в болничната стая на Лиза. Гледаше я как лежи и спи и се чувстваше напълно изтощен. Беше осем часът сутринта, 14 септември, сряда. През нощта Лиза беше родила с цезарово сечение едно малко момиченце, Кетрин — Елизабет. Беше най-мъчителното преживяване в целия му досегашен живот: да стои безпомощен пред вратата на операционната зала, докато извадят детето му от безчувственото тяло на жената, която обичаше. Беше се молил непрестанно и беше предлагал на бога различни сделки, а в същото време беше готов да продаде и душата си на дявола, ако с това би могъл да спаси живота на Лиза. През двата месеца след женитбата те бяха щастливи, невероятно щастливи. Лиза бързо свикна с живота в ранчото, подреди къщата, обзаведе детска стая и с всички сили се стара да готви що-годе годни за консумиране ястия. За Джей беше майка и приятелка в същото време, а за Сам — добра съпруга. Такова щастие беше прекалено хубаво, за да бъде трайно. Сам го знаеше от самото начало — и се страхуваше. През изминалата нощ беше изживял ужаса, че сега навярно е дошло времето да плати за това. Да плати за своето щастие с живота на Лиза. Имаше чувството, че е станало чудо, когато лекарят излезе от операционната зала с мъничко момиченце на ръце и му каза, че скоро и Лиза ще се почувства добре. За пръв път от времето, когато беше на двайсет и три години, той усети сълзи да се стичат по лицето му.

Почти не погледна детето, макар че си помисли, че би могъл да прояви повече внимание към момиченцето, тъй като вече знаеше, че животът на Лиза е вън от опасност. През последните седмици я придружаваше при посещенията при гинеколога, ходиха заедно на курсовете за бременни и планираха раждането на детето до най-големи подробности. Но събитията от предишната нощ бяха дошли неочаквано за него и бяха така ужасни, че още не можеше да се съвземе от шока. Кръвоизливът почна още в ранчото... Сам и сега виждаше кръвта, която се процеждаше през одеялото, с което я беше

загърнал, докато той караше лудешки към болницата. Нищо чудно тогава, че не можеше да таи нежни бащински чувства към малкото сбръчкано същество, което ѝ беше причинило толкова болки, а на него — толкова страх. Но това щеше да се промени. Той се закле пред себе си. Не спа през цялата нощ и не затвори очи повече от двацет и четири часа. Внезапно усети, че е смъртно уморен. Клепачите му тегнеха като олово. Ако можеше да ги притвори само за миг...

Когато Лиза излезе от упойката, тя видя първо Сам, който беше заспал в неудобна поза върху неудобния стол. От гърлото му излизаше леко хъркане. Лиза се усмихна. В съня чертите му бяха по-меки. Тя много смъртно и объркано си спомняше събитията от предишния следобед и вечерта, но знаеше точно, че той нито за миг не се отдели от нея, докато лекарите ѝ слагаха упойката. Помогна ѝ много, като я откара спешно в болницата и се мъчеше да не показва собствения си страх, за да не засили нейните страхове. Беше я отвел в приемната за спешни случаи, беше държал ръката ѝ, когато родилните болки разкъсваха тялото ѝ.

Детето! Тя още не го беше видяла и дори не знаеше дали е момиче или момче. Внезапно я обзе трескаво нетърпение и тя седна в леглото, но трепна, когато усети болки в долната част на корема, и позвъни на сестрата.

— Искam да видя бебето си — прошепна Лиза, за да не събуди Сам. Сестрата погледна в посоката, където гледаше Лиза, и се усмихна.

— Винаги съм си мислила, че за бащите е по-трудно — каза тя, намигвайки, и излезе. Когато се върна, държеше в ръце едно ритащо пеленаче.

— Моето бебе! — каза Лиза възхитено и протегна ръце към скъпоценното вързопче. — Момче ли е или...?

— Мисис Истман, мога ли да ви представя Кетрин-Елизабет Истман? Мъжът ви ни съобщи името, което сте избрали.

— Момиченце — прошепна Лиза, когато жената положи вързопчето в ръцете ѝ.

— Повикайте ме, когато ви потрѣбвам — каза сестрата и се усмихна, когато видя колко много е погълната Лиза от вида на малката си дъщеричка. После излезе от стаята.

Лиза разглеждаше детето си и беше пленена от сбърченото малко личице с тъмна косица. Разви го от одеялцето и пелените, разгледа малките криви крачета и ръчички, с които то махаше на всички страни, и преброи малките пръстенца. Детето се извиваше и риташе, но не отваряше очи и не плачеше.

— Какво ще кажеш? — това беше гласът на Сам. Когато Лиза вдигна поглед, Сам се протегна от стола и я погледна някак несигурно. Лиза се усмихна блажено.

— Мисля, че е прекрасна — каза тя искрено.

— Тогава ще се е метнала на теб — усмивката му сияеше.

Лиза се засмя.

— Не, аз наистина мисля, че прилича повече на теб. Виж!

Лиза повдигна детето, за да може той да види черната коса. Сам се приведе и заразглежда с възторг дъщеря си.

— Мисля, че никога досега не съм виждал нещо толкова малко — думите му прозвучаха със страхопочитание.

Лиза се разсмя, седна и почна да люлее детето, притискайки го към гърдите си.

— Тя ще порасне.

— Да — Сам се прокашля и я погледна настойчиво в очите. — Обичам те, Лиза.

Лиза му се усмихна, но още преди да успее да даде съответния отговор, който ѝ беше на езика, малкото същество в ръцете ѝ нададе кратък жален вик. Лиза сведе поглед към момиченцето и изненадано установи, че детето най-сетне е отворило очи и жадно лапа мъничкото си юмруче. За изненада на Лиза очите му бяха сини. Не беше бебешкото синьо, което имаха очите на повечето деца и което в повечето случаи се променя, а наситено кобалтовосиньо. Това бяха очите на Сам.

Когато Лиза погледна мъничкото личице, за което предполагаше, че след време ще стане женско копие на лицето на Сам, тя беше потресена от силата на чувствата, които я овладяха. Никога досега не беше изпитвала такава безгранична любов. Тя премести поглед от сините очи на Кетрин-Елизабет, които още не можеха ясно да разпознават това, което виждаха, към решително насочените към нея очи на мъжа, когото обичаше, и се усмихна нежно.

— Аз също те обичам — каза тя на Сам и думите идваха направо от сърцето ѝ. После отново погледна дъщеря си. — Обичам ви и двамата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.